

Media-aktivisme

Tegn, motstand og organisatoriske prosesser.

Paper Tiger Tv, New York:

"Smashing the myths of the information industry"

Hovedoppgave innlevert som del av Cand.Polit graden ved Sosialantropologisk Institutt

UNIVERSITETET I OSLO, Våren 2007

Berit Nilsen Bua

Kort sammendrag av oppgaven:

Denne oppgaven handler om en gruppe uavhengige Tv produsenter i New York kalt The Paper Tiger Television Collective. De lager Tv programmer med et uttalt mål om å åpne opp for større deltakelse i offentligheten ved å demokratisere tilgangen til medieproduksjon.

I utgangspunktet stiller de seg kritiske til at massemedier som de hevder er en storindustri med hovedfokus på økonomisk profitt. Denne holdningen gir gruppen et politisk grunnlag for samarbeidet. De hevder selv at de ikke støtter seg til en større ideologisk plattform. Likevel tar de utgangspunkt i at "mainstream" media oppleves som sterkt ideologisk, disiplinerte og begrensende, og kjemper med egne aktivistiske metoder mot dette. Paper Tiger kaller seg "alternative", og hovedmål for oppgaven er å belyse hva dette innebærer.

I USA på midten av nittitallet kom en ny telekommunikasjons-lovgivning. I den forbindelse fulgte jeg aktivistenes arbeid med å synliggjøre og diskutere regjeringens motiver for lovgivningen.

Temaet for oppgaven er å se på hvordan samarbeidet i Paper Tiger foregår, og måten de organiserer seg på. Gruppen definerer seg selv som en åpen og fri enhet uten leder eller rammebetingelser, der medlemmene kan komme og gå, og gjøre som de vil. Ut ifra denne definisjonen er det kanskje et paradoks at gruppen fortsatt er i drift, etter 25 år. I oppgaven ønsker jeg å sette søkelys på hva som gjør at gruppen fortsatt eksisterer. Jeg tar for meg medlemmenes bakgrunn, motivasjon for medlemskap, og ser på deres deltakelse i det offentlige rom. Jeg ser på hvordan medlemmene i gruppen tilegner seg hva jeg mener er en spesifikk "aktivist-kunnskap", en leser-kompetanse, i forhold til den kommersielle mediestrukturen. Jeg mener å se at gruppen underveis klarer å reformulere felles plattformer og å etablere enighet. Å stille kritiske spørsmål om massemediene, gjør at de slipper å definere seg til noe fast, og kan anse seg selv for å være en fri ansamling av individer. Gruppen skaper og opprettholder et rom

for å kritisere kapitalistiske interesser, og på dette grunnlaget opprettholder og reproducerer gruppen seg selv. De trekker også veksler på et større globalt nettverk av alternative medieprodusenter. Jeg konkluderer med at Paper Tiger fungerer som en egen enhet på innsiden av forbrukersamfunnet, noe som samtidig posisjonerer Paper Tiger til å være på utsiden av etablissementet gjennom å kritisere samfunnet. Tv-produsentene er en del av.

TAKK

Forfatteren ønsker å rette en stor takk til Paper Tiger kollektivet for alt de har delt av informasjon og tid. Jeg vil også takke veileder Halvard Vike, for solid oppfølging, faglige innspill, gode råd og fast tro på prosjektet.

Både ansatte og studenter på Institutt for antropologi og Senter for teknologi, innovasjon og kultur har vært til uvurderlig hjelp og inspirasjon i skriveprosessen.

Tusen takk også til familie og venner som har trådt støttende til.

Jeg vil også takke finansielle bidragsytere: Institutt for Sosialantropologi for reisestøtte til seminaret i Bergen ”Transformations in the Urban City”, Generalkonsul O.J.Storms stipendiefond, Lise og Arnfinn Hejes fond, UNIFOR og Kavlies fond for støtte til feltarbeidsopphold.

Til Magna, i takknemlighet.

Günther, Paper Tiger medlem og filmstudent, deltar i demonstrasjonen foran justisdepartementet i New York Financial district, til støtte for frigivelsen av den fengslede Mumia Abu-Jamal.

Innhold

KORT SAMMENDRAG AV OPPGAVEN:.....	2
TAKK.....	4
INNHold.....	7
1. KAPITTEL 1 DEL I	11
1.1 PRESENTASJON	11
PAPER TIGER TV.....	12
MEDLEMMENE	14
KOLLEKTIVET	15
METODE.....	16
OPPGAVENS OPPBYGNING	20
OPPGAVENS TEMA.....	21
<i>Legitimering av tegn og kamp om demokratiet.....</i>	<i>26</i>
<i>Kategoriseringens 'natur'.....</i>	<i>27</i>
2. KOLLEKTIVET - ET ÅPENT STED.....	30
2.1 ET MØTE.....	30
2.2 MOTIVASJON OG MEDLEMSHISTORIER.....	33
2.3 GRENSER FOR SAMARBEID.....	42
<i>Fordeling av arbeid.....</i>	<i>45</i>
<i>Et dårlig show.....</i>	<i>47</i>

<i>Individuell ære vs. kollektive mål</i>	49
3. OMSKAPING AV TRADISJONER	55
3.1 Å KALLE NOE NAVN	57
3.2 “THE MEDIA RAISED ME.”	62
4. LESBARHET DEL II	68
4.1 MEDIETEKNIKK	73
5. STIL OG TRADISJON I PAPER TIGER	75
5.1 “THE CHRISTIAN RIGHT” PRODUKSJONEN	78
5.2 GENERASJONER ELLER DISKUSJONER.....	81
6. OM DISKURSEN SOM FANGER	90
6.1 GODE SAKER.....	90
6.2 “THE CORPORATE AGENDA”	92
6.3 “WHAT IS PAPER TIGER, ANYWAY”?	93
6.4 MEDIELANDSKAPET	96
<i>Et større landskap</i>	99
6.5 OPTIMISME, DETERMINISME OG TILGANG.....	101
6.6 ‘OSS’ OG ‘DEM’	103
7. ROM OG KAMP DEL III	107
7.1 “NETROOTS: CULTIVATING THE DIGITAL PARK”	109
<i>A analyse av showet</i>	114
<i>Free the media</i>	117

7.2	TEGN OG MENING	119
	<i>Alternative nettverk.....</i>	<i>120</i>
8.	ETTERORD.....	122
	ILLUSTRASJONER	124
	KILDELISTE.....	131
	VEDLEGG I.....	135
	<i>Aktive medlemmer i 96-og 97:.....</i>	<i>136</i>
	<i>Ny medlemmer som kom med i løpet av 1996-1997 :.....</i>	<i>140</i>
	<i>Frynsmedlemmer.....</i>	<i>141</i>
	<i>Organisasjoner i tett samarbeid med Paper Tiger:.....</i>	<i>145</i>
	<i>Andre organisasjoner som tidvis jobber med Paper Tiger :.....</i>	<i>147</i>
	VEDLEGG II	148
	SUBJECT GUIDE:.....	148
	<i>Advertising.....</i>	<i>148</i>
	<i>Central / South America.....</i>	<i>149</i>
	<i>International Politics.....</i>	<i>150</i>
	<i>Labor.....</i>	<i>153</i>
	<i>News and Information.....</i>	<i>154</i>
	<i>Pop Culture / Images.....</i>	<i>156</i>
	<i>Youth.....</i>	<i>159</i>
	<i>Wamn.....</i>	<i>160</i>

VEDLEGG III 163

VEDLEGG IV 166

THE SHOW: 166

"NETROOTS: CULTIVATING THE DIGITAL PARK" 166

1. Kapittel 1

Del I

1.1 Presentasjon.

”The Paper Tiger Television Collective”, kalt Paper Tiger, er en gruppe Tv - produsenter i New York City. Gruppen etablerte seg i 1981, som en av de første i verden som laget ”indy (independent) media” for Tv. Gruppen har bidratt til at det internasjonalt produseres og distribueres selvlagde medieproduksjoner, uavhengig av de store medieselskapene.

På 70- og 80-tallet var Tv-produksjonen i USA hovedsaklig forbeholdt disse store selskapene¹. Så skjedde to ting omtrent parallelt; Det ene var at de håndholdte videokameraene kom i produksjon, de var enkle å bruke og ble en salgssuksess. I tillegg tok folk i større grad i bruk videospillerne. Dette gjorde det mulig for den gjengse amerikaner å produsere Tv selv. Man festet for eksempel lille gutts første steg til tape, og kunne vise ham fram på Tv for venner og familie.

Det andre som skjedde var at bruken av kabel Tv² blomstret opp, og det ble lagt til rette for finansiering av små, lokale Tv-stasjoner i bydelene (Public Access Tv stations), som gjorde det mulig for menigmann å kringkaste sine egenproduserte Tv-programmer via kabelnettet. Ved å gi

---

¹ Time Warner, Westinghouse, NBC, Disney/Cap Cities/ABC for å nevne de fire store på åttitallet (kilde: the Nation 1996). Det var stort sett disse som produserte nyheter og underholdning. Tidligere hadde man sett, der som i Norge, uavhengige initiativ i andre massemedier enn Tv. Lokalradio og piratradiostasjoner blomstret opp, mens uavhengige Tv produksjoner fremdeles var sjelden vare.

² Sent på 80-tallet var 1360 Tv stasjoner, inkludert 305 offentlige kanaler, virksomme, og de offentlige stasjonene brukte gjennomsnittlig 14,5 prosent av ukentlig kringkasting på undervisning gjennom offentlige (”public services”) kanaler. Nesten 50% av amerikanske hjem abonnerte i 1985 på kabel Tv. Tidlig i USA’s Tv kringkastingshistorie (1952) etableres det et skille mellom kommersielle og offentlige Tv kanaler. Noe av The Federal Communication Commission (FCC)’s formål er å ivareta at noe av Tv-informasjonen er til allmenn-nytte, slik at de ikke bare er verktøy for kommersielle interesser. Samtidig skal public service ivareta den frie taleretten (free speech, 1. amendment) også innenfor elektroniske, tekniske formater. Innunder det offentlige Tv tilbudet (kabel-Tv) ble derfor Public Access Tv organisert. Public Access Tv på Manhattan; The Manhattan Neighbourhood Network (MNN), fungerer sånn at alle som bor i delstaten kan lage sitt eget Tv program og få dette distribuert på en av de fire kanalene de disponerer. Slik får Paper Tiger vist Tv produksjonene sine, uavhengig av de store medieselskapene sine kanaler. Public access senterne i USA produserte i 1991 10000 timer med original-programmer hver uke. Allikevel er dette en smal Tv-produksjon. (Kilde: Dee Dee Halleck 2001, B. Winston 1998, FCC.) På Manhattan tilbød et vanlig kabel abonnement tilgang til 100 Tv-kanaler, av disse var altså fire Public Access kanaler.

alle amerikanere muligheten til å ytre seg via public access³, håndhevet man den frie taleretten i USA også på Tv.⁴

Paper Tiger bruker Tv for å produsere og kringkaste den informasjonen de selv savner.

Gruppens medlemmer kaller seg ”radikale media-aktivister”, de er politisk radikale fordi de er kritiske til de store medieselskapene på grunn av deres kommersielle profil. Paper Tiger gjør et poeng av å produsere Tv-sendinger uavhengig av kommersiell Tv drift ved å bruke minst mulig penger på produksjonene. Programmene inneholder analyser av koblingen mellom massemediene og medieselskapenes inntjeningsbehov.

Paper Tiger Tv

En av de første store programseriene omhandler USAs invasjon i Irak⁵, og nyhetsdekningen av invasjonen. Der spøkes det med titlene militæret hadde på invasjonen (”Operation Sandstorm”) som ifølge Paper Tiger fører til at de viktige nyhetene blir utvisket og ufarliggjort. Et program i serien ble derfor hetende ”Operation Storm the Media” (tape nr. 195, 1991), en tittel som signaliserer at gruppen kritiserer massemedienes vinkling på invasjonen. De store nyhetssendingene fra CNN viste ”live-feeds”; direkte sendte Tv bilder, der invasjonen så ut som om det var et Tv spill. Seerne fikk til og med følge bombene i fallet, fordi disse hadde kameraer installert.

---

³ Det finnes mange former for egen-produsert media, blant annet blogger, vlogger (videoblogger), podcast, digital historiefortelling med mer, som blant annet distribueres via Tv, radio, internett og email. Mange organisasjoner og institusjoner jobber med å fremme medie produksjon for selvstendige borgere, særlig public access Tv, uavhengige medie sentre (Independent media centers, IMC) og lokale teknologi sentre (Community technology centers).

⁴ På MNN er idag 2 av 4 kanaler forbeholdt innvandrerbefolkningen (såkalt ”ethnic programming”, med mange programmer for den asiatiske og søramerikanske delen av befolkningen), resten av kanalene sender i utgangspunktet alt mulig av programmer. De har en del faste showprodusenter, og Paper Tiger er en av dem som har fast sendetid en halv time, to ganger pr uke. De har også fast sendetid på Brooklyn (”B-cat”) og Bronx’ public access stasjoner. En rapport fra NY’s Department of Telecommunications and Energy i juli-94 viste at på Manhattan tar nesten 500 000 abonnenter, 58,4% av alle hushold, inn MNN’s kanaler. I NY State hadde 78% av husholdningene tilgang til kabel-Tv i 1994, og ca. 6.558.820 hushold hadde Tv. Kilder: MNNNews, July 3 - Oct. 1, 1994, og the National Cable Television Association, i T. Knudstad 1999, og New York Times, 07.12.96.

⁵ ”The Gulf Crisis Tv Project” er en ti-parts serie produsert på 1990-tallet. Se vedlegg II.

I serien til Paper Tiger poengteres det at vi får å gjøre med et ganske umenneskelig samfunnshierarki, fordi amerikanere fremstilles som de viktigste i verden. For eksempel tallfestet man daglig på CNN hvor mange amerikanere som døde i kamp, mens døde irakere ikke ble nevnt med et ord.

Det fremkommer av programmet at General Electrics, kjent som kjøleskap-producenter for mange familier i USA, også er hovedleverandør av Stealth-bomber som ble brukt i krigen. General Electrics sitt styre, Board of Directors, er godt representert i CNN sitt styrerom, ifølge Paper Tiger. Det hele dokumenteres i produksjonsrapporter, der bombesalget øker General Electrics omsetning til svimlende summer. Det vises bilder av navngitte styremedlemmer, der det poengteres at styremedlemmene er hvite menn i dress, med unntak av en hvit kvinne.

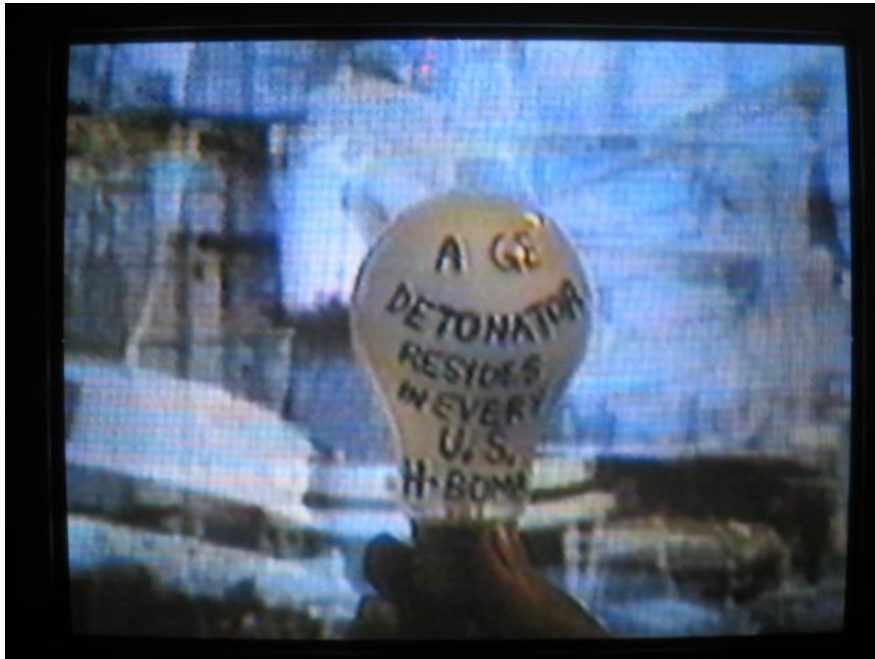
Det er en serie på 10 programmer á 30 minutter som er svært informative. På grunn av de overveldende mengdene med informasjon står CNN står tilbake som den dyktigste propagandamaskin. På slutten av hvert program vises det et hjemmelaget skilt som sier hvor mye det kostet å lage programmet. Det gjøres et humoristisk poeng ut av at videokassetten kostet litt, og at personen som holdt skiltet hadde hansker på, noe som til sammen utgjorde et budsjett på ca. \$50 pr. program.

Paper Tiger forsøker å snu forståelsen av at informasjon om krigen og kostnadene på produksjonen: det skal rett og slett ikke mer til, for å sende god informasjon på Tv. Som et medlem av gruppen forklarte:

-We'd like to flip that coin, you know?

Paper Tigers medlemmer er ikke bare kritikere av USAs politikk. Ved å produsere slike programmer søker de å være systemkritiske, og begrunner kritikken i at kapitalismen er bakt inn

som et underliggende premiss for USAs Tv sendinger. Resultatet er at tilgangen på informasjon er dårlig, pengeproduksjonen god, ifølge medlemmene.

Segment fra showet "Operation storm the media": animasjon der man ser et kjøleskap som åpnes, en bombe som sprenger inne i kjøleskapet, en håndholdt lyspære med 'logo' på refererer til General Electrics. På pæren står det skrevet: "A GE detonator resides in every U.S. H-Bomb".

Medlemmene

Alt i alt er det ca. 50 medlemmer i gruppen, og av disse er 8 mest aktive i driften av kollektivet (i det følgende kalt aktive medlemmer). Disse kommer innom kontoret på daglig basis, eller i hvert fall mer enn en gang pr. uke, for å ordne eller hjelpe til med noe. Mellom 15-30 medlemmer blir regnet som del av den 'indre kjernen', det vil si de er ordinære medlemmer; folk som inviteres til medlemsmøtet hver onsdag. I tillegg til disse er ca. 20 flere mennesker løselig involvert. Paper Tiger drar veksel på tidligere aktive medlemmer og nettverk av venner og bekjente, og noen av disse agerer som eksperter i programmene, det vil si at de kommer med uttalelser innspill om hovedtemaet i showet.

Gruppen samarbeider også tett med flere andre organisasjoner, ca 10 på jevnlig basis. Dette er organisasjoner som driver Tv-studioer, jobber med distribusjon, produserer medier (magasiner, nettsider, aviser, radio, Tv og drifter nyhetsgrupper) og folk involvert i annet informasjonsarbeid som statistikk og samfunnsanalyser.

Medlemmenes alder strekker seg fra 20 til 53 år, mens hoveddelen av medlemmene er i 20- og 30-årene. Et par har vært medlemmer siden oppstartsfasen, de andre har sluttet seg til gruppen etter hvert og gruppen rekrutterer ca. 4-5 nye medlemmer pr. år.

Av de 50 medlemmene er 23 menn og 27 kvinner. 10 er født i New York, 14 er oppvokst der, resten er tilflyttet i voksenalder. 7 flyttet til New York fra en annen stat, 8 flyttet til New York fra et annet land, og 11 kom oversjøs fra. Av de som var bosatt i New York fra barnsben av, er mange medlemmer 1.- 2. eller 3. generasjons etterkommere av europeiske (tyske og italienske) og søramerikanske (meksikanske og cubanske) innvandrere. Gruppen plasserer seg stort sett i den øvre delen av middelklassesjiktet. De fleste har protestantisk bakgrunn, 18 er fra jødiske familier. Jevnt over har medlemmene høyere utdanning og betalt arbeid; de er pedagoger, grafikere, designere, kunstnere og akademikere, noen studerer eller søker jobb, mange er filmskaperne. 30 var etablert i forhold med faste partnere, 12 gikk inn i eller ut av partnerskap i løpet av perioden jeg var der. 8 oppgav ikke informasjon om deres partner status.⁶

Kollektivet

Paper Tiger er et kollektiv, det ligger i navnet. Med kollektiv mener de et arbeidsfellesskap som er organisert etter en flat gruppestruktur, som er basert på at medlemmene bidrar med frivillig arbeid.

---

⁶ se vedlegg I for mer informasjon om de forskjellige medlemmene og organisasjonene de jobber med.

Som så mange andre i New York har folk som er medlem i Paper Tiger travle dager, der mellom 8 og 16-timers arbeidsdag ikke er uvanlig. Det blir derfor naturlig at man samles på fritiden og integrerer middager og lunsj-møter inn i diverse gruppearbeid. Samlingene har som regel en løs, sosial og vennlig tone. Man kan bli medlem av gruppen simpelthen ved å bli med på jevnlig møter på kontoret, samt å bidra i produksjonene og å hjelpe til med kontorarbeid. Medlemmene arrangerer også middager, fester og feiringer. Noen få deler også bosted.

Paper Tiger lager mellom fem og åtte programmer i løpet av et år, som er til salgs. På 25 år har Paper Tiger produsert over 330 halvtimes programmer. Pengene fra salget gjør det mulig å drifte kontoret med kontorphersonell. Av kollektivets medlemmer er det kun kontorphersonalet som får betalt for arbeidet de gjør. De er ansatt i to halve stillinger med to-tre års varighet.

Kontorphersonalet holder åpningstider, er kollektivets primære kontaktpersoner, kopierer videoer og tar seg av distribusjon når det kommer inn programbestillinger.

Metode

Jeg valgte å skrive om Paper Tiger fordi jeg ønsket å sette søkelyset på forholdet mellom individer og mediafremstillinger og den sosiale organiseringen av individer involvert i medieproduksjonen. Jeg kontaktet kontoret og fikk innpass sammen med Randi som skulle få opplæring som kontoransatt av Susan og Haimec. Ved å delta på møter fikk jeg kartlegge gruppen, hvem de var og hva de drev med. Jeg fikk oversikt over de forskjellige medlemmenes sivile status, bo – og arbeidssted, hobbyer, familie og vennskapskrets. Medlemmene av gruppen fikk med andre ord mye fokus på seg over lengre tidsperioder. De løste dette med å være inklusive; jeg fikk delta i gruppen på linje med et ordinært medlem. Jeg var i Paper Tiger i nesten hele 1996 og -97, og dro tilbake for kortere oppfølgingsfeltarbeid i 2005 og 2006. Under feltarbeidet jobbet jeg på kontoret og hjalp Randi med distribusjon av videokassetter og annet forefallende kontorarbeid. Jeg deltok også i alle fellesaktivitetene. Jeg brukte vanlige

antropologiske feltmetoder som deltakende observasjon, nettverksanalyser, samtaler i gruppe- og par - settinger, og formelle og uformelle intervjuer, både av ikke-spesifikk, evaluerende og deskriptivt innhold (Ellen 1984). Jeg samlet livshistoriene til de mest aktive medlemmene. Noen intervjuer tok jeg opp på bånd, for detaljene var mange og informasjonsflyten stor.

Medlemmene av gruppen jobber som sagt politisk ved å delta på konferanser, i demonstrasjoner, og i diskusjoner omkring informasjon og borgerrettigheter i offentlige rom, teknologi og kommersialisme. Feltarbeidet gav et omfattende informasjonsmateriale, taler på bånd, bilder, film og skrevne ord på papir, diskett og mail. Utvalget i oppgaven er basert på å skulle få frem hverdagslivet til aktivistene og motivasjonen for interessen deres.

En innvending til utvalget av data kan være at det å være aktivist og lage Tv på hobbybasis, fanger lite av folks daglige gjøren og laden. Imidlertid erfarte jeg at for de mest aktive medlemmene *var* Paper Tiger hverdag, nærmest en slags livsstil. Jeg var mye sammen med kontorpersonalet og de mest aktive medlemmene, og for disse var Paper Tiger en essensiell del av hverdagen i lengre perioder og over flere år. Dette er imidlertid en gruppe mennesker som har høy grad av "flux" i livene sine, de flytter gjerne, både langt og flere ganger, og Paper Tiger danner for de mest aktive medlemmene en base, der de opplever at Paper Tiger representerer et knutepunkt hvor man finner likesinnede og opplever felleskap. Mange av medlemmene er i etableringsfaser. Noen bosetter seg i New York for første gang og har fellesskapet i Paper Tiger som deres primære nettverk. I perioder av livet, i noen år, eller for noen medlemmer, mange år, representerer Paper Tiger et "annet" hjem, hvor man opparbeider seg en solid tilhørighet.

Allikevel er tilhørigheten av faglig karakter. Det er stort sett som en kunnskapsbase at Paper Tiger bidrar i folks liv. Paper Tiger har stor verdi som en treningsbase for uavhengige filmskapere. Den erfaringen man opparbeider seg her, kan gi karrieren et dytt. Mange av medlemmene underviser i mediebruk og medieteorier etter tiden i Paper Tiger. Andre har gått inn i lokalpolitikk. Paper Tiger kontoret er hovedsaklig preget av arbeid, av å bruke fritiden på faglig vis.

Enkelte medlemmer har en fortid som politiske aktivister på venstresiden. Disse har grunn til å trå varsomt, vitende om McCarthy-tidens forfølgere av kritikerne fra innsiden⁷ og den spesielle situasjonen i USA etter 9/11 2001. Etter 9/11 2001 kokte sinnene i New York, forståelig nok. Terrorismeanalysene var daglig kost og diskusjonen om å bombe Irak dreide etter hvert tydelig mot sin konklusjon. Da hang det et stort banner over øvre del av Muste-bygget⁸ der Paper Tiger har kontor; ”An eye for an eye makes the world go blind”; et tilsvarende til Bush’ hevngargumentasjon i forbindelse med bombingene av Irak: ”an eye for an eye”. Bygget var det eneste i området som ikke hadde det amerikanske flagget på veggen. Aktivistene meldte sin mening i en tid der New York var sår for fiender, og det koster når man risikerer å bli mistenkt for drive undergravingsvirksomhet og være motstander av staten. Å få til at det går an å si at man er imot USAs utenrikspolitikk uten å bli stemplet som en som støtter terroristene, var et av poengene med aksjonen. Å gå i bresjen og ta i bruk det offentlige rommet for å ytre sin mening, er generelt et hovedmål for aktivistene.

Selv om dette er sårbare temaer for medlemmene politisk sett, har jeg valgt å bruke medlemmenes fornavn, delvis fordi de ønsker at informasjonen om dem og om Paper Tiger skal være offentlig tilgjengelig. Jeg er forsiktig med å gi informasjon om folk jeg ikke kjenner, og anonymiserer i større grad når mer sensitive situasjoner beskrives. Det at jeg skulle skrive oppgave om Paper Tiger tror jeg kanskje førte til at folk som kom på besøk, ble mer restriktive med å gi informasjon, de fleste kan bli ukomfortable ved tanken på å bli ”forsket på”. Men

---

⁷ De politiske skillene som ble avdekket mellom ventreradikale og anti-kommunistene på sent førti- og femtital i USA eksisterer fremdeles, blant annet fordi det lages koblinger mellom forfølgelsen av ventreradikale og liberale og dagens kamp mot terror (the Patriot Act). Se for eksempel H. Johnson sin bok (2005).

⁸ The Muste Memorial Building er et treetasjes bygg i Lafayette street i NoHo (en forkortelse for North of Huston st. Bygget ligger rett nord for SoHo, vest for NYU og Greenwich Village og sørøst for East Village). Muste var en kjent arkitekt, anarkist og frihetsforkjemper i 50-årene. Huset refereres til som ”The War Resisters League Building”. Denne militærnektersorganisasjonen har det største kontoret i huset, og gir rom til mange andre organisasjoner, blant annet en miljøaktivist gruppe, en organisasjon som driver ”The Nicaragua Network”; et internettbasert informasjonssenter, og ”Radio Bandung”, en pirat radio som sender til Asia. De eneste Tv media organisasjonene i huset er Paper Tiger og ”Deep Dish”, et satellitt-Tv distribusjons- og produksjons nettverk, som vokste ut som en søster-organisasjon av Paper Tiger. Deep Dish drives av Dee Dee Halleck, en av Paper Tigers grunnleggere.

medlemmer som jeg hadde daglig omgang med, gikk god for at jeg var tilstede og produserte show og drev med sitt som før uten nærmere notis, noe som gjorde at andre også slappet av.

Jeg søkte etter Paper Tiger på nettet første gang i 1996. Her fant jeg aktivistartikler, kontaktinformasjon og informasjon om show som var til salgs. Det er mulig at kravet om den åpenheten Paper Tiger mente de sto for, gjorde at mer informasjon om kollektivet ble offentliggjort på nettsidene etter hvert. Dette gjaldt også informasjon medlemmene var klar over at jeg samlet inn, som pågående prosjekter, økonomi og hvem som var medlemmer. Om dette var et resultat av oppgaveskrivingen min er uvisst, men det kan hende at de har følt et ekstra press for at etterretteligheten i Paper Tiger burde være mer solid som følge av å bli skrevet om.

Ved å være tilstede ”i feltet”, og fokusere på enkelte temaer, preger man folks gjøren og laden. Selv om teksten og temaene i oppgaven har ”grodd ut av materialet selv” (se Kondo 1990) og er skapt i en ”process of becoming the other” (Minh-Ha 1991) er vinklingene på feltet mine bidrag, og utvalget av medlemmenes utsagn og historier er tatt ut av sin kontekst og satt inn i denne konteksten. Gjennom tekstproduksjon konstruerer man så en fortelling, og forenkler nødvendigvis, i forsøk på å skape en oversettelse. Bare dette er argument godt nok for å anonymisere medlemmene. Jeg baserer meg likevel på at medlemmene vet hva jeg skriver om, og jeg ønsker å gi kreditt for bidragene som medlemmene gav til oppgaven. Noen av medlemmene lurte på hva slags vinkling jeg ville ha, og om hvor kritisk jeg kom til å være. Jeg svarte da at jeg noterte ned alt, og at poenget ikke var å være kritisk til noe spesielt. Min oppgave var å kartlegge Paper Tiger, og at alt som skrives i oppgaven er jeg selv ansvarlig for.

Å navngi medlemmene øker muligens kravet til etterrettelighet, men det øker også sannsynligheten for å kompromittere medlemmene uten at det er hensikten. Enhver person som fremstilles i en sammenheng som denne, vil kunne føle seg ’av-humanisert’. Samtidig mener jeg

at i denne sammenhengen kan anonymisering være uheldig, fordi det kan virke mystifiserende på innholdet. Av hensyn til dette valgte jeg det bort.

Informantene og hoveddelen av informasjonen jeg har basert oppgaven på, er fra 1996 og -97. I så måte er oppgaven i stor grad et historisk dokument. Ettersom tiden har gått, har det blitt enklere å oversette erfaringene fra feltet. I 1997 var begrepene 'bredbånd' og 'globale nettverk' marginale, og det var problematisk "jobbe i nåtid" (Fox 1991), eller til og med i framtid, slik jeg til tider opplevde det. Sakene som aktivistene er opptatt av og som beskrives i oppgaven, handler blant annet om den politiske reguleringen rundt informasjonsteknologien. Disse temaene var fremdeles i en oppstartsfase i Norge. Et annet moment er at feltarbeidet genererte stoff som var såpass akademisk og teoretisk orientert. Så det å bruke teorier for å si noe om deres egne teorier, førte til overraskende nivåforskyvninger og ga et dårlig utgangspunkt for sammenlikning. Teksten bar preg av tanker rundt refleksivitet, konstruksjon og ståsted, hvor tiden som har gått har virket som en brekkstang for bedre å beskrive og plassere disse erfaringene. Det faktum at gruppen i skrivende stund fremdeles er aktiv, og at sakene de er opptatt av er nåtidige, gjør at analysen av samhandlingen i kollektivet likevel fremtrer som relevant. Selv om mange av de som var gruppens medlemmer i feltarbeidsperioden ikke er aktive medlemmer lenger, har hundrevis av personer gjennom tidene kommet og gått, mens organisasjonen Paper Tiger består.

Oppgavens oppbygning

Oppgavens første del beskriver hvordan kollektivet presenterer seg som en åpen, fri og inkluderende gruppe. Individenes historier som aktivister belyser hva det betyr å være medlem i Paper Tiger. Det å være medlem, innebærer læring og utveksling av en spesifikk kunnskap, bytteforhold av tjenester, egalitære samarbeidsprosesser, og en viss grad av alliansebygging. I del to (kapittel 4, 5 og 6) forsøker jeg å identifisere kunnskapen nærmere ved å se på det politiske

prosjektet som er spesifikt for gruppen. Hovedtemaet her er hvordan et medlem lærer seg å lese mediene på en kritisk måte. Temaene som tas opp i denne delen er gruppens arv, Tv- og symbolproduksjon, medlemmenes håndtering av sin egen historie, og implementeringen i gruppen. I del tre forsøker jeg å plassere det arbeidet Paper Tiger gjør, i en større sammenheng.

Oppgavens tema

Det er ikke noen tydelig, krystallklar politisk formuleringer som samler gruppen. Det finnes heller ikke noen stor og ensrettet ideologi, utover det jeg presentere ovenfor.

Likevel, innenfor den ”alternative” bevegelsen i New York, som Paper Tiger mener seg å være en del av, og anti-globaliseringsnettverkene generelt, fremheves distinksjonen mellom kommersielle medier på den ene siden, og det som kalles den ”alternative” (indy), altså uavhengige, medieproduksjonen på den andre siden. Det er samspillet innenfor denne bevegelsen som danner rammeverket for oppgaven.

Man kan si at jevnt over, befolkes de alternative mediene av sosialister og folk som er opptatt av samfunn, velferd og jevnere fordeling av goder. De har omsorg for folk med mindre ressurser enn seg selv, og som er kritiske til storeiere av kapital, land og produksjonsmidler. Men de store, overgripende politiske paradigmen har falt. De er ikke eksplisitt uttalt. De er sånn sett nærmest ikke-eksisterende. Det politiske klimaet er preget av individualisme, av at man selv skal stå fritt til å velge sin egen moral og verdier. Man trenger ikke å bekjenne seg til noen overgripende politisk doktrine, men begrunne motivasjonen for handlingene i sin egen person. Paper Tiger har etablerte samhandlingsformer, og å utforske hvordan medlemmenes individualitet lar seg kombinere med kollektivets beslutninger er ett av oppgavens temaer. Giddens (1991) er en av dem som mener at i vår tid, er selvrealisering nesten blitt et krav for ethvert individ. Sånn sett er på mange måter Paper Tiger en slags treningsbase for uavhengige filmskapere og mediefolk som

realiserer seg selv ved å kombinere interessen for medieproduksjon med en individuelt motivert politisk bevissthet.

Paper Tigers medlemmer mener også at det er behov for en interessegruppe av deres kaliber, og at de eksisterer fordi storsamfunnet ser ut som det gjør. Som borgere av byen New York opplever de et konstant kommersielt press, og de går ut fra at det er et universelt behov for grupper som dem. Selv om de politiske undertonene i gruppen kanskje bekrefter bevegelsens selvforklarende eksistens, må medlemmene selv begrunne hvorfor de ønsker en alternativ verden. Jeg opplevde at Paper Tiger fungerer som premissleverandør for det alternative, og at de bruker teknikker der det som er alternativt, skapes kontinuerlig. Jeg argumenterer derfor med at dette er teknikker og kunnskap som medlemmene lærer seg.

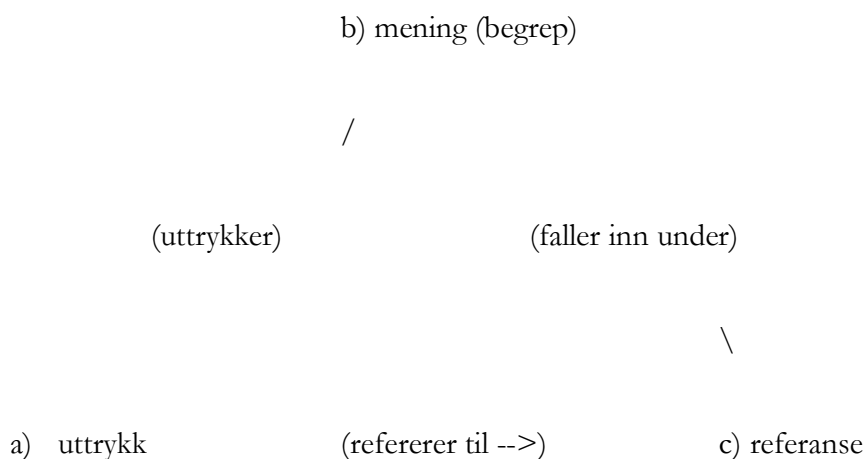
Medier kan sees på som kulturprodukter som inngår i en større samfunnssammenheng eller diskurs. I Paper Tigers tilfelle er dette delvis en normativ eller moralsk diskurs, som handler om hva samfunn er, og hva det skal være. Jeg fokuserer ikke på hvordan medieproduktet beveger seg i det offentlige rom, løsrevet fra produsentene (se for eksempel Ang 1996). Jeg påberoper meg heller ikke noe kunnskap om det ikke-alternative. Jeg har ikke laget meg noen plattform utenfor Paper Tiger som sammenlikningsgrunnlag, men bruker medlemmenes kunnskaper for å beskrive hva som er alternativt, og på hvilken måte det er alternativt. Paper Tiger produserer spesifikk kunnskap om kommersielle medier som viser hva de tenker om 'mainstream' media, og hvordan de skaper alternativer til massemediene. Det er argumentasjonen i denne kritikken jeg ønsker å analysere i oppgaven.

Kulturprodukter kan leses som symboler, som tegn som er mer eller mindre meningsbærende. På nittitallet ville en postmodernist, i motsetning til en modernist, hevde at mening i større grad enn før er løsrevet fra uttrykkene (Saussure). Et tegn er ikke lenger hva det var, fordi tolkingsmulighetene i større grad enn før er avhengig av konteksten den oppstår i.

Poststrukturalistene gikk lenger i argumentasjonen. Baudrillard(1993), for eksempel, påstod at:

”the Gulf war never happened”. Han sier at bildene er løsrevet fra sin opprinnelse. Dette gjør at meningen i budskapet imploderer, det tømmes for mening. Man trenger ikke å tenke at de masseproduserte bildene er virkelige lenger. Han hevder at medienes produksjon og reproduksjon kun virker mot sin hensikt. Mediene reflekterer ikke en tredimensjonal verden. De er en kun virkelighetssimuleringer der mening oppløses. Tegnene har mistet sin referensialitet, og vi får et produksjonshysteri av en forsvinnende virkelighet. Det er en negasjon å skape og kontrollere sin egen virkelighet ved bruk av et kamera, fordi man skaper en hyperrealitet uten opprinnelse, virkelighet eller originalitet.

Argumentasjonen kan man si baserer seg på sammenhengen mellom ’tegnet’ og ’tingen’, for eksempel er den gamle Ogdens trekant⁹ en anskueliggjøring av dette. Han lager skillet mellom a) et uttrykk, b) uttrykkets mening og c) uttrykkets referens (for eksempel: a) bil, ordet som består av bokstavene b, i, l, og b) tanken, ideen om eller bildet av en bil, og c) en faktisk bil, altså et objekt. I dette eksempelet et spesifikt firehjuls motorisert kjøretøy).

Når man ikke kan relatere tegnene til virkeligheten, er de ikke meningsbærende for det de er ment å beskrive. Konteksten Baudrillard refererer til der tegnene uttrykkes, er masseproduserte bilder som skaper en opplevelse av at nyhetene er fremmedgjørende. Baudrillars kritikk legger

---

⁹ Charles Kay Ogden (1889-1957), amerikansk språkforsker.

seg parallelt med den marxistiske ideen om at arbeiderens manglende kontroll over produksjonsmidlene fører til fremmedgjøring. Sann sett føyer kritikken hans seg inn i en generell moralsk kritikk av kapitalistsamfunnet (se for eksempel Baudrillard 1988 kap. 2).

Paper Tiger mener, i motsetning til Baudrillard, at Tv kan lage egne meningsfulle koblinger.

Alternativet til Paper Tiger ligger ikke i de tekniske verktøyene som sådan, for disse er mer eller mindre like. Tilgangen til å distribuere bildene er forskjellig, og Paper Tiger og andre alternative medier kringkaster sjelden budskapet sitt over store satellitter. Å nå ut til flest mulig mennesker er ikke et mål og heller ikke hovedfokus her.

Ett viktig aspekt ved Paper Tiger Tv produksjon derimot, er å lage bedre Tv enn det massemediene gjør. Å produsere selv, istedenfor å være en passiv forbruker, er bedre Tv, ifølge medlemmene. Samtidig påberoper massemediene seg en type objektivitet. På selvsagt vis snakker de på vegne av, og henvender seg til de som har makt i samfunn. Medlemmene legger vekt på at alle har sin egen versjon, at de er individer med en egenmotivasjon. Paper Tiger er et forum for å lage bilder og nyheter i Tv produksjoner hvor produsentene prøver å lage meningsfulle koblinger mellom sin verden og mediebildet. Det oppleves som reelt for medlemmene at Paper Tiger er et alternativt rom. Det er et sted der man deler erfaringer og produserer viktige alternativer til massemediene. Dette igjen blir en del av Paper Tigers helhet, historie og realitetsproduksjon. Måten de tekniske verktøyene brukes på er forskjellige. Eller for å følge McLuhan, plasserer Paper Tigerproduksjonene seg slik at tid-rom transformasjoner ikke forandres i slik grad som hos massemediene. Formen budskapet får er mindre viktig, det er innholdet eller meningen (message) er det som er viktig.

Jeg tar utgangspunkt i Lyotards tese om at fortellinger er sosialiseringemedier (Schaanning s. 27, 2000). Samtidig kan fortellinger, tegn eller tekst sees på som å generere potensielt ubegrenset spennvidde av mening. Fordi tegn er ”polysemiske” må man i analysen rette fokus mot posisjonen til det snakkende subjektet i diskusjonen (parole) heller enn å sette det primære fokus

på språkets struktur og system (langue) (Hebdige s. 117-18, 1983). Ved å fokusere på det prosessuelle og sosiale i samhandlingen i produksjonen av medier og fortellingene som produseres i og rundt Paper Tiger, kan man få inngang til å snakke om gruppen og ideologien rundt produksjonen.

Oppgavens temaer sammenfaller i stor grad med Giddens (1991) resonnement omkring selvidentitet og moderne institusjoner. Jeg bruker hans tre hovedelementer som beskriver dynamikken i sosialt liv, som utgangspunkt for å plassere materialet. I korte trekk beskriver Giddens hvordan vårt moderne liv har ført til en separasjon av tid-rom. Dette leder til ”disembedding of social institutions”, altså at sosiale relasjoner er løftet ut av lokal kontekst. Sosiale relasjoner reartikuleres uten nødvendigvis å bli brutt av tid og rom begrensninger. Vi ser hvordan det sosiale samspillet i Paper Tiger ikke er basert på tradisjonelle relasjoner. Hvem man er eller hvor man er fra, spiller ingen rolle. For de årene medlemmene deltar i Paper Tiger, kan deltakelsen bli en livsstil. Ingen av de aktive medlemmene er gift eller har barn. De har ikke mange familiære forpliktelser. Det er stort sett bursdager, thanksgiving og jul/hanukka som feires med familien. Allikevel knytter medlemmene i Paper Tiger relasjoner som er basert på historie og familiaritet. Giddens sier videre at ”disembedding” foregår via ”expert systems” (teknisk know-how, for eksempel) og ”symbolic tokens” (for eksempel penger)- mekanismer som betegner bytte av varer og tjenester som danner abstrakte systemer, og som må være bygget på tillit for å fungere. Jeg beskriver hvordan aktivistene skaper og gjenskaper sin tilhørighet og jeg argumenterer for at de relaterer seg personlig til det de jobber med, på grunn av tillit som til en viss grad bygges opp medlemmene imellom. Samtidig knytter det seg stor utrygghet og tvil til det økonomiske systemet, der kapitalismen oppleves som av-humaniserende. Paper Tiger er forvaltere av en måte å se verden på som de lærer videre. Medlemskapet i Paper Tiger kjennetegnes av å ikke tilkjenne seg som medlem av en kategorisert gruppe (rik-fattig, mann-kvinne, sort-hvit et cetera). De bruker seg selv som eksempel på en forbruker som blir kategorisert av omverdenen. Dermed kommer de i en posisjon hvor man kan se verden

'nedenifra'. Medlemskapet fører til en refleksivitet, der ingen kunnskap er sikker, fordi ingen av kategoriene som nevnt ovenfor fungerer legitimerende. Den kollektive settingen stimulerer til gjentakende refleksivitets- prosjekter, som igjen kjennetegner frie individer, ifølge Giddens, og dette er hans tredje påstand; "a 'chronic revision' constitutive to modern institutions". Giddens utdyper at samtidig som refleksiviteten underminerer sikkerhet om kunnskap, gir den en slags visshet. Jeg tar utgangspunkt i Giddens konsept om "emancipation", der individets frihet og utvikling står i sentrum. Gjennom arbeidet man utfører i Paper Tiger knyttes tilhørigheten opp til følelsen av at man er del av noe større enn seg selv. Jeg tror at medlemmene opparbeider seg en visshet gjennom forumet de deltar i, som virker bekreftende på at en alternativ verden er mulig.

Legitimering av tegn og kamp om demokratiet

Fordi det som er alternativt ikke er klart definert, er mitt hovedmål å se på hvordan Paper Tigers medlemmer etablerer forskjeller mellom det 'alternative' og det som er 'mainstream'.

Alternativiteten blir fundert i et syn på livet, eller verden, som reflekteres i de institusjonaliserte prosessene medlemmene imellom. I dette spiller karriere og 'life-planning' (Berger, Berger og Kellner 1974) en essensiell rolle for individene som er involvert. Gjennom oppfatninger av det kommersielle, mainstream media, og gjennom å se på hva slags kunnskap som forvaltes i kollektivet, ser vi hvordan de deltar i større settinger med andre alternative medier.

Det er særlig tre områder som er viktige å se på i denne sammenhengen (Vike 16:1991): representasjonene av kollektiv identitet, persepsjon og funksjonen av det politiske fellesskapet, og hvordan kollektivet kommer til enighet (decision-making) og legitimerer seg. Gjennom tegn og symboler brukt i showproduksjon, individuelle historier, språket som brukes i møtevirksomhet, på konferanser og i byrom håper jeg å kartlegge på hvilke måter Paper Tiger oppleves som meningsfulle alternative medier.

Showet er både representasjon av kollektiv identitet, og de viser hvordan kollektivet legitimerer seg. Ved å fokusere på hvilken rolle medlemmene spiller i showene, hvordan de presenterer seg og sakene de tar opp, kommer det til uttrykk hvordan de plasserer seg politisk. Ved å analysere relasjonene i et show, kan man si noe om de sosialpolitiske dimensjonene til karakterene, og dermed finne showets 'ideologi' (Fiske 1992).

Individene står som referanse i forhold til legitimiteten showene får, samtidig som medlemmene likevel er del av noe større, og opplever at de får ryggdekning og støtte ved å være medlem av gruppen. Paper Tiger er stil-produsenter, og selv om gruppens stil signaliserer flux og ustabilitet, har de egne begrep om hva som er gode show. Stilen til Paper Tiger kan leses som "signifying practice" (Hebdige 1983), der forankringen som danner noe av grunnlaget for meningen er plassert inne i mediebudskapet. Målet om å demokratisere mediene handler ikke om at alle til enhver tid skal si 'sitt', men at alle i utgangspunktet skal ha denne muligheten. Som en konsekvens av dette fører Paper Tiger an som uavhengige medieprodusenter. De stiller massemediene adekvate spørsmål om deres objektiviserende form.

Kategoriseringens 'natur'

Medlemmenes forhandlinger rundt kategorisering spiller en større rolle i oppgaven. Paper Tiger kritiserer massemediene for å ikke la samfunnsmedlemmer aktivt delta i produksjonen. Kritikken av kommersielle medier handler om at disse mediene henvender seg først og fremst til de som er hvite, rike og som har mest å si i samfunnet. De er eksklusive, mediet snakker *for* makta *til* massene. I stedet for å være et demokratisk verktøy er kommersielle medier verktøy for å opprettholde den konvensjonelle maktbalansen i samfunnet. Fordi hovedfokuset til massemedia er å profitere på media sitter man igjen med et Tv tilbud der 1/3 av sendingene er reklame. På grunn av dette er god informasjon vanskelig tilgjengelig. Som en motsats til massemediene vil Paper Tiger være inklusive og alternative. Konvensjonell status, hvem man er spiller mindre rolle.

For å kartlegge hva det innebærer i praksis å være 'inkludert' og 'alternativ' har jeg sett metodisk på hva som snakkes om i forskjellige forum, hva det er legitimt å snakke om, hva som er gjengs diskusjon, hva som ikke er viktige temaer for gruppen. Inspirert av Haugen (1978) så jeg på hva slags rutiner og teknikker som virket ekskluderende og hvilke som virket inkluderende for individene og for gruppen. Normene innad i gruppen ble synliggjort og hvilke verdier og roller det er legitimt å ta i bruk for individene som er involvert ble kartlagt. Den samme teknikken har jeg brukt i kollektive settinger og i større forum der medlemmene deltar. Jeg deltok som nevnt i kollektivet på daglig basis og var med i alle deler av Tv produksjonen. Jeg var med i større forum som nasjonale kongresser, for demokratene og republikanerne (political conventions), for alternativ media (Media and democracy congress) og så hvordan Paper Tiger var posisjonert som gruppe. Jeg deltok i hverdagslivet til informantene og i lokale hendelser i New York som medlemmene var opptatt av. Jeg hadde også andre arenaer enn aktivistgruppen. Blant annet bodde jeg med europeere som var opptatt av sine profesjonelle karrierer i New York, og jeg gikk på forelesninger om medier og samfunn på NYU der jeg også møtte andre tidligere medlemmer og eksperter i Paper Tiger. Vi pleide å filme parader til støtte for å bevare små grønne hager rundt i byen, vi så politiske teateroppsetninger og kunstutstillinger. Med medlemmene har jeg fått være produsent, medlem, venninne, media aktivist, demonstrant og feltarbeider. Å få delta på disse forskjellige arenaene og i disse ulike kontekstene, har generert ulike typer av data som har hjulpet til å forstå kategoriseringens 'natur'. Jeg har kunnet se på det å være alternativ i ulike sammenhenger; fra fortrolige og selvrefleksive settinger til mer representative, offentlige settinger.

Utgangspunktet som dannes ved å ha dette fokuset kan sees på som en paradigmatisk kontrastrelasjon (Sasseure 1959 og Kronenfeld & Decker 1979 i Vike 1999). Samspillet rundt grunnkontrasten mellom alternativ og mainstream er fleksibelt og situasjonelt. Jeg forsøker å avgjøre hvilke manipulasjoner som er mulige og legitime (jf. Vike 1999).

Å si at individer tilpasser seg til visse kategorier er et reduksjonistisk prosjekt. Imidlertid er individer alltid et tilpasset selv, formet i dialog med samfunn. Mennesker skaper seg selv gjennom uttrykk som virker objektiviserende; man viser seg for seg selv og andre, og skaper dialog med 'signifikante' andre. En stabil form for refleksjon eller representasjon betyr at man undertrykker bevegelse i tid (Game 1995, se også Strathern 1996), som gjør at å kategorisere folks identitet delvis er en øvelse i analyse av 2. grads orden. Identitet som assosierende prinsipp er sånn sett situasjonell. Det er vanlig å tenke at signifikansen er relevant eller irrelevant som assosierende prinsipp avhengig av nærværet av andre kontrasterende identiteter (Kapferer 114:1988, se også Eidheim). Det er et paradoks, men også selvfølgelig, at medlemmene opplever at de ikke kan delta med hele seg, fordi det er bare visse ting det er rom for å tematisere i Paper Tiger (Selle 1996). Sånn sett er Paper Tiger bare relativt sett et fellesskap. Salomonsen (118:1996) beskriver et slikt relativt fellesskap som nettverk av 'sirkler innenfor sirkler', der medlemskap er bygget på personlige relasjoner. Derfor begrenser det seg også i størrelse.

Mitt kjernepunkt er at aktivistene lærer hverandre å lese verden rundt på en kritisk måte. Det er et premiss for å være et fullverdig medlem av Paper Tiger, og oppleve det som meningsfullt å delta i det alternative miljøet, at man er inklusiv ovenfor alle unntatt de som fronter kommersielle profitører. Istedenfor å måtte håndtere en 'fixed' identitet, og dermed være bundet av den, forsøker medlemmene i Paper Tiger å unngå å kategorisere alt annet. Det gir en opplevelse av frihet til bare å være menneske, ikke forbruker eller hvit eller kvinne eller sjef, etc., ved å ikke sette noe annet i bås enn "makta".

2. Kollektivet - et åpent sted

2.1 Et møte

Hver onsdag kveld er det møte på kontoret. Den første onsdagen i måneden blir det i tillegg holdt orienteringsmøte for nye medlemmer, før det vanlige møtet starter. Nye medlemmer får en innføring om kollektivet, og kan hilse på de andre medlemmene av gruppen. Linda, som har vært medlem omtrent siden starten av kollektivet, holdt den første orienteringen for Loudi, Gideon, og meg. De kom fordi de hadde fått anbefalt Paper Tiger via venner og studiekamerater. Loudi hadde også sett et ”show” med Paper Tiger, på en visning i en bokbutikk, og hadde fått informasjon om at hun kunne komme på et møte.

Linda viser oss rundt på kontoret. Det er et seksti kvadratmeter stort rom, fylt av hyller med videokassetter, et kontor-areale og et møte-areale, pluss et lite rom med film og redigeringsutstyr som låses av. Kontoret er dekorert med tigere overalt, bilder, buttons og figurer. Til og med vannrørene i taket er farget som en tigerhale. Linda presenterer oss for Randi som jobber på kontoret, og forteller om kollektivets arbeidsmetoder. Hun forteller at i tillegg til Tv produksjoner, kan man være med i forskjellige arbeidskomiteer: en finansieringskomité, som søker om økonomiske midler, en kontorkomité som hjelper med å holde orden, og en distribusjonskomité som hjelper til med å få sendt ut store post forsendelser og bestillinger av Paper Tiger show.

En bildecollage fra kontoret: øverst til venstre sees kontorpersonalets arbeidssted. Bildene på veggen er diplomer, priser vunnet på dokumentarfilm-festivaler. Videre til høyre ser man hyller med videoproduksjoner og nedenfor, diverse tigerdekorasjoner.

Kollektivet er en Non-Governmental Organization (NGO), en såkalt frivillig organisasjon. De selger noen av showene på video kassetter, men har ellers en ukommersiell drift. Møblene og utstyret på kontoret er enten gaver eller resirkulerte ting. Det er kun redigeringsutstyret som er kjøpt inn, og dette har alle har spleiset på.

Kollektivet har en flat struktur, alle skal få si sitt og bidra som de selv vil, sier Linda. Linda jobber daglig på Manhattan Neighborhood Network, hun underviser i redigering og filming, i tillegg til å lage egne Tv show. Hun presiserer at i Paper Tiger er det ingen som bestemmer hva

som skal lages, hva som skal sies eller når og hvordan man skal si det eller lage det. Hun legger vekt på at dette er et åpent og fritt sted, der alle gjør som de vil.

De andre medlemmene ankommer etter hvert, mens vi ser en Paper Tiger video. Vi hilser og presenterer bakgrunnen vår. Det er etter hvert ca 12 mennesker i møtearealet, så fullt at noen blir stående bortetter gangen. Cathy og Johanna er først ute. Johanna spiser pizza og drikker øl, jeg gjenkjenner henne fra showet Linda viste tidligere. Alle får utdelt møteagendaer av Randi, og møtet starter.

Første punkt er en oppdatering av ”current events”. Cathy forteller at hun skal holde en presentasjon av Paper Tiger på School of Visual Arts, og vise noen av showene. Det blir diskutert hvem som vil reise til en Public Access konferanse i Burlington, Vermont. Der skal Linda lede en workshop om hvordan man på enkelt vis lager et Tv show, og Mike og Jamie skal lede en diskusjon om nyere teknologipolitikk. Dee Dee skal være ”key note speaker” og ha workshop om internasjonalt indy media arbeid, særlig med fokus på Sør-Amerika. Medlemmene snakker om budsjett og om det trengs å oppgradere klippe - og redigeringsutstyret. Johanna informerer om en sultestreik som pågår på Cuba. I sammenheng med den amerikanske blokaden kommer ikke medisiner og datamaskiner frem til Cuba, og vi oppfordres til å delta i demonstrasjonstog førstkommende helg, der blant annet Johanna og Xavier skal filme. Det er også snakk om å invitere inn et tidligere medlem, Dan, for å holde en ”training” for nye medlemmer, med blant annet undervisning i å håndtere kamera, lys, lyd og animasjonsteknikker.

Vi går videre til å snakke om showene som er i produksjon. Et nytt show skal produseres. Det handler om ”the telecom act”, en ny lov om telekommunikasjon som akkurat er vedtatt. Vi sitter rundt i sirkel, folk blir ivrige og kaster inn forslag om hva man har lyst til å ha med i showet, og hvordan man vil lage det. ”Brainstorming” kalles det, når ideene florerer og folk

kommer med morsomme og kreative innspill. Etter mye latter og ordspill, om sensur og nye muligheter til å blokkere ut upassende programmer fra Tv sendinger, kalt ”V-chip¹⁰”, spinner samtalen videre på A, B og C-chip, der A-chip er en ønsket funksjon hvor man kan blokkere ut ’Ads’, altså reklame. Dee Dee sier: la oss lage et innslag med C-chip, vi putter chips (potetgull) inn i videoen, og får sagt dette med censorship; A-chip som i advertisement-chip”, alle ler og Dee Dee konkluderer:

-great, let’s do it!

Jamie har laget et utkast om hva loven handler om. Han skal være produsent sammen med Linda, som er rutinert når det gjelder produksjon. Rachel, Mike og jeg skal være med og filme. Til neste møte hadde Loudi laget en animasjon, et pacman-hode som ”spiser” andre hoder, der hodene representerer store medieselskaper som stadig kjøper hverandre opp. Sammenslåing av gigantiske medieselskaper er blitt et vanlig innslag i nyhetsbildet, og fordi lovgivningen blant annet regulerer medieselskaperenes adgang til å fusjonere, ble innslaget ønsket velkommen.

2.2 Motivasjon og medlems historier

Bruk av videokamera blir ansett for å være et kraftig verktøy for en medieaktivist. Rodney King-saken blir brukt som et kjent eksempel på hva bruk av kamera kan innebære. Den tilfeldige videofilmingen av politimenn som banket opp Rodney King¹¹, og virkningen av den følgende

---

¹⁰ For mer info se <http://www.fcc.gov/vchip/>

¹¹ I mars 1991 sto Holliday, en mann som til vanlig jobber som medarbeider i en rørleggerbutikk, tilfeldigvis og filmet i Los Angeles, da han kom til å videofilme en voldsepisode der fire politibetjenter i tjeneste slo en ubevæpnet svart mann, Rodney King, med batonger. Ytterligere tjue politimenn sto i nærheten og bivånet hele opptrinnet og Holliday filmet de også. Amatørvideoen ble kontinuerlig sendt på alle de store fjernsynsstasjonene i flere døgn, og kom til å stå som symbol på raseproblematikk og politibrutalitet i Amerika. I det som ble kjent ”The Rodney trial”, ble de fire involverte politibetjentene funnet ikke skyldig. En time etter at dommen falt, brøt South Central Los Angeles ut i opptøyerer som resulterte i 54 døde og over \$900 millioner i skadeverk. I ettervirkningen av begivenhetene, skriver blant andre Canon (1998) hvordan det ble forklart at tjenestemennene manglet skikkelig opplæring i å gjøre en riktig arrest. Etter en biljakt på 115 engelske mil pr. time, forsvarte politiet seg med at de hadde opplevd King som en svært gjenstridig arrestant. I 1993 ansatte Los Angeles politiavdeling to afrikansk-amerikanske politisjefer og restrukturerte politiets arbeid ved blant annet å lage en samarbeidsmodell der tjenestemenn jobber tett med borgere av byen på regulær basis.

rettssaken forårsaket enorme reaksjoner i Los Angeles og i resten av USA. Mediedekningen ansporet folk til å samles i søken for mer rettferdig behandling av svarte i USA og for “empowerment”. Rodney King-tilfellet tjener som bekreftelse på hvordan mediedekning kan være et mektig redskap for å avsløre urettferdighet. Slike video-opptak bærer håp om at det går an å dokumentere virkelige hendelser, og å bruke kameraopptak som et vitnesbyrd i kamp for å motvirke maktovergrep.

Det å produsere Tv programmer og å bruke videokamera, oppleves som viktig for medlemmene. Carlos, som nylig hadde blitt medlem, fortalte at hans motivasjon for å bli med i Paper Tiger var:

This is very important, you know?

Susan hadde også en faglig begrunnelse:

Because the Gulf War coverings proved to be journalistic voids.

Rachel, som hadde blitt med som medlem kun noen måneder tidligere, sa at hun var med i Paper Tiger fordi:

Because they have this space there, where I can go and do what I want.

Drivkraften for å være involvert i gruppen er at Tv produksjonene er morsomme å holde på med, det er viktige saker man tar opp, og at man kan samarbeide om dem. Vi så tidligere at Linda presenterte kollektivet som et åpent og fritt sted. Jeg erfarte at det er vanlig for medlemmene å si at Paper Tiger er en kreativ, åpen gruppe. Slik sett blir rom-metaforer brukt for å betegne tilhørigheten; Paper Tiger er et rom, mainstream media er et tomrom. Man kan kanskje si at det åpne rommet blir brukt som en styrende metafor, eller metaforisk konstruert konsept (Lakoff & Johnson s. 85, 1980) på hva man vil at kollektivet skal være, den er god å

tenke med. Lakoff & Johnson sier at rom-metaforer kommer fra fysisk og kulturell opplevelse, de er ikke vilkårlig gitt (s. 18). Inspirert av dem vil jeg gi metaforen status som ontologisk (s. 126); fordi den ikke bare beskriver en måte å orientere seg på, eller en opplevelse, men at den også gir en måte å se hendelser og aktiviteter på (s. 25). Paper Tiger blir som sådan kategorisert som et sted for fri og åpen handling, for individenes frihet og handlings-rom. Medlemmene av Paper Tiger opplever stedet som åpent, og presenterer det derfor slik.¹²

Når folk i Paper Tiger snakker om medlemskapet sitt, fremhever de sin tidligere politiske erfaring, og showene de har laget i Paper Tiger. Giddens (210:1991) bruker begrepet “emancipatory politics” for å beskrive det generiske synet folk har på livet som handler om å frigjøre individer og grupper fra begrensninger som har stor innvirkning på livene deres. Gjennom å bryte ut av tidligere, fikserte praksiser, sikrer individer større kontroll på livene sine. Frigjøringen handler om å bli fri fra utnyttelse, ulikhet eller undertrykkelse. For medlemmene i Paper Tiger er det en dekkende beskrivelse. Vi skal i korte trekk høre noen av medlemmenes historier om dette:

Mike:

Mike er et av de rutinerte medlemmene av Paper Tiger. Han jobbet som professor i grafikk på Rutgers Universitet, han bodde sammen med Linda og brukte fritiden sin på Paper Tiger. Han har tatt ansvar for driften av datautstyret på kontoret, og drifter nettsiden til kollektivet. Han fortalte at Gunther Anders artikkel, ”the Phantom world of Tv” hadde vært med på å forme hvem han er. Artikkelen er en analyse av kapitalistsamfunnet og lager sammenheng i hvordan dagliglivet er med på å gjøre oss til konsumenter og ”masse-mennesker”. Vi betaler dobbelt. Ikke bare opprettholder vi lønnsarbeid for å kunne kjøpe fritid, vi konsumerer og får et liv som

---

¹² Metaforen om åpne rom er mye brukt i demokratiserings-retorikk. Naomi Klein, en av anti-globaliseringsbevegelsens frontfigurer, beskriver hvordan kommersielle aktører påvirker livene våre og gir oss en begrenset ’romfølelse’; hun kaller dem bl.a. ’space invaders’ (s. 124, fra ”No space”, s. 3-128, 2001)

er preget av at hendelsene kommer til oss, vi kommer ikke til dem. Da er vi ikke lenger ”i verden”, vi blir fantomer, som Tv er fantomer; bare delvis tilstede. Vi makter bare å gjenkjenne det som blir servert oss som er likt oss selv.

Mike laget en oversikt over organisasjoner med rasistisk grunnlag. Han liker å holde oversikt over organisasjonenes utvikling. Mike er med på de fleste produksjonene i Paper Tiger, han filmer og produserer. Han har bidratt med å legge på gamle amerikanske protestsanger som lydspor til showene, og spiller gjerne musikken når han er ute og kjører i den gamle bilen sin. Han lager grafiske plakater som brukes i Paper Tiger showene, og jobber mye med regelverk og rettigheter som handler om offentlig rom og tilgang for allmennheten. Under ”Media and Democracy” demonstrasjonen i byen i 1997, inviterte han noen av sine grafisk design -studenter som laget gjenkjennbare mikke mus-plakater og de sto også for den grafiske utformingen av ”The Media Mogul Tour”, som demonstrasjonen het. Som alle andre medlemmer er han stolt av Gulf War produksjonen, det var en svært intens periode med mye godt samarbeid. Mike var også særlig stolt av showet som handler om gruvearbeider-streiken i Pittson (tape nr. 174). Han og de andre medlemmene hadde fulgt streiken i de elleve månedene den pågikk, og fikk gitt sin støtte til de streikende og til fagforeninger ved å produsere videoen.

Lyell:

Lyell har også vært medlem lenge, og sier han har en god arv som politisk aktiv fra motstandsbevegelsen i Belfast. Han har produsert mange show, og særlig trekker han frem Paper Tiger showet "Getting Away With Murder: Northern Ireland and the US Media" (fra 1988, tape nr. 128). Lyell har sitt eget show med fast sendetid hver uke på MNN, i tillegg til produksjonene med Paper Tiger. Lyell samproduserte et show med Jessica og Randi, ”Narrowcasting and the Christian Right”, som handlet om kristne republikanere med bant annet egen satellitt Tv-sender, deres pengeinnsamlinger, retorikk og kritiske syn på homofili. Lyell ønsker å sette av mer tid til å diskutere seg igjennom de personlige ulikhetene medlemmene

imellom, for å nå en slags konsensus, og mener at virkelig demokrati handlet om at alle skulle få si sitt. Generelt synes han at det er for mange store temaer i Paper Tiger som blir underkommunisert. Han vil snakke om større perspektiver og diskutere hva man egentlig skal drive med. Han ønsker at Paper Tiger ikke bare skal være et samarbeidssted, en "cooperation", men et ordentlig kollektiv hvor alle sammen starter og gjennomfører prosjekter. Han syntes det blir for mye av at individuelle agendaer forstyrrer samhandlingen. Han er ikke mye på møtene lenger, men liker å komme på kontoret når det ikke er masse mennesker der, og hjelper til innimellom når han har tid og når det trengs.

Linda:

Linda forteller at det først var på kunstsolen at hun fikk en politisk bevissthet. Hun hadde vært med å lage en kampanje mot ledelsen på skolen fordi sekretærene der var svært underbetalt. Ved en annen anledning skulle skolen flytte og fjerne all kunsten, og Linda demonstrerte imot. Hun sluttet etter hvert på skolen, fordi ved å male nådde hun ikke ut med noe særlig av budskap, mente hun:

Video and television is a more reasonable medium that talks to a greater amount of people. I was frustrated: who understands this painting stuff, who gets it? My family didn't understand what I was doing, and I asked myself; well, why don't they? And if they don't, then who else doesn't? Then why am I doing it?

Hun begynte senere å vise Paper Tiger show på Rutgers Universitet en gang i uken. Skolen er ansett for å være eksperimentell, men hun fikk ikke lov til å lære studentene å lage egne videoer. På forespørsel hadde skolens "Communications Department" svart at de ikke ville ha "slikt media". De ville lære elevene "Public Relations", altså om hvordan bedrifter kan presentere seg selv på best måte i forhold til omverdenen. Ifølge Linda åpnet dette øynene hennes. Hun synes det var underlig at skolen ikke var opptatt av å lære studentene å tenke kritisk om mediebruk.

Linda er tilhenger av å kalle Paper Tiger et kollektiv. Hun mener at å kalle gruppen et kooperativ tar bort essensen av Paper Tiger. Når Paper Tiger fungerer som en åpen gruppe, en løs ansamling av medlemmer, er likevel gruppen mer enn summen av delene, og derfor er ”kollektiv” en god betegnelse. Linda er svært opptatt av å ikke legge føringer og bestemme noe over hodene på andre medlemmer, kanskje særlig fordi hun er bevisst sin egen sentrale rolle i kollektivet.

Randi:

Randi ble kontoransatt i Paper Tiger etter å ha vært medlem i litt over et år. Hun er filmutdannet, og det yngste medlemmet i gruppen med sine 23 år. Hun forteller at hun egentlig hadde tenkt å bli moteillustratør, men at hun heldigvis forandret mening. Hun malte, fotograferte og laget dokumentar i et skoleprosjekt som ble avgjørende for hennes videre valg med å jobbe med film. Hun intervjuet kvinner og laget en film som handlet om kropp og makt. Tre av skolens lærere har jobbet som eksperter med Paper Tiger tidligere, og en av dem er selv en uavhengig (independent) filmskaper. Denne læreren introduserte henne for Paper Tiger. I løpet av 1996 og -97, gikk Randi fra å være nytt medlem til å bli et rutinert medlem av gruppen. Vi skal følge hennes læringshistorie som aktivist videre i oppgaven.

Artikkelen som er viktig for Mike, Anders artikkel ”the Phantom world of Tv”, har en vinkling som likner Baudrillard sin i analysen av hvordan bilder og reproduksjon er med på å fragmentere hverdagen. Argumentasjonen er kjent i forhold til moderniteten som sådan: Habermas har en liknende tanke når han sier at moderniteten fører med seg fragmentering av bevisstheten, mens Heidegger mener den autentiske vøren-i-verden forsvinner (Brøgger 1996). Giddens (1991:196) mener at individuelle selvrealiseringsprosjekter er avhengig av at man lever i et samfunn der kapitalismen virker svært standardiserende. Det er felles for medlemmene at de etablerer et eget ønske om å jobbe med film som et alternativ til den kommersielle bruken av mediene.

Dee Dee er også et rutinert medlem. Fordi hun er bosatt på vestkysten av statene har hun ikke daglig omgang med Paper Tiger. Hun er grunnlegger av flere indy media organisasjoner og et av de eldste medlemmene. Hun er en av de som var med i oppstartsfasen av kollektivet, og de første showene som ble laget ble filmet i hennes leilighet i New York. Dette var før Paper Tiger fikk et eget kontor. På åttitallet laget kollektivet en serie av show der Dee Dee sin professor i mediastudiet på NYU, Herbert Schiller¹³, agerte som ekspert. Alle de første Paper Tiger showene handler om hans analyse av massemedia og de kommersielle kreftene, som han mener preger nyhetsbildet.¹⁴

Dee Dee var på besøk i New York for å vise filmen sin på museet for moderne kunst (MOMA). I den forbindelse ble hun intervjuet på radioen. Journalistene som intervjuet henne jobber i den uavhengige radiokanalen WBAI, som er ansett for å være den eneste riktig gode kanalen blant medlemmene av Paper Tiger. Programmet heter ”Broadsights” og journalistene heter Laura Flanders og Patricia Dalle. Flanders har opptrådt som ekspert i Paper Tiger show tidligere. Det som gjengis nedenfor, er utdrag fra intervjuet. Dee Dee blir spurt om sin motivasjon for mediearbeidet og hvorfor hun laget filmen "Gringos in Manānaland":

Interviewer: What was your motivation?

Dee Dee: Well, you know, it goes.. At the beginning of the film, one of the things talked about is the fact that when I was 12 years old my father got a job at a nickel mine in Cuba, which was before the revolution in Cuba, and he was an engineer for an American company. And my mother was very worried about me coming into puberty at the time away from my American culture, way out on this island that was 600 miles away from Havana in a kind of mining camp. But the one thing they had was a movie theatre, and they showed Hollywood films. So, in order to keep me up to date on my American culture she used to let me go to the movies almost every night. So, for about two years I went to the movies all the time, which I think is one of the sources of my interest in media. But one

---

¹³Herbert Schiller er professor emeritus i kommunikasjon på University of California, San Diego og forfatter av et dusin bøker om informasjon og kultur, blant annet “Information Inequality”, Routledge, 1995.

¹⁴ Serien er beskrevet i vedlegg II.

of the things I saw in the movies was that the images of Latin America in these Hollywood musicals, they played a lot of musicals, were completely different than the reality that was around me where I saw how oppressed the Cuban workers were, they lived in very inferior housing. The American managers, we had very fancy housing, far more fancy than what I was used to in the United States. And the discrepancy between those glitzy Hollywood images, of palm trees and lamas and surapees, with the grim reality of a totally oppressed mining town in the edge of the other end of the island from Havana in Cuba, and how the people there were being repressed and their resources ripped off by an American company, I think informed me at a pretty early age as to some of the realities of capitalism in this world.

Mye av filmen til Dee Dees er en sammensetning av klipp fra kjente amerikanske filmer. Den gir seeren en forståelse av at produksjonsprosessen, klipp og vinkling, er av avgjørende betydning for sannhetsinnholdet i bildet.

Slik fremstår koblingen mellom mediene og kapitalismen som viktig for medlemmene.

Historiene om engasjementet i Paper Tiger bunner i egenopplevde erfaringer som alltid handler om at de motsetter seg det å profitte på bruken av media. Fellesskapet i Paper Tiger bunner i at de individuelle medlemmene gjerne kritiserer medieprofitører. De ønsker selv å lage medier som ikke er kommersielt motivert.

Som tidligere nevnt, sier medlemmene i Paper Tiger at de ikke har noe felles politisk prosjekt.

Det er ingen som snakker om Paper Tiger som et politisk fellesskap, eller at de tilhører noen politiske plattformer når de snakker om engasjementet sitt. Diskusjonen om fellesskapet begrenser seg til å snakke om navnet på Paper Tiger, om de er et kollektiv eller ikke.

Historiene er personlig vinklet ut ifra tidligere erfaringer med medier. Det å være kritisk til massemediene og kommersiell storindustri er en felles faktor for noen av de eldre og mer rutinerne medlemmene, og det er en vinkling som sammenfaller med Paper Tigers showproduksjon. Når man møter medlemmene for første gang, er det som regel noen som spør om hva slags kunnskaper man har innenfor medieproduksjon, fordi kunnskapen man bidrar med som medieprodusenter er viktig. En del nye medlemmer har ikke noen særlig medieerfaring

i det hele tatt, og det er også ok, så lenge folk er villige til å inngå samarbeid med de andre i kollektivet.

Jeg snakket med Lyell om relevansen ideologi har for Paper Tiger, hvorfor man ikke drar klarere veksler på de gamle artiklene som ligger på kontoret, for eksempel om marxisme og referansene til Frankfurter skolen? Gruppen hadde tidligere et politisk manifest¹⁵ som lå ute på nettsidene. Dette ble laget på Paper Tigers stiftelsesmøte i 1981. Nå har manifestet blitt omformulert til et mer moderne ”mission statement”¹⁶:

Paper Tiger Television (PTTV) is an open, non-profit, volunteer video collective. Through the production and distribution of our public access series, media literacy/video production workshops, community screenings and grassroots advocacy PTTv works to challenge and expose the corporate control of mainstream media. PTTv believes that increasing public awareness of the negative influence of mass media and involving people in the process of making media is mandatory for our long-term goal of information equity.

Lyell svarte at det har vært mange venstreradikalere involvert i kollektivet tidligere, og disse satte sitt preg på organisasjonen da de var aktive, men at dette er ubetydelig nå. Lyell mener at historien til Paper Tiger ikke har noen særlig relevans. Han er medlem i Paper Tiger fordi det er moro å produsere video:

Politics and ideology was [i Paper Tiger] initiated by old hippies, excellent in their fields, media critics, artists, academics, and activists. But most people produce video because its fun.

---

¹⁵ Manifestet lyder: “Paper Tiger is a public access Tv show. It looks at the communications industry via the media in all of their forms. The power of mass culture rests on the trust of the public. This legitimacy is a Paper Tiger. Investigation into the corporate structures of the media and critical analysis of their content is one way to demystify the information industry. Developing a critical consciousness about the communications industry is a necessary first step towards democratic control of information resources.” Manifestet pleide å ligge ute på nettsiden til Paper Tiger. Det var inndelt i fire paragrafer, slik Marx’ inndelte sitt manifest.

¹⁶ Ligger på <http://www.pttv.org>

Medlemshistoriene er preget av hva det var som gjorde at de begynte å tenke selv, og hvilke hendelser som har gjort at de har fått et kritisk blikk. Historiene forteller blant annet om opposisjon, og hvordan de får forståelse for hva de opponerer imot. For medlemmene er det å få uttrykke seg et vesentlig poeng i seg selv.

Medlemmene sier at de opplever at det er åpent i Paper Tiger, men de forteller ikke om åpenheten i form av sine egne erfaringer om den. Er åpenheten bare et mål, er den kun knyttet til å produsere Tv, eller er det på andre måter Paper Tiger er åpent? Jeg skal gå litt nærmere inn på samarbeidet i Paper Tiger for å undersøke dette.

2.3 Grenser for samarbeid

Folk har selv ansvar for å igangsette prosjekter, og må bidra for å få aksept. De aktive medlemmene kan ofte ha en mer autoritær eller selvfølkelig stil enn de andre medlemmene.

Komiteene og Tv prosjektene er ledet an av aktive medlemmer. Dette er folk som har vært med en stund og som kjenner kollektivet godt. På grunn av rutinerne medlemmers kunnskaper, nettverk og karisma, har disse mye å bidra med, men medlemmer som bruker mye tid på Paper Tiger og jobber med show er de får mest "eierskap" til prosjektene. Dette kan vel så gjerne være nyere medlemmer.

En sjelden gang blir det uttalt grenser for hva som er et godt Paper Tiger prosjekt. Det skjer oftest når folk utenfra kommer inn på kontoret og presenterer en idé eller et prosjekt uten å kjenne til rutinene. De kan oppleve å få både negative og positive tilbakemeldinger. Et eksempel på positiv tilbakemelding er Loudis segment som kritiserte store medieselskaper. Dette ble oppfattet som både morsomt, enkelt og smart laget. Et eksempel på en idé som ikke fikk støtte, var aktivisten som kom på besøk på et møte for å presentere prosjektet sitt. Han jobbet i "Refuse and Resist", og ville at oktober skulle være en stor protestmåned. Det skulle mobiliseres nettverk der aktivister i byen skulle samles, synliggjøre seg og uttrykke agendaene sine. Mike,

som ledet møtet den kvelden, spurte hva de skulle protestere mot, og mannen forklarte at det var snakk om å protestere for å vise frem nettverket og for å vise krefter. Mike ble lattermildt oppgitt, sa at han syntes at det hadde vært fint å samarbeide med ham tidligere om saker som var viktige. Blant annet hadde protestene mot fengslingen av Mumia¹⁷ vært en stor suksess fordi det var en sak mange kunne enes om. Han poengterte at det var gode saker som gjorde samarbeidet mulig. Men å protestere for protestens skyld, ville han ikke være med på, selv om nettverket som var blitt mobilisert tidligere, hadde vært prisverdig.

Hadde noen andre på møtet hatt lyst til å være med, ville de stått fritt til det. For at en sak skal bli en Paper Tiger sak, må man få støtte fra flere medlemmer i kollektivet, hvor det da ville blitt et kollektivt prosjekt. I dette tilfellet måtte aktivisten gå fra møtet uten å få støtte for protesten sin. Dersom noen vil lage egne ting uten støtte fra de andre, defineres prosjektet som privat. En del av medlemmene produserer egne ting utenfor kollektivet. Blant annet har Lyell egne Tv-show som ikke har noe med Paper Tiger å gjøre. Kontoret kan brukes til det som blir definert som et kollektivt prosjekt, og da får man også låne nøkkel.

Den sosiale kontrollen er mest suksessfull når den utføres i samarbeid med de rutinerte, aktive medlemmene og kontorpersonalet. Av og til utføres kontroll kun med stilltiende markeringer. Hvis noen av medlemmene blir for hovmodige for gruppen, sånn at de andre føler seg presset til å bidra med arbeid på prosjekter de ikke egentlig har lyst på, blir personen gjerne møtt med taushet. For eksempel flyttet en ivrig aktivist, og begynte å jobbe mer og mer med folk

---

¹⁷ Noen av showene PaperTiger lager, er saker som blir fokusert på av andre medier, og temaene når regional, nasjonal eller globale dimensjoner. For eksempel ble showet om Mumia Abu-Jamal møtt med stor interesse fra mange organisasjoner. Mumia Abu-Jamal, journalist og tidligere Black Panther medlem, ble domfelt for mordet på politimannen Daniel Faulkner. Mumia ble plassert på "death row", dømt til døden i Pennsylvania. I 1996 og -97 deltok Paper Tiger i demonstrasjoner i New York til støtte for appellen for å få tatt opp igjen rettsaken. Mumia fikk støtte av mange som mente han var uskyldig, og saken gjorde at dødsstraff diskusjonen blusset opp. Søksmålet, rettsaken, politiet, FBI og mainstream medias innsats ble også av fler beskrevet som skandaløs. Myndighetene ble anklaget for å tilbakeholde avgjørende informasjon som ville bevist Mumia Abu-Jamals uskyld. Saken fikk utbredt støtte i både Amerika og Europa. Paper Tiger fulgte saken fra 1994. De produserte en Mumia Abu-Jamal video ("Mumia : Giving a Face to Death Penalty",1995), og noen av medlemmene produserte to andre show i samarbeid med andre organisasjoner. I Oslo våren 1998 demonstrerte folk utenfor den amerikanske ambassaden til støtte for samme sak. I 2001 ble straffutmålingen forandret til livstid, mens dommen ble stående.

internasjonalt. Hun hadde flere ganger ikke hadde fått folk med på prosjektene sine. Folk var lei av tendensen hennes til alltid å skulle ha folk med på 'sine' opplegg. Blir folk fortalt hva de må gjøre, får innsatsen preg av å arbeide for andre. Da mister man følelsen av å bidra med sitt i et kollektivt prosjekt. Noen mente at hun 'hentet ut' for mye ressurser av kollektivet. Det ble ikke snakket om dette i gruppen, men på en fest med bare få medlemmer til stede, kommenterte Jamie:

She had her own version of the word "collective". - To collect!

Andre og strengere sanksjoner blir brukt, som vi skal se når noen i fellesskap bestemmer over andre. Disse sanksjonene er også som regel tause:

Kontoret har strenge åpningstider, og det er bare kontorpersonalet og noen eldre medlemmer som har inngangsnøkkel. Kontoret er altså ikke åpent for alle i denne betydningen. I en periode ble kontoret brukt som overnattingssted fordi noen av medlemmene bodde langt unna byen. De benyttet anledningen til å sove over på den komfortable sofaen på kontoret. Tidligere hadde folk sovet over fordi jobbingen på et show var så intenst. Det var greit at kontoret ble brukt i showproduksjon, men å sove over fordi man ikke kom seg hjem om kvelden var ikke greit. En dag var sofaen rett og slett borte. Kontorpersonellet i samarbeid med rutinerte medlemmer hadde i taushet kastet den ut. De var lei av å komme på jobb, for så å møte snorkende folk som ikke hadde noe der å gjøre.

Å forsyne seg av kollektive ressurser heller enn å bidra, er et hovedgrunnlag for negativ sanksjon i gruppen. Det å hente ut ressurser for å lære er greit, men man skal ikke hente ut ressurser eller utnytte situasjonen kun til egen fordel.

Sanksjonene som blir brukt, eller den sosiale kontrollen, er med på å holde orden i kollektivet innad. Dette regulerer blant annet hvem som har tilgang. Sanksjonene begrenser også

kollektivets prosjekter, og dermed hvilke temaer og personer man arbeider med. Dette igjen regulerer kollektivets posisjon utad.

Medlemmene oppfører seg mer eller mindre inkluderende eller ekskluderende, avhengig av hvem som er der, og hva de etablerte samarbeidsrutinene består av. Jamie fortalte at når han og Haimec kom på deres første møte for tre år siden, var det ingen som verken så på dem eller hilste dem velkommen. Alle snakket om sitt, og det tok lang tid før de kom inn i sakene og kunne få bidra i produksjonene. Så ble det formalisert at man skulle holde orienteringsmøter, og kollektivet ble lettere å få innpass i. Nye medlemmer slapp å 'føle seg frem' for å få innpass i gruppen ved første møte.

Det er ansett som god kutyme i kollektivet at folk skal få gjøre som de vil, så lenge det de vil er til kollektivets beste. Kun på denne måten er metaforen om åpenhet innad i kollektivet meningsbærende. Kollektivets beste er det som medlemmene kan enes om, men dermed undertrykkes eller underkommuniseres en del av de indre motsetningene.

Fordeling av arbeid

For å belyse på hvilke måter Paper Tiger er 'skrudd sammen', har jeg beskrevet litt av medlemmenes grunnlag for medbestemmelse, gruppens grenser, og hva de er opptatt av. Vi så tidligere hvordan Dee Dee var pådriver i en "brain-storming" og planlegging av et show. Vi skal se nærmere på forhandlingene som skjedde i forbindelse med samarbeidet, og hvordan normen om individuell frihet blir holdt i hevd, selv når et medlem blir utsatt for press fra et mer rutinert medlem.

En del arbeidsoppgaver, som å lede møter, holde orienteringer, delta på konferanser og å lede filmvisninger, går på rundgang mellom de aktive medlemmene. De som leder møtet, er påpasselige med å la folk snakke ut, og påpasselige med å ikke ta avgjørelser på vegne av de

andre. I et kassetintervju med Jessica som har vært medlem i over 9 år, snakket vi om hvorfor hun er medlem i Paper Tiger. Hun svarte:

You know it's somewhat funny to think about all those people who have this conception of what Paper Tiger is, and what it is in reality. Which is kind of, you know, if people come into the office, everybody is always kind of shocked at how down to earth it is, and homey, really grass roots. That is the one thing I like about it; it is informal and fun. That one thing has kept Paper Tiger going all those years. There is not one person directing the group. The fact is that it is a loose collective and that you can make whatever you want out of your time there. The more you put in, the more you get out of it really. It sounds corny, but it has to be fun, or else.. God. It would have been too much.

Altså er det viktig at man synes at oppgavene er morsomme å utføre, for at man ikke skal føle at arbeidsmengden blir for stor. Dersom det er arbeidsoppgaver det er konsensus om å få gjort, men som man selv ikke vil utføre, er det ikke ofte at man takker direkte nei. Man spør heller på møtet om det er andre som er interessert. Hvis ingen er interessert, faller oppgaven bort.

Det settes også i gang prosjekter som må utføres. I tillegg til å drifte kollektivet er finansieringen av prosjektene noe som må gjøres. Medlemmene søker om støtte, blant annet fra statlige kulturfond, og disse søknadene beskriver show som skal lages frem i tid. Disse lange prosjektene oppleves som en hemske i forhold til impulsivitet og demper noe av lysten hos medlemmene til å sette i gang med nye ting.

I 1996 og 1997 var det to store prosjekter som hadde fått støtte. Det ene var et undervisningsopplegg for bydelene, som forpliktet medlemmene til å undervise og gi informasjon om videoproduksjon til skolebarn over en treårsperiode. Dette var en arbeidsoppgave som allerede var fordelt medlemmene imellom. De som var komfortable med å utføre slikt, tok på seg oppgaven. Den andre arbeidsoppgaven var en stor serie i flere deler om telekommunikasjon, som det var søkt støtte til for fire år fremover. Showet jeg beskrev på møtet ovenfor er en del av denne produksjons-serien.

Dee Dee er en av dem som bidrar tydeligst. Hun har mye tyngde i forholdt til hva som er gode temaer, hva som skal med i et show, og hun har et stort nettverk av ressurspersoner å trekke veksler på. Hun får også rekruttert en del medlemmer til å lage show som blir ansett for å være til kollektivets beste.

Et dårlig show

En gang ytret hun misnøye med en produksjon. Dette gjøres sjeldent på møte, men Dee Dee mente at man hadde skuffet en av Paper Tigers viktige støttespillere som hadde vært med på å finansiere telekommunikasjon-produksjonen. Etter at hun hadde sett “the telecom act” showet, sa hun:

I do not want [him] to see that video, I would be embarrassed if he saw it. This is a tape for our grants, I wrote that application. If he saw it, we would lose our funding. It was supposed to be four shows, each with different themes and segments of the telecommunications bill. Here, every theme is made into one tape, it makes a messy impression. [...] I want more and longer clips of [an expert]. What about the trust of our experts?

Dee Dee ønsket mer analyse fra eksperter i showet, og skulle gjerne sett mer kritikk av telekommunikasjons-loven i eksplisitt form. Showet var heller ikke særlig morsomt, med tung tekst og en litt anmassende reporterstil. Dee Dee var en av de dyktigste til å skrive søknader om pengestøtte, og hadde gjort dette i samarbeid med Linda og Jessica. De hadde fått støtte fra kulturfondet. I tillegg fikk Dee Dee og resten av finansieringskomiteen økonomisk støtte fra en uavhengig nasjonal organisasjon med medieakademikere i styret. Hun var bekymret for å miste denne støtten hvis styret ikke skulle synes at showet var bra nok.

Allikevel hadde ikke Dee Dee vært med på å produsere showet selv. Hun hadde søkt om penger fordi Paper Tiger ønsket denne støtten, og hadde bidratt i brainstormingen for showet. Hun hadde også produsert segmenter til resten av serien om telekommunikasjon, men denne produksjonen hadde Jamie stort sett laget alene fordi Linda hadde vært for opptatt. Linda

beklaget at hun hadde latt Jamie være for mye alene, men Jamie tok allikevel på seg hovedansvaret for resultatet.

Rachel var et temmelig nytt medlem, og selv om hun var mye mindre rutinert, fikk hun satt en stopper for kravene til Dee Dee ved å henvise til urimeligheten i at Dee Dee krevde at et show skulle vært bedre enn det var, enn så lenge hun selv ikke hadde bidratt i selve produksjonen.

Dee Dee hevdet at det var tillit som sto på spill og at det måtte presteres bedre. Rachel henviste til arbeidet som var gjort med showet, og spurte Dee Dee om hun selv ville gjøre jobben med å lage det bedre:

Will you re-edit it?

Ingen hadde tid eller krefter til å gjøre om showet, og diskusjonen om å jobbe videre med det, ble rett og slett lagt død. Selv om man bidrar med mye, har lang fartstid som medlem, og også regnes for å være en av organisasjonens grunnleggere, er det ikke slik at man kan få andre medlemmer til å gjøre som man selv vil. I så måte holdes det egalitære prinsippet om at 'alle kan gjøre som de vil' i hevd.

På en annen side kan man innvende at fordi Rachel var et nytt medlem, hadde hun ikke knyttet seg til Dee Dee og gått med på like mye samarbeid som de eldre medlemmene har gjort. Fordi Rachel ikke sto i noe gjeld til Dee Dee, kunne hun stå fritt til å avvise krav om mer arbeidsinnsats og sette foten ned.

Egalitær betyr heller ikke nødvendigvis det motsatte av hierarki. Man kan se hierarkiske tendenser men det trenger ikke bety at man har mislyktes i en egalitær styreform. Dersom man vil få noe gjort i Paper Tiger, må man enten overtale andre og få de med, eller simpelthen gjøre jobben selv. I dette tilfellet gikk ikke tradisjonelt hierarki foran egaliteten. Dee Dee er eldst, har mye tyngde og fartstid, og har derfor en viss dominans i gruppen. Rachel var temmelig ny som

medlem, og allikevel, eller kanskje nettopp derfor, klarer hun å stoppe Dee Dee i å få folk til å forandre showet slik hun ville ha det. Dee Dee er en viktig bidragsyter til kollektivet. Hun har gode produksjonsideer, er rutinert på stipendsøknader, har et kjent navn og skaffer økonomisk støtte til kollektivet. Økonomisk støtte er tross alt avgjørende for at kollektivet kan planlegge driften fram i tid. Kollektivet presenteres som en løs organisasjon uten en definert leder, men eldre, rutinerne medlemmer tar mer ansvar for å igangsette prosjekter, og de føler de har mer å tape dersom produksjonene ikke holder mål.

Individuell ære vs. kollektive mål

Kollektivet baserer seg på ytelser fra medlemmene og på at alle bidrar som de vil. I Mauss' "Gaven" (1995) beskriver han hvordan man kan sirkulere og rivalisere ikke bare ting, men også verdier. Gaver inkluderer "the social fact of obligation". De bærer tre forpliktelser: man gir, man tar imot, og man gir igjen. I de samfunnene Mauss beskriver, fører gavene til at man yter mer fordi gjenytelsen blir en drivkraft. I Paper Tiger ser det ut til at dette ikke skjer i samme grad.

Gode show er verdifulle som personlig meritter, og de er kollektive goder som man er stolte av fordi de representerer fellesskapet. Man hadde forpliktet seg til å produsere dette showet fordi man hadde fått støtte til å produsere det. Problemet oppsto når det ble avdekket forskjellige forventinger som var knyttet opp til produksjonsresultatet. Selv om Dee Dee hadde skaffet prosjektstøtte tidligere, ble hun ikke møtt på at hun kunne kreve et annet innhold i programmet. De andre medlemmene mente Jamie hadde bidratt godt nok.

Tilbakemeldingen Jamie fikk, og medlemmenes historier, viser også at produksjonene knyttes opp til personlig ære. Gode show blir en del av medlemmenes aktivisthistorier.

"The telecom show" har gått inn som et program i serien av flere show om samme tema. Det som skjer er at de mindre gode showene ikke blir trukket fram i lyset så ofte, mens de gode showene ofte blir vist frem.

Dee Dee hadde behov for et show som kunne vises ofte, og hadde forventet mer av innsatsen. Linda, derimot, var ikke enig i at man burde ha laget en annen type show. Hun sa det hadde vært et godt samarbeid, det var mange nye medlemmer som var med, og vi hadde lært mye, noe som også var hovedpoenget med produksjonen. Hun kommenterte litt ironisk at vi sikkert kunne ha laget en tape som var mye bedre stilmessig sett, og da referer hun til den gamle måten å lage show på (disse måtene skal jeg se på i kapittel 5). Hun sa:

I think many people have a conception that our potential is so great. There is a lot of disappointment possible. That tape was never meant to be *thetape*. .. It was supposed to be a process tape for more new people to get involved, which it did. It succeeded. We wanted to do a news-magazine, we wanted to try this format so that more people could get involved in production at a beginner level – and we will just see how it goes. So I guess it was a misunderstanding. And I think we should and will do a tape that is a serious treatment of that subject. In "the amenable Paper Tiger style".

Linda hadde altså hatt et helt annet mål med produksjonen enn Dee Dee. Hun ønsket å involvere flere nye medlemmer i produksjonen. De andre medlemmene hadde også hatt motiv om å lære; Jamie skulle produsere for første gang, og vi andre lærte å filme. Regelen for samhandling hvor alle skal gjøre som de vil, ser derfor ut til å bli holdt i hevd. På tross av at Dee Dee har mer å komme med enn de andre medlemmene når det gjelder alder, erfaring, kunnskapsnivå og inntekt, vil ikke statusene hennes være viktige nok til å røkke ved egaliteten i arbeidsfordelingen i kollektivet.

Vi har sett at personlig medbestemmelse er viktig for medlemmene, og at flere medlemmer må være med i prosjektet for at det skal bli et Paper Tiger prosjekt, men at de individuelle medlemmene i stor grad selv står ansvarlig for produksjons-resultatet, selv om det er et kollektivt prosjekt.

Det er et krav for folk som blir medlemmer at de tenker "oss" fremfor "jeg". De må legge visse bånd på sin individualisme (Cohen 24:1994.) En slik prioritering behøver ikke å være motsetningsfylt. I Paper Tiger ønsker man at folk skal bidra med sitt, og praktisere hva de

individuelt ser på som et godt samfunn; altså likhet (som i 'equality'), frihet og demokratisk konsensus. Paper Tiger er ikke et fellesskap som baserer seg på tanken om at alle er like (som det "moralske fellesskapet" som Gullestad finner i Norge, 42:2001). De er allikevel et moralsk fellesskap, hvor medlemmene tross forskjellene, har like mye verdi og like mye å si uavhengig av annen personlig status.

Da Linda og jeg snakket om enighet og samhold i Paper Tiger, fortalte hun om at det å skulle være enige, ikke nødvendigvis var noe krav. Hun mener det motsatte, hun mener det ville bli for "lukket" for en samling mennesker som dem, å være enige hele tiden. Hun poengterer at det er det felles arbeidet og de politiske ideene som samler folk:

We are a collective that, if you look at the overall body of what is happening and the fact that it does have a real continuity and a real life in itself, the whole thing has its own body. Because we do share these political ideas and we share a common history in terms of the work that we've done and that makes a collective.

Berit: I was thinking that in a collective people would agree about what is being made.

Linda: It would be a scary collective. Like "The Board" - did you see Star Trek - the latest movie?

Like this collective where they all think the same way. Maybe it is very American to feel this way. We can be a collective but we do not have to think the same way. We do not make people sign mission statements, not at all. Or that everybody has to have input into everything. That would just stop the... Paper Tiger was never a closed collective. It always had this very loose spirit. And was always a collection of very free spirits. Wanting to do their thing and finding their edge. Cathy and Adrian, I mean, can you imagine them always getting along? No! It wasn't that way. It wasn't consensus.

People just did their thing. We've always been big on the enginery that the collective force gives you. Being an office person, you have a real pressure. It is like the intensity of having a baby or something, to invest in this thing. The work is also intense. All the time I have felt the whole body of Paper Tiger, the people, its not just work, they wouldn't come to Paper Tiger if they did think of it as work. They are somehow drawn to do this thing for any God-known reason.

Vi har sett at Paper Tiger er guidet av mange uformelle regler for atferd, der svært få av disse snakkes om. Reell konsensus eksisterer ikke (Lacau 1990:172 i Andersbakken 2006), man kommer fram til felles prosjekter ved å bli enige om at noen er viktigere enn andre. Det moralske aspektet ved gruppen vises i showene og er fundert på kritikken av kommersielle

profitorer. Fellesskapet er basert på at de selv ikke skal hente ut verdier, men ellers bidra som de ønsker.

Wildavsky (56:1996) beskriver at det i den amerikanske velferdsstaten finnes i hovedsak tre ”kulturer” som refererer til forskjellige måter å organisere seg på, fordi man gjør bruk av forskjellige verdier som holdes i hevd i samarbeidet. Disse går tildels på tvers av hverandre:

1) Hierarkisk kollektivism: er en modell der arbeidsdelingen er pålagt fra sentralt hold. I denne kulturen, er likheter sett på som nødvendige for å verne om kollektivet, og hvert individ blir opplært til å ofre seg for helheten. Kollektive organisasjoner som stat og kirke trekkes fram som eksempler på oppfordrende atferd og får enerett til praktutfoldelse. Innenfor denne kulturen holdes misunnelse i sjakk ved å lære folk hvor de hører hjemme.

2) Konkurranspreget individualisme (s. 57:ibid.): sørger for orden ved å sikre at det er enighet mellom individene på grunnlag av kontraktsfrihet. Her velges leder på samme måte som valg av alle andre varer: ved å gi bud og forhandle. Man har ikke en permanent ledelse, bare ulike ledere for ulike formål. Man ønsker å redusere autoritet for å fremme individualitet. Innenfor denne kulturen dempes misunnelse ved å vise at alle kan ha en sjanse, eller ved å forklare nederlag ved uflaks eller personlig udugelighet.

Disse to, hierarki og individualisme, danner til sammen grunnlaget for det amerikanske etablissementet, ifølge Wildavsky.

3) Egalitarismen: er i opposisjon til begge. Mens individualismen tror på sjanselikkap tror egalitarismen på resultatlikskap, ifølge Wildavsky.

Paper Tiger kan i noen grad plasseres innenfor betegnelsen av en ”kollektiv hierarkisk organisasjon”, hvor ”praktutfoldelsen” eller hovedmålet for organisasjonen er å jobbe med saker som er viktige for fellesskapet eller offentligheten. Vi har også sett eksempel på hvordan

misunnelse holdes i sjakk ved at folk får høre hvor de 'hører hjemme'; Dee Dee fikk erfare hvordan hun ikke kunne pålegge noen andre noen som helst arbeidsoppgave. Det er en etablert samarbeidstone på kontoret å gi tilsvaret på denne måten. Dersom man foreslår å gjøre noe i fellesskap som kontorpersonalet ikke har tid til, får man som svar:

-that can be your project.

Arbeidsdelingen og ideologien, eller 'kulturen' er hovedsaklig egalitær i Paper Tiger, mens formen er kollektiv, hvor det settes grenser for de som pålegger andre å jobbe. Men egalitarismen i Paper Tiger er utpreget i den grad Wildavsky hevder. Selv om organisasjonen er basert på frivillighet, som kjennetegner det egalitære verdensbilde i USA som han sier, avviser ikke kollektivet all autoritet, noen har klart mer å si enn andre. Dessuten har man valgt bort å ha konsensus på alle punkter, man lar flertallet bestemme. Paper Tiger som gruppe føres an av de forskjellige medlemmene som til enhver tid er involvert i forskjellige prosjekter. Disse prosjektene har majoritetsstyrer, noe egalitaristene ikke har, ifølge Wildavsky.

I kollektivet finnes også snev av konkurransepreget individualisme; ingen kan kreve noe utover det som er avtalt at man skal gjennomføre. Skuffelsen til Lyell om at kollektivet bare er en ansamling video produsenter i et kooperativ, der det er for mye individualister, er med på å bekrefte dette.

Der individualismen reduserer autoritet for å fremme individualitet, avviser egalitarismen autoriteter for å redusere ulikhet, ifølge Wildavsky.

Han sier også at der individualismen oppmuntrer transaksjoner som fremmer konkurranse, avviser egalitarismen all kjøpslån som øker ulikheter ved folk. Disse beskrivelsene sammenfaller med det vi har sett - og er noe som kan sies å kjennetegne likhetstanken blant medlemmene av Paper Tiger. Å avvise kjøpslån fordi det øker ulikheter, er også en sannsynlig

årsak til at det ikke er mer av gavebytte og resiprositet medlemmene imellom. Det ville være med på å øke ulikhetene imellom individene som er involvert.

Konsekvensene av Mauss' beskrivelse av gavebyttet, der han antyder at gavegivingen virker som en 'motor' for relasjonsbyggingen, kan altså ikke sies å være betegnende for samspillet blant medlemmene i Paper Tiger. Men at de er egalitære på den måten at de avviser alt av transaksjoner fordi det øker ulikheter ved folk, er en tanke som jeg fører videre til kapittel 5. Der skal jeg også se nærmere på gruppens forhold til kommersielle profitører, fordi kritikken mot kommersielle medier er fundert på at de profiterer på ulikheter mellom mennesker; en tanke som flere av medlemmene deler.

3. Omskaping av tradisjoner

I dette kapitlet skal vi se på hvordan medlemmene gjør som de vil, samtidig som jeg mener at de deltar og viderefører kollektive tradisjoner innenfor Paper Tiger. Vi skal følge Randi og hennes historie. Vi skal også se nærmere på hvordan de eldre medlemmene lærer opp de yngre, og kunnskapen og teknikken som blir videreformidlet.

De forskjellige individenes rolle i de institusjonaliserte prosessene i kollektivet (møtene, komiteene, produksjonsgruppene og kontorarbeidet) er ikke av det passive slaget. Det er heller motsatt: det er et mål at medlemmene etablerer sine egne individuelle krav om hvordan de ønsker å delta. Medlemmene føler at de må bidra med tid og innsats, og det aktive medlemskapet bærer plikter og selvdefinert ansvar. Vi skal se hvordan disse kravene og pliktene ble håndtert gjennom “active processes of self-construction” (Giddens 79:1991). I Paper Tiger er det ikke viktig hva folk er, men hva de gjør ut av seg selv som ansvarlige, selvrefleksive individer (Giddens s.75: *ibid.*).

Randi hadde akkurat blitt ansatt på kontoret, hun hadde mye å gjøre, og måtte prioritere alle arbeidsoppgavene sine. Hun syntes det ble mye stress å skulle lede onsdagsmøtet (*facilitate*), og følte det hele var litt ukomfortabelt. Hun var ung og ny, og å ta kontroll over møtet på denne måten ville hun gjerne unngå. Hun spurte Simin om hun kunne gi oppgaven til noen andre.

Simin, et rutinert medlem, forklarte:

We used to do the facilitating [as office persons]. I did it, and Martha did it, but Linda did not feel comfortable doing it. It is important that you do the things you feel comfortable doing. I think it is really important, because you are the heart of the collective; the office person is the ‘liaison’. Everybody has different qualities, Linda did great graphics, neat work, Adrian did flyers, and I concentrated more on outreach and to bring people in. The old office persons took care of me, that is also what the committees are for, and that’s what I try to do with you.

Simin gjør bruk av de forskjellige generasjoners kontorpersonale for å forklare Randi hvordan hun kan gjøre en god innsats for kollektivet, ved å utføre de oppgavene hun liker. Simin gir et bilde av at dette er noe stabilt, at man kan gjøre som man vil. Det er sånn kontorpersonalet har knyttet seg til Paper Tiger opp gjennom tidene. Miller (1992) sier at å bruke nostalgi, eller et bilde av stabilitet, er en vanlig måte å lage historien på. Simin lager en "re-invention" (s.9:1992), hun 'igjen-oppfinner' eller omskaper. Hun forteller hva de forskjellige var flinke til, for å vise hvordan de har bidratt. Slik blir Paper Tigers historie skapt av de eldre medlemmene. Eldre, rutinerne medlemmene er flinke til å lage slike elaborerende omskapinger. De blir ofte spurt om råd, og har lange, personlige aktivisthistorier som de henter frem. Når Simin snakker om de forskjellige kontoransatte gjennom historien til Paper Tiger, utdyper hun hvordan medlemmene kan være forskjellige og gjøre hva de ønsker, og samtidig delta på likt vis. På samme måte som Giddens sier mennesker refleksivt bruker historien for å lage historie, gav Simin Randi en genealogi av kontorpersoner i Paper Tiger:

In starting out, Dan and Adrian had the jobs, then Cyrille became office person, and Martha became Cyrille. Then, Dan and I became Adrian and Martha, then Linda became us, and then Susan became Linda, and Haimec became her, and then you and Ethan became him.

Mennesker kan bruke historien for å lage historier, som Giddens sier, refleksivt "use history to make history" (s.211:1991). Simins genealogiske innovasjon, eller omskaping, foreslår at hun kan fjerne forskjellene mellom personene som gjennom tidene har vært ansatt, og samtidig skaper hun en tilhørighets-historie for Randi. Kontorpersonalet 'blir' hverandre, som hun sier. De kan erstatte hverandre og samtidig være forskjellige.

Simin er inklusiv når hun forsøker å ivareta Randi. Hun opptrer lojalt i forhold til å dele erfaringer i prosessen med å bistå Randi. Hun viser også integritet ved ikke bare å snakke om sine egne personlige historier, men også erfaringer som medlemmene i kollektivet har hatt som en samlet gruppe. Hun inkluderer Randi inn i denne historien. Lyotard (1992) sier at både

lojalitet og integritet er avgjørende om man skal omskape noe gammelt i noe nytt, når man kombinerer det gamle og det nye i formasjoner. Hele tiden skapes nye formasjoner, sier Lyotard, og det er mange måter man kan lage nye formasjoner, eller setninger, på. Hans begrep om “le differéend” er nettopp dette; å utvikle en ide om at enhver sammenstilling av en setning er åpen, eller ”open-ended”, slik at hvert sekund er en begynnelse midt i tiden (s. 18, *ibid.*). Gjennom en slik forståelse forblir ethvert ‘estetisk fellesskap’ en idé, eller, når han bruker Kants terminologi; en horisont for et forventet konsensus (Lyotard 53:1992). Som en konsekvens av dette, er det å sette navn på ”hva de er”, ikke selvsagt, fordi ”de finner sted”. Til enhver tid omskaper de seg, og hvert sekund overgår det forrige, tilsynelatende uten tilflukt i en bestemt regel. En slik paradoks kjeding av ord er basert på å erfare tiden og stedet som åpent, der transformasjoner, og forskjell, er viktig, ikke identitet som sådan (s. 33: *ibid.*).

3.1 Å kalle noe navn

Gruppens politiske og intellektuelle arv blir ikke diskutert, som vi har sett. Medlemmene enes om prosjekter som skal skje fremover i tid. Linda betegner Paper Tiger som ”the whole body”, som om Paper Tiger er en slags ’kropp’. Hun sa også at det var på linje med å få barn, å investere i dette arbeidet. Hun bruker nære, kroppslige begreper for å betegne innsatsen og fellesskapet. Simin sier at de forskjellige kontorpersonele ’blir hverandre’, altså at kroppene skiftes ut. Det å betegne Paper Tiger som noe utenfor en slik personlig, individuell erfaring, er ikke vanlig praksis. Å gi navn, å påpeke at Paper Tiger er noe utenfor seg selv, å skulle navngi eller definere hva Paper Tiger ”er”, åpner for uoverensstemmelser. På samme måte som Hebdige (s. 139, 1983) refererer til Fanon (1967) som sier: “the first impulse of the black man ’is to say no to all those who attempt to build a definition of him’”, knytter det seg motstand opp mot å kategorisere seg innenfor en større alternativ mediaaktivist-betegnelse.

På kontoret kommer det inn mange telefoner fra folk, som ønsker å forhøre seg om hva Paper Tiger er. Jeg spurte Lyell hva man skal svare, og han sa:

Well say we are radical, alternative media activists.

Å karakterisere seg selv og andre på denne måte var sjelden å høre, og det gav en følelse av meningsfullhet. Da jeg fortalte Randi hva Lyell hadde svart, sa hun:

Really! Is that what he told you to say to people?

Det ”radikale alternative media aktivist” emblemet var et svar Randi ikke ville gi. Hun sa hun følte seg ukomfortabel med å bruke slike betegnelser. Hun kunne til nød bruke dem når det gjaldt henne selv, men ikke når hun skulle snakke på vegene av Paper Tiger uten at de det gjaldt hadde blitt enige om det.

Randi hadde nylig blitt ansatt på kontoret. Hun er den som bestemmer der. Det er hennes arbeidsplass, og hun er ansatt for å presentere Paper Tiger utad. Fordi hun mente at det ikke var noe man hadde blitt enig om å presentere seg som, bestemte hun seg for at ”alternative media-aktivister” ble for politisk betegnelse. Hun pleide å presentere Paper Tiger som ”et arbeidskollektiv som produserer uavhengige videoer”.

Lyell vært medlem i mye lengre tid enn Randi. Han hadde arbeidet på kontoret i lengre perioder av tid og var komfortabel med betegnelsen. Nyere medlemmer var ofte yngre folk som var mer skeptiske, og opptatt av å finne ut hva slags betydning Paper Tiger hadde for dem personlig.

Etter hvert som tiden gikk ble Randi mer involvert og fikk mer oversikt over de forskjellige Paper Tiger aktivitetene. Hun ble også etter hvert ble mer komfortabel med å snakke på vegne av Paper Tiger. Gjennom arbeidet møtte hun folk og organisasjoner hun ikke hadde kjent til tidligere, og hun begynte å omtale seg selv som en Paper Tiger. Da hun vært medlem i et-og et

halvt år, og arbeidet som kontorpersone i åtte måneder, spurte jeg om hun var komfortabel med å være en Paper Tiger. Hun svarte:

Sure. Well, since I have to. It is my job. I mean it is also my job. I have to be a delegate or representative of Paper Tiger. And in some ways, that is something I did not always feel comfortable doing. Because I did not always feel like I knew enough. But I had to do it anyway. It was like when I took this job...

I løpet av de første ukene på kontoret hadde hun lagt seg til å ha en alvorlig tone på telefonen, som hun spøkte med etter at samtalen var over, hun pleide å si at hun lekte voksen kontordame.

I'm playing grown-up! I'm playing like I know what I'm talking about.
Then I start to know what I'm talking about, and then I play, I totally play. All the time.
And then that also becomes Paper Tiger, I mean I am Paper Tiger, people know me, and know Paper Tiger through me.

Etter hvert begynte de andre medlemmene å rose henne for arbeidet hun gjorde. I tillegg lærte hun mer og mer, og utviklet en interesse for de forskjellige Public Access stasjonene rundt om i New York. Hun mente at bortsett fra MNN fungerte de fleste veldig dårlig, folk i nabolaget visste ikke om at de hadde tilgang til å produsere Tv. De visste heller ikke at det skulle være gratis. Flere stasjoner krevde dyre honorarer for å drive opplæring, og for å gi studiotid. Noen stasjoner hadde kommersielle sponsorer og drev business og profitt utav bedriften. De hadde ikke klart å involvere befolkningen og fungerte ikke som et "fritt talerør". På egen hånd gav Randi ut et Public Access opplæringshefte. Hun jobbet også via nett for å informere om opplæringen som er tilgjengelig på senterne. Med andre ord brukte hun den kunnskapen hun hadde fått fra Paper Tiger om hvilke rettigheter man har til å produsere Tv, og spredte den. Randi hadde hatt suksess med både medlemskapet sitt, og rollen som kontoransatt. Hun hadde arrangert showvisninger, holdt distribusjonen oppe og deltatt på alle måter i kollektivet. Hun ble etter hvert en aktivist; hun gikk aktivt inn og jobbet for å demokratisere Tv media.

Samtidig som slike omskapinger (reinventions) som er beskrevet ovenfor ikke finnes opp helt fra grunnen av, er individenes rolle i de noe institusjonaliserte samhandlingsprosessene i Paper Tiger ikke av et passivt slag. Det virker som medlemmene konstant etablerer egne krav i forhold til deltakelse i gruppen. Kravene inngår i det å aktivt rekonstruere seg selv slik vi ser at medlemmene i Paper Tiger "gjøre noe ut av seg selv" (Giddens 79, 75: 1991) istedenfor å sette fokus på hva eller hvem de er.

Det er ikke noe bestemt "de" i opposisjon til Paper Tiger. Gjennom at medlemmene reagerer på urettferdigheter, som medlemmene samles om, skaper de seg tilhørighet i gruppen. (Vi skal se nærmere på disse sakene i del II.) Ved å holde åpenhet og deltakelse som et ideal for handling, får man heller ikke et sett av ideer eller en stor ideologisk plattform å forsvare, men heller forskjellige saker å agere i forhold til.

Når man er forsiktig med å betegne noe, slipper man unna å måtte diskutere begrepene. Man får muligheten til å fjerne forskjeller, fordi forskjellene ikke er betegnet. Slik Lyell mener at Paper Tiger burde kalles et kooperativ, fordi samhandlingen ikke er basert på høy nok grad av konsensus, bruker han betegnelsen for å synliggjøre det han mener mangler i Paper Tiger. Dette kunne ha blitt en stor diskusjon. Imidlertid engasjerte ikke diskusjonen medlemmene i noe særlig grad. Hans definisjon bar ikke nok definisjonsmakt.

Ved å unngå å betegne saker som ikke er essensielle tar man i bruk en teknikk som er helt avgjørende for at Paper Tiger som gruppe lever videre. Man unngår å konvensjonalisere seg og fjerner muligheten til å diskutere forskjellene som ikke anses for å være viktige. Slik fortsetter man å fokusere på det som oppleves som viktig.

Connerton (1989), blant andre, er en av de som vektlegger at essensen av kunnskap, hukommelse og tradisjon blir overlevert i ikke-tekstuelle og på ikke-kognitive måter (s. 102-103). Han legger vekt på at kroppen, sosialt konstituert som et objekt konstruert i samtale med andre

og av kunnskap, blir formet i "actual practices and behaviour" (s. 104). Vi skal se hvordan Randi faktisk har videreført en Paper Tiger tradisjon ved å fornye et gammelt Paper Tiger tema. I innledningen av oppgaven presenterte jeg en Paper Tiger "klassiker", "the Gulf War productions", som stilte spørsmål ved hvordan mediene fremstiller amerikanere i kamp. Mange år senere sendte Randi ut en mail til diskusjonsforumet der hun foreslår at man skal utøve press i forhold til offentlighetspolitikken Pentagon har til å vise bilder fra kriger USA er involvert i. Hun har lest en bok og gir en kort oppsummering av den, som beskriver at etter Vietnam krigen ble det oppnevnt mandater som bestemmer hvordan krig vises på Tv. Under Gulf krigen ble alle bilder av døde amerikanske soldater sensurert bort. Hun lurer på hvordan man får vite hvordan neste krig skal bli fremstilt i mediene:

m owner-nyfreemedia@tao.ca Thu Feb 19 21:56:42 1998

Date: Thu, 19 Feb 1998 17:05:22 -0500 (EST)

From: tigerTv <tigerTv@bway.net>

Subject: Pentagon Media Policy?

Sender: owner-nyfreemedia@tao.ca

Precedence: bulk

Reply-To: nyfreemedia@tao.ca

Theres a great book called "Shooting War" By Susan Moeller which outlines pentagon policy regarding media images through 5 american wars. During each war there is an official mandate regarding the legality of publishing/broadcasting images of American casualties.

During the Vietnam era there was no regulation on the types of images the Pentagon allowed... The "Gulf War" saw a complete ban on ANY images of dead US soldiers. The closest image was one of a US soldier in a helicopter sitting by the body bag of his buddy.

"Shooting War" chronicles how the Pentagon has historically flip-flopped their regulations based on the public response to previous wars. I've heard that the Vietnam era protests were highly inspired by the bombardment US residents got in their living rooms- images that showed the human consequences of war. It is a sad statement too that these pentagon regulations have never dealt with images of 'enemy' casualties- as if they have no impact on the American people.

I want to suggest that we press the Pentagon to allow ALL images

that journalists gather in the gulf. Most residents do not know that there have been such official policies strangling the press. How do we find out what the Pentagon is preparing for this impending war?

-Randi.

Uten å referere til tidligere praksiser i kollektivet, kan man si at Randi gjør bruk av en gammel Paper Tiger teknikk. Det har blitt en ”inkorporert praksis” hos henne.

Som de andre medlemmene har hun har lært seg å bruke kameraet på andre måter enn det som er ”mainstream” og hun har utviklet et kritisk blikk på hvordan mediene brukes. Nedenfor skal vi se på Randis mediahistorie. Etter hvert skal vi også se nærmere på hvordan en slik praksis blir inkorporert.

3.2 “The media raised me.”

Randi er, som så mange i New York en 'halfie': "I am half Italian, half Jewish. Anyway, that's what I was taught to say." Hun vokste opp i Philadelphia, South East Pennsylvania, noen få timers kjøretur sørøst for New York, med en eldre søster, mor og far. Hennes foreldre er lærere begge to. Randi sier: “they do a great job. It's such important work. They try really hard.” Bortsett fra Randi bor hele familien og besteforeldrene i Philadelphia.

Randi er en god historieforteller. Ofte begynner historiene som et spørsmål, noe hun lurer på etter en debatt hun har hørt. “If I were to write a dissertation of an American theme or problem, I would write about race”, altså raseproblematikk, sa hun en dag. Hun snakker mye om bosted og om å tilhøre på forskjellige steder. Et tidligere stabilt familieliv gir henne grunnlag til å revurdere hvem hun er og hvilken plass hun har i relasjon til andre, og med hvilken rett man har til å tilhøre forskjellige steder. Med et tilbakeblikk rekonstruerer hun hendelser i familien fra hun var liten. Hun forteller om hvordan “African-Americans” og “Jewish people” kjempet over generasjoner for boliger i by områder i Brooklyn, og i den indre bykjernen i Philadelphia.

Når hun snakker om å tilhøre noe sammenlikner hun sin bakgrunn med andre som ikke har hatt det hun har hatt, eller fått, fra familien. Hennes tilhørighet er relativ i referanse til ”de som ikke har” det som hun selv har. Som i historien om søsteren som giftet seg med en mann som ikke er jødisk. Hun skulle ønske man slapp å komme i ubehagelige situasjoner med familien fordi det blir problematisk hvem man gifter seg med og slags religion man tilhører. Hun ønsker noe annet, og fordi hun ser problemstillingen om å tilhøre på denne måten, vil hun velge det bort. Hun mener at det hatet som eksisterer mellom folkegrupper bunner i at man ikke tar høyde for at det er greit å være forskjellig og respektere forskjellene mellom folk. Hun uttrykker sånn sett bekymring for Amerikas demokrati, og det relasjonelle hatet som ligger i at folk tilhører forskjellige grupperinger. Randi sier:

We are so proud of this country, it is filled with praise for the American system of democracy and rights for all. But what we see is that the system is extremely racist.

I ate noodle 'kugel' made by my 86-year-old grandmother this weekend for the New Year. My mother made 'gefilte' fish from scratch, for the first time. I think she's trying to do things that my grandmother remembers from her youth. Then my sister taught my grandmothers (one Jewish, one Italian) how to dance the Macarena¹⁸. What we are doing in my family is not an identification within, but an identification with the outsides, the ornaments of Judaism. We didn't have any Jewish traditions at all. When I was a kid, I went to Jewish school once a week, like a Sunday school. The other kids talked about lighting candles at home, we did not do that. I just wasn't a part of that, I just learned what Judaism is, and I learned that I was not a part of it.

People just don't see the difference. We chose to let go of our heritage. But the loss of history and a sense of belonging were forced upon a whole people. We can never undo that. We can never compensate for that. We can never compare those traditions. These things are totally different. All we can do is to see the differences and remember. There is a drastic difference we should never forget. When you decide to leave your country, like my grandmothers families did, you can very much decide what you can take with you when you go. The loss of history and identity at the importation of the Black people to the US, they were forced to just let go of their belonging. From Europe, people just fled from it all, the responsibilities and memories and the practices. They chose themselves to leave their land. The Blacks were deprived of their rights to land.

What I'm saying is that the boundaries it created, the differences between people, still exists today. Jews, the Polish, and the European Irish had to work hard to make ends meet. They had a really

---

¹⁸ the campaign hit sung and danced all over the country in the times before the presidential election in the autumn of -96.

hard time. You could see signs saying: "Help wanted. Irish need not apply." But African -Americans and Latin-Americans did not even have this at the time. They belonged here on grounds of pure existence, in defiance of being historically without a home. One thing is to move out. Another is to be made homeless. They didn't make the choice as we did of leaving home, leaving the country, and leaving the traditions. What all this has left us with is a system of built-in hatred.

My sister wanted to become engaged to a catholic man. My mother said: "Don't you do that! I should have gone into your bedroom each night when you were little and told you to marry a Jewish guy. Then you wouldn't have done this." My father is Jewish. He is a practicing atheist, but they married within a Jewish ceremony. In my family, we still keep only small parts of traditions alive. Of my Italian heritage, all we kept from it was the pasta in the holidays. In a few years, everything else was gone. That is all we have left. What still remains in my family are the façade of Judaism.

In a way this is a project; America-the-melting-pot, a unique test project in the world history that has failed, it has gone terribly wrong.

Randi reflekterer over hvordan hennes familie differensierer mellom seg selv og andre.

Kunnskapen hun har om Amerikas historie, og sin egen familie, assosierer hun med rotløshet og ubehag, som leder henne til spørsmål om det går an å gjøre ting på andre måter, der man ikke devaluerer andre.

Når vi snakker om mediene, forteller Randi at hun vokste opp med Tv i hvert eneste rom i huset, og at det er vanlig at Tv står på konstant. Når hun gikk på college, før hun begynte å studere dokumentarfilm, pleide hun å se på Tv hele tiden. I tenårene fortalte hun at det var det de gjorde i fritiden, hun og vennene, de så på Tv. Randi har etter hvert sluttet helt å se på Tv.

Hun har et gammelt 8 millimeter kamera som liker å bruke mye, og et Nikon kamera hun tar stillbilder med. Hun har en datamaskin hjemme som var en gave fra familien, og hun er på nett.

Randi liker å bruke polaroid kamera i festlige sammenhenger. Første året hun bodde i New York gikk hun rundt og tok bilder. Hun har mange dokumentarfilm prosjekter på gang, og har over 200 ruller med film hjemme som hun tenker å fremkalle en dag.

I just like the thought of having them there. There is a lot of things in there I can work on. When I grow old and have lots of time, I can sit down, look through them all, and make something out of it. Actually, the real shift for me was this class that Sherry taught, a documentary class. Which was the first thing in school to really make me engage in a way that... and I think because I don't learn well through books like I just feel disconnected learning things only through reading. I think there's just a

sense of, you know life in there somewhere that I really want to learn more about. And this class was like learning about politics which I really had not connected with.¹⁹

These days, all I think about is the power of media. The media raised me. "3's company" raised me. And then I was thinking about the power of popular media.. Like how much the movie "9 to 5" meant to me as a very young suburban girl. I think it changed my life.

I don't even have the patience these days to sit through movies like "Kids" even as interesting cultural artifacts. It is so overwhelming to remember, over and over, that this shit pervades every moment of people's lives without any articulation of a critique of the cultural impact. Except by religious conservatives, I guess.

På fotoskolen skulle Randi legge på lydspor til bildene i en installasjon. Hun var ute og intervjuet en av kvinnene hun hadde tatt bilder av, da kvinnen spurte henne:

"You know Randi, you are doing photos and film and audio. It seems you should be doing video."

Randi hadde svart:

Oh! I never thought about that before. I definitely was very caught up in the idea that film and video was this very male, Hollywood.. because I had this friend in High-school..

Etter hvert som hun ble interessert i film, tok hun klasser i Philadelphia i film og engelsk litteratur ved Temple University en sommer, og hun hadde arbeidet med eksperimentell film.

Mens vi har en samtale på kontoret, forteller hun om denne vennen som het Josh på High School. Han var kjent for å lage videoer og alle sa han kom til å bli en kjent filmskaper.

He had all this editing equipment. His father was extremely supportive of him. Which also I was a bit jealous of because my parents weren't all that supportive of these things.

Berit: Because they wanted you to be a teacher?

Randi: Yes. Oh yes. It's actually an interesting story. That Josh and me were going to make this film together. It was all very Hollywood. And we were writing it together. We would write parts, and he would take mine and he would change it so that it was like his style. Of course I fell in love with him because I always do (she laughs and jokes:) Like anyone who makes me feel bad – or any man who can't see the time of day. (We giggle.)Who doesn't seem to like me at all (we laugh again). So it is that

---

¹⁹ Sherry Moulder, Randis lærer, jobbet med Paper Tiger mange år tidligere, og hun skrev en artikkel i ROAR, et hefte Paper Tiger gav ut ved 10 års jubileet sitt, som er en samling av artikler om artikler om hvordan man kan bli en media aktivist.

whole part of it as well. But, well I became really angry, you know (she laughs some more). But it was interesting because it was a completely understandable film to everybody; That's what it was to Josh. The thing was, it was his opinion that I couldn't do that. It was understood that my things wasn't like Hollywood, so I couldn't be a filmmaker. And it was interesting because we would have conversations about film, and I was making my film, you know the experimental, dramatic one, which he of course wasn't interested in at all, and, I don't know, but.. he was the only person I knew that was doing film. I somewhat was breaking away from the idea that film had to be like that. Hollywood style, Woody Allen style films. I think I also struggled a bit with that. It took some time. To realize that you are somewhere else than the people around you. It's sad in a way.

Randi laget to korte stumfilmer i sorthvitt, der hun deltar i noe som ligner en diskusjon rundt kjøkkenbordet sammen med moren og bestemoren sin. Så ser vi henne bevege seg i hjemmet alene. Billedfokuset er på kroppene i rommet, i et stilisert uttrykk. Den andre filmen viser Randis silhuett på brygga i Atlantic City, både i nær- og langdistansebilder, med en stor himmel i bakgrunnen. Begge filmene har lydspor med både dramatisk og poetisk musikk. Når filmene var ferdige, ville hun vise dem til familien sin. De visste hun hadde jobbet med dem i månedsvis. Faren hennes sa at han ikke synes filmene var gode. Randi forteller:

At the time I thought "I know people who recognize the value of this work, and I understand that [my family] don't understand this kind of work"; that was my first reaction. There are other people, other adults who value this work. Sherry [Randi's teacher] valued it. She was very supportive. But that was my initial response.... Because I realized that I was speaking a total different language. It was a way of communicating which was inaccessible, to the point where they just would think it was bad. I guess in a way that having to tear yourself away from the values of the people around you, and realizing that you are somewhere else - that is hard. Somehow, it is easier to say: "well, it's bad." Than to say: "It's another language." Not just creatively, but on a personal level. [To my father the problem might be that] my film is black and white, it looks messy. Its not like the Tv he watches. There's isn't a point of entry for him to even be able to engage in that way at all.

Randi forklarer forskjellen mellom henne og andre når hun kjemper for å få gjøre "sine greier". Det er flere ting som utgjør forskjellen, sier hun. Det er ikke bare forskjellen mellom det glossy, kommersielle og det alternative, men også hvordan ting blir lest og fortolket forskjellig. Hun mener at det krever andre kommunikasjonsformer. Hun har fått et annet språk enn det hennes far

har. Det kreves at man har utvidet de personlige preferansene der andre ting enn Hollywood-bilder kan få verdi.

Film – og redigeringsprosessen innebærer å konstruere virkeligheter og sannheter fordi hvert utsagn alltid vil være vinklet. Spørsmålet om relevans blir viktig: hvorfor man vinkler på visse måter og i visse retninger. Randis lærer, Sherry Moulder, er selv uavhengig filmskaper. Randi har lært å bruke kamera på andre måter enn det som er vanlig Hollywood stil.

4. Lesbarhet

Del II

I forrige kapittel konkluderte jeg med at film -produksjon innebærer å konstruere en virkelighet og en sannhet. I dette kapittelet skal vi se eksempler på hvordan medlemmene tolker virkeligheten og hva de lærer bort videre. I formålsparagrafen til Paper Tiger nevnes det at medlemmene driver med media literacy/ video produksjon workshops. Kunnskapen som læres bort her, er essensiell for å bli en medieaktivist, fordi man lærer å lese mediene på en kritisk måte.

I en workshop Mike holdt på Downtown Community Tv Center for ungdom, gikk han detaljert igjennom hva det innebærer å være kritisk til mediene.

Han viste først Paper Tiger produksjoner for å presentere kollektivet. Han gikk så over til å snakke om reklame og reklamens historie. I 1915 var reklame en informasjonspreget bedrift, sa Mike og henviste til to bøker: "Captains of consciousness" av Stuart Ewen og "Advertising and the social roots of the consumer culture". Han spurte: er dere kyniske til reklame?

Ungdommen svarte nei. Da sa Mike: dere er klar over at reklamen forsøker å selge dere noe?

Ja, svarte Liz, en av ungdommene. Kanskje det du sier er så fundamentalt at jeg ikke skjønner hva du vil fram til..?

Mike sa at han lurte på hvordan hennes respons til reklamer er. For eksempel reklamen på åttitallet, med junkie-preget modell for parfyme. Hva hun tenkte om det?

Liz svarte at hun fikk følelsen av å være på skolen akkurat da. Hun studerer media. Hun sa hun synes det er rart med Seinfeld som selger kreditt, han kjøper så mye at det ikke er plass til ham i leiligheten lenger. Han ender på gata på grunn av alle tingene i leiligheten. Han er en vanlig fyr som har alle disse tingene, liksom.

De snakket litt om at leiligheten som brukes i sit-com serien er vist i reklamen, det er skuespillerkarakteren Seinfeld som er vist. Han har fått bruke showets popularitet til å selge og snakke på vegne av kreditt kortselskapet som har reklamerer for, og han kjøper over evne.

Ungdommene diskuterte forskjellige reklamer, og Mike sa at reklame er som sukkertøy for øyet. Man er bevisst bruken av farger, for eksempel er rødt mye brukt i reklamesammenheng. Formålet til reklamen er å naturliggjøre bruk av kredittkort for eksempel, med slagord som: ”Do more- be happy”, ”In America we can do everything” etc, som Ralph Laurent reklamen som spiller på patriotisme. Det er vanskelig å ikke bli påvirket av det, sier Mike. Man ser av og til patriotiske beskjeder som ”it also drive the economy”.

Andre reklamer gir deg beskjed om at du trenger noe, som Jordan spiller på rollemodeller i Nike kampanjen. Noen reklamer spiller på frykt og skyldfølelse, som for eksempel reklame om clerasil eller graviditet eller beskjeder som sier at man skal kjøpe tingen, ellers er man en dårlig mor. De reklamene sier at man ikke er perfekt, de er drevet av redsel, glamour eller fantasier. Hvis kvinner hadde det bedre med seg selv ville ikke så mange mennesker tjent så mye penger, sa Mike. Junkie-reklamen er mer ’ulovlig’ av type. Modellen er ikke så uskyldig, hun ser ut som hun kan bite, hun er en halvnaken tolvåring, det ser ut som hun har en incestuøs natur. Mike sa at reklamen hadde ”co-opt the punk movement”, at den hadde brukt pønkeutseende i salgsformål. Eldre kvinner kan bli fremstilt som om de er overlykkelige over parfymen sin, for eksempel. Vi får et ”snapshot”, et kort blikk inn i noens liv.

Slik fortsatte kvelden i diskusjon omkring budskap, salgsteknikker og kjøpere. Man blir både konsumenten og produktet, sa Mike.

Bildet viser reklame på en tihenger, et vanlig syn i bybildet i Statene. Dette bildet er tatt i San Diego under den republikanske konferansen før presidentvalget.

Mike er lærer i grafikk og har en del kunnskap om reklamebedriftenens strategier for å skulle selge mer. Når mediene brukes til å selge mye reklame hemmer det handling og frihet, mener han. Han gir ungdommene et verktøy til å analysere reklamen, tolke budskapet og innse at formålet er å overtale dem, slik at de ikke bare godtar reklamen på ukritisk vis.

Å kritisere kommersielle aktører er ikke uvanlig i småpraten på kontoret og på møtene i Paper Tiger. Dee Dee fortalte en gang at hun hadde fått en telefon fra kredittkortselskapet sitt. De lurte på om hun var klar over at hun hadde mistet kortet. Dee Dee svarte at nei da, det hadde hun ikke. Representanten for selskapet mente at jo, det måtte være tilfellet, fordi de hadde registrert ualminnelig bruk av kortet. Ualminnelig, hva mener du? spurte Dee Dee. Personen forklarte at de overvåker bruk av kort i forhold til en brukerprofil. Man hadde laget statistikk over handlingsmønster for henne, altså hva det var sannsynlig at hun ville kjøpe. Hva slags profil da? Spurte Dee Dee, og svaret var blant annet hvit middelaldrende kvinne på Østkysten.

Et varsel hadde slått ut fra databasen fordi kortet var blitt brukt i en surfebutikk på Vestkysten, kunne personen fortelle. Dee Dee hadde vært og kjøpt en video i en butikk langs stranden, fordi hun synes det var interessant å se på vinklene som brukes i filmingen av surfere.

Dee Dee synes det var rart at selskapet kan generere informasjon om hennes forbruksmønster uten å måtte innhente tillatelse fra henne først. Hun sa at hun likte tanken på at det hun kjøper skal være privat, ikke at selskapet skal holde statistikk på det hun kjøper. Det var tilfeldig at hun fikk denne informasjonen, det var fordi hun hadde kjøpt noe som var utypisk for den forbrukergruppen statistikerne mente hun tilhørte.

Berger, Berger og Kellner (1974) sier at bevissthet er avhengig av den sosiale konteksten man beveger seg i: “..any kind of consciousness is plausible only in particular social circumstances” (s. 167:1974). Inspirert av Friere, en pedagog som blant annet har gitt ut bøker om “media literacy”, sier de at ved bevisstgjøring vil folk kunne forstå de politiske parameterne de eksisterer i. Slik vil man også kunne bruke politisk handling for å forandre på situasjonen sin (s. 176 ibid). I Paper Tiger, og i de alternative miljøene, blir lesbarhet (altså det å analysere mediene og kommersiell industri, og å tenke kritisk om dem) brukt som et verktøy for politisk handling.

Fordi miljøet til folk i New York er så fullt av reklame og salg, blir ”kommodifisering” og diskusjon om retten til å få fri fra å være en forbruker, viktig for aktivistene. Den “standardiserende påvirkningen”, som Giddens kaller det, blir ikke ansett for å føre med seg mye godt, til det oppleves den som altfor aggressiv. For å ha et godt liv trenger man ikke bare å ha en reflektiv (Giddens s. 200: 1991) holdning til kommersiell storindustri, man trenger også å være kritisk (se Bellah et al. 1986, 1991, og Sanjek 1998:185 som peker på plassen diskusjonen om det gode liv har i USA).

Det er mange eksempler på å lese verden rundt seg på denne måten. På forsommeren gikk en debatt om hvorvidt offentlig informasjon skulle legges ut i teknologiske kiosker. Dette forslaget

medførte at dokumenter som gratis er åpent for offentlig innsyn, blir kommersialisert fordi folk som vil ha informasjon fra offentlige registre, må betale tellerskritt for det som før var gratis. I tillegg må de logge seg på kioskene med sin egen adresse, og dermed er adgangen for alle hjemløse, stengt. De ville ikke få mulighet til å få utskrifter av sin egen skattebetalingshistorie, for eksempel. Denne ordningen var ment å skulle erstatte de offentlige kontorene og spare en del arbeidsplasser.

Randi, som er liten og rund, føler det på kroppen hver dag å bli fortalt hvordan hun egentlig skal se ut på reklameplakatene. Problemet hennes er at disse klesprodusentene ikke lager klær for henne, som er i en vanlig kropp, forteller hun. Produsentene vil ha henne til å føye seg etter standardiserte kroppsmål. Hun får rett og slett ikke lov til å være seg selv i disse butikkene. Skal hun handle hos de store trendy klesfabrikantene må hun 'disiplinere' kroppen sin inn i deres mål (Focault). Og det er også den beskjeden de klarer å markedsføre. Det er trolig billigere å masseprodusere klær i fire forskjellige størrelser enn i åtte.

Giddens sier at slik selvrefleksivitet inngår som en sentral komponent i moderne liv (5:1991):

"The more tradition loses its hold, and the more daily life is reconstituted in terms of the dialectical interplay of the local and the global, the more individuals are forced to negotiate lifestyle-choices among a diversity of options. Of course, there are standardising influences too - most notably, in the form of commodification, since capitalistic production and distribution form core components of modernity's institutions. Yet because of the 'openness' of social life today, the pluralisation of contexts of action and the diversity of 'authorities', lifestyle choice is increasingly important in the construction of self-identity and daily activity."

Meningsfullheten i å skulle velge livsstil knyttes opp til de politiske temaene som Paper Tiger er et forum for. Gjennom et kritisk blikk på samfunnet rundt, forsøker medlemmene å etablere forskjeller til det vanlige hierarkiet i samfunnet og til kommersiell Tv produksjon som sådan. Egalitære, ikke-kommersielle, 'åpne' (open-ended) måter å samhandle på er forsøk på å motvirke

standardiseringen. Mens Giddens bruker 'openness' for å beskrive et aspekt ved moderniteten som sådan, har den alternative bevegelsen i New York "tilgang" og "åpenhet" som det mest sentrale temaet på dagsordenen.

4.1 Medieteknikk

I tillegg til kritikken som jeg viste eksempler på ovenfor, er lesbarhet viktig for en medieaktivist spesielt når man filmer. Rodney King-saken er et sjeldent eksempel på at kamera kan fungere som objektivt vitne. Vanligvis bruker man kamera bevisst, man har et tema og vinkler kamera, bruker lyd og lys på bestemte måter. Som vi så av Randis historie fra skolen, hadde hun lært å bruke kamera på en måte som ikke var "Hollywood" måten å gjøre tingene på. I kapittel 2 beskrev jeg hvordan Linda, når hun ville lære bort å bruke kamera til studentene på Rutgers Universitet, konkluderte med at styret på skolen ikke tenkte kritisk. I 1991 laget Bill Stamets, fra magasinet "In these Times", et livlig portrett av Dee Dee. Hun forteller at da hun var ung jobbet hun ved siden av skolen på et animasjonsstudio, der hun ble satt til å tegne grisepølsereklamer. Hun så en animasjonsfilm laget av den kanadiske kunstneren Norman McLaren, som hadde en radikal stil. Han tegnet på utsiden av linjene og rett på filmen, blant annet.²⁰ Dee Dee forteller at denne måten å tegne på åpnet hennes personlige og politiske uttrykk, og virket frigjørende i forhold til "narrow commercialism and shallow entertainment"²¹. Ved å bruke kamera på måter som ikke etterlikner de bildene man har vokst opp med fra Tv, får man en følelse av å skape sin egen verden på nye måter, man lager seg egne rom og sannheter. Å bruke kamera på 'annerledes' måter er en sanselig og kroppslig erfaring. Dette lærer medlemmene bort, de overfører kunnskapen til nye medlemmer, og noen har den fra før av, slik det ble fortalt om i medlemshistoriene. På konferanser er det vanlig at de mer rutinerte

---

²⁰ Bilde nr. 5 bak i illustrasjoner viser en teknikk brukt i et Paper Tiger der tekst er skrevet rett på kameralinsen.

²¹ "In These Times", mai 1991 utgaven.

medlemmene ikke bare forteller om Paper Tiger og viser Paper Tiger show. Den mest effektive måten å videreformidle teknikken på, er ”workshops”, medie-verksteder, som gjerne arrangeres i forbindelse med konferanser. Noen av de rutinerte medlemmene liker å holde medieverksteder fordi man involverer deltakerne, de får prøve ut kamerateknikker og lage egne ting.

5. Stil og tradisjon i Paper Tiger

På møtet jeg refererte til i presentasjonen, satt Linda på en video kassett for å vise en produksjon. I showets intro hører vi lyden av en saks som klipper i papir, vi ser en animasjon av en tiger laget av avispapir, som zoomes inn på helt til vi er i kjeften på den, og som kulminerer i et tigerbrøl. En tekst kommer ut av brølet, det står:

Paper Tiger; smashing the myths of the information industry²².

Animasjonen er laget av Mary, og blir ofte brukt som intro og outro i showene (se illustrasjoner bakerst i oppgaven, bilde nr.1 og 2 viser eksempler på Paper Tiger logoer).

De gamle Paper Tiger showene var fargerike og uortodokse, en blanding av teater kulisser ("backdrops") og uttalelser fra analytiske eksperter. Innimellom ekspertbidragene var det vanlig med animasjoner, grafikk, musikk og illustrasjoner som hjalp med å understreke poengene og gjøre de teksttunge delene mer tilgjengelig. Tiger poter, tiger brøl og annen animasjon ble mye brukt. Eksperten ble plassert i en malt, gul 'gyllen' pinnestol. Showene var stort sett "readings"²³, altså analyser med et akademisk eller samtidspolitisk innhold.

I dette showet, som refereres til som «magasinformat» show, er ekspertene spesialisert innen forskjellige emner. Av og til har deltakere i showet maske på, de bruker hansker når skilt holdes opp, som viser hvilket segment som kommer. De bærer hatter, eller ansiktet er dekket med løsnese og briller. Å skjule eller forkle seg er en relativt vanlig praksis i public access show. Noen kler seg ut av nødvendighet, om temaet er brennbart nok, som Subcommandante Marcos

---

²² Man kan finne lag på lag med referanser i denne introen. Blant annet er en løve, og ikke en tiger, og brølet, en velkjent intro fra Goldwin-Meyers sine produksjoner. Papir og saks-lydene henspeler på navnet Paper Tiger: å kutte istykker avisene, nyhetene, masse media er Paper Tigers oppgave.

²³ se vedlegg II.

ekstensiv politisk aktivisme²⁴ eller dersom temaet er følsomt på annet vis. Men ellers er mitt inntrykk at medlemmene ikke kler seg ut for å være spektakulære, men at de ønsker å sende ut en beskjed om at de kan være ”hvermannsen”. De er ofte gjenkjennelige, man tar en karakter ofte brukt i teater sammenheng, der karakteren snakker på vegne av flere og hjelper med å holde fokus på temaet heller enn å dra oppmerksomhet til sin egen person (se for eksempel bilde nr 7 under illustrasjoner bak i oppgaven).

På åtti-og nittitallet produserte Paper Tiger mellom 10-15 show i året. Noen år var mer produktive enn andre. De fleste showene er 28 minutter lange, en vanlig lengde som passer inn i kringkastingsskjemaene.

Noen av de nyere showene krever grundigere planlegging og mer etterredigering, til forskjell fra de tidligere showene der ”in-camera editing” ofte ble brukt. De første magasinformat showene ble lite redigert, alt foregikk i studio. Nyere show tar i bruk mer av kunstsegmenter og nyhetsklipp. Produksjonsprosessen av showene er derfor mer komplisert og har mer til felles med dokumentarproduksjon. Disse showene blir derfor kalt ”dokumentar format” show. Dette har ført til at antall show som produseres hvert år har minket til ca 4-6 produksjoner pr år.

Rutinerte medlemmer sier at en noe forandelig “Paper Tiger style”, eller ‘flare’, har inspirert kommersielt Tv til å utvide billedbruken sin (MTV, for eksempel, var temmelig eksperimentell i begynnelsen). Med ’annerledes’ kamerabevegelser og en rask, ustabil billedbruk og å vise kamera i showet gjør at Paper Tiger synliggjør sømmene; the ”showing of the seams” i produksjonene – man viser hvordan showet er laget. Den hjemmelagde stilen er aksentuert, man ser en person skifte håndskrevne kort med titler på til forskjellige segmenter i showet. Produksjonsdetaljene kuttet ikke ut, de inkorporeres som en del av showet. Det er ment å gjøre seeren oppmerksom

---

²⁴ I vedlegg III gjengis en tale som ble sendt (televised) fra Chipatas til den lokale konferansen i New York, som Jessica og Greg arrangerte.

på at produsentene er amatører. Dermed gir man beskjed om at alle kan lage et show. Man unngår bruk av polerte bilder i presentasjoner at temaene som diskuteres, som er ment å sette vakrere mainstream media bilder i relieff. Å vise til det mikroskopiske budsjettet i rulleteksten, er ment å de-mystifisere media produksjonene (ref.: ”Roar”).

Showene pleide å bli filmet på kontoret, mens dokumentar showene som regel ble filmet i studio. Live shows blir også filmet på Manhattan Neighborhood Network (MNN).

I løpet av første halvdel av 80-tallet lot “magazine format” produsentene enkelhet ligge fremfor mer kompliserte produksjoner, man begynte å bruke chroma-key effekter, som gjorde det mulig at en ekspert, for eksempel i showet Dynasty med Joan Braderman, å formelig sette seg inn i Tv seriens bilder, en teknikk som kalles å bli “super-imposed”: resultatet er at Braderman sklir nedover rekkverket i trappen i hallen hos Carrington, og kan dukke opp i de mest (u)passende scener i Tv serien, champagne drikkende i boblebadet med Joan Carrington og kompani, for eksempel. Teknikken plasserer bilder oppå hverandre og føyer to i ett, bakgrunn og aktør, slik vi kjenner det når vi ser Supermann fly. I et annet Paper Tiger show, the “Mighty Morfin’ Sponsorship” fra 1997, er Heather, som ekspert, plassert i et dukkehus ved bruk av samme teknikk, mens hun agerer som ekspert og forteller om barneprogrammer på Tv.

Når Linda refererer til ”the amenable Paper Tiger style”, er det sannsynlig at hun mener de tidligste showene som ble laget. Det åpnet ikke opp for mye diskusjon å lage disse showene, fordi man filmet en ekspert som snakket hele tiden. I de nyere produksjonene er det mange eksperter som snakker, utvalget er stort, man har reist rundt og intervjuet eksperter, eller man tar i bruk tidligere intervjuer som er filmet på konferanser, der mange eksperter er samlet. I tillegg er det ikke sånn at man har en ekspert som fører ordet hele tiden. Produksjonsteamet blir ansvarlige for å føre diskursen, og det er mange mulige måter å kritisere temaet som er oppe for diskusjon i et show.

En produksjon jeg ønsker å trekke frem, involverte et nytt medlem, en som hadde vært medlem i 5 år og et i 9 år. De samproduserte et show i dokumentar-format kalt "Narrowcasting: Technology and the Rise of the Christian Right", som ble ferdiglaget i 1996.

5.1 "The Christian Right" produksjonen

The Christian Right Party når ut til 92% av den amerikanske befolkningen via kabel-tv og satellitt. De har en egen kanal, "National Religious Broadcasting", som har sendt kontinuerlig i 15 år. Om denne effektive kringkastingen uttaler en ekspert i showet: "If you say something enough times, people will believe what you say. Even if it is not true, it looks good. It is convincing."

Representanter for Christian Right blir kritisert i showet. En av dem er også representant for "The People for the American Way". Han blir referert til i showet som en "gay-basher"; en som plager homofile. Denne representanten sier: "Don't use the word Gay unless it means: God Aids Yet."

Et annet tema i showet er en historie om hvordan the Christian Right Party oppnår et økende antall politiske representanter på skoler i lokalmiljøene over hele USA. Noen av representantene hevder at deres hovedmål er å forandre innholdet i historiepensumet. Disse bekymrer seg for holdningsendringen som foregår i forhold til homoseksualitet i samfunnet. For å motvirke endringene må pensum i historiebøkene omskrives og forbedres, sier han: "The extinction of the dinosaur do not have any natural [geological] explanations. It died because it could not fit into Noah's arch", slår han fast. Han vil også fjerne alle temaer om sex, prevensjon og seksuelt overførbare sykdommer som finnes i undervisningen i klasserommene.

Showet diskuterer også den effektive pengeinnsamlingen til the Christian Right Party. For å erobre nye seermasser vil de spre Guds ord til hele Afrika: "the great thing about Africa is: if we raise enough money to buy another satellite of our own we can reach also the African continent.

And there, a whole village is sharing one, single Tv! That means that we can save a whole village by means of one satellite and one Tv.”

I showet er det også et segment fra en gatedemonstrasjon som Christian Right organiserte.

Dette er en såkalt ”stealth campaign”, hvor det blir delt ut anonyme flygeblader med budskapet: “You help God if you kill a fag”.

Produsentene i Paper Tiger hadde intense diskusjoner om hvordan de skulle vinkle stoffet. De fortalte at de forsøkte å la alle tre slippe til, men at de ikke ble enige om hvorvidt Christian Right skulle fremstå som farlige eller ikke. Ett medlem mente at showet endte som en ”mockumentary” istedenfor en ”documentary”, slik hun i utgangspunktet hadde tenkt seg. Å se på Christian Right som farlig er ikke fruktbart siden Christian Right har like stor rett til å uttrykke seg som enhver annen, sa hun siden. Showet skal kommentere måten Christian Right argumenterer for å oppnå økonomisk støtte. Ved å fordømme homoseksualitet og spre frykt framstår de som “Guds små hjelpere” med akutt behov for økonomisk støtte. Hun ville ikke legge vekt på en kraftig kategorisering av ’the others’ og deres versjon av ’farlig homoseksualitet’ i seg selv, men heller at deres sak er et middel til å skaffe penger fra givere. Det viktigste med showet er, sa det 5 års gamle medlemmet, å dokumentere hvordan Christian Right mobiliserer for å spre ordet, og det er virkelig skremmende metoder de tar i bruk.

Diskusjonen mellom produsentene tilspisset seg særlig når man skulle gi showet et navn. Navnet ble “Narrowcasting” som også henspiller på å være sneversynt. Det yngste medlemmet forklarer sin frustrasjon:

When you're making a tape like this you have to know what your point is. You can become uncomfortable being in that editorialized position when none of us were experts on the topic. Which again is very different than a Paper Tiger tape when you get an expert in the studio and you let them talk the whole time. But when you get six experts and you're cutting up their interviews with pictures, then You're telling the story. You're saying it. There were these images in the show that we really didn't like. She (another member) was like “well they have that Paper Tiger flare.” That kind of Paper Tiger aesthetics, which is somewhat ... funny. It has this playfulness to it. And it has a place

sometimes. And sometimes it doesn't have a place. Or some people just don't feel comfortable with it.

I don't think you challenge that danger by being the same. By calling names. And being as simplistic. And it's like when we had that screening [hun refererer til en visning av showet i "the gay republican community house"] and how I walked out of there smiling because that's exactly what I expected. That if you show a tape like what we made to people on the other side, they are going to give you exact the same type of criticism that you're giving them. They are going to call us names we are going to call them names, and were just going to call each other names forever. And the person with the more money is going to win. The level of responsibility in making this kind of stuff is really really .... big, you know."

Det 5 år gamle medlemmet endte opp med å klippe showet ferdig mens de andre to var bortreist en weekend. Når de andre kom tilbake, klippet de om opptakene til en versjon de likte, uten å konsultere det andre medlemmet. Den siste versjonen er den som distribueres gjennom de vanlige kanalene til kollektivet. Når det 5 år gamle medlemmet promoterer showet bruker hun sin egen versjon uten å vite at en annen versjon blir distribuert fra kontoret.

Medlemmene diskuterer ikke denne hendelsen i kollektivet. I stedet velger de å håndtere det ved å holde en viss avstand og samles igjen om et prosjekt når noe dukker opp som er interessant. Episoden er demotiverende for idealet om å dele kompetanse og å ta kollektive avgjørelser, og på samme måte som sofaen jeg beskrev tidligere, dysses det hele ned i taushet. Når programmene åpner opp for mye redigering, fordi det er mange uttalelser og mye stoff som skal plasseres, er det vanskeligere å komme til enighet om sluttproduktet. I siste fase hvor produksjonen skal vinkles og redigeres, blir uenigheter om måter å utøve kritikk, og uttryksfriheten i kollektivet som sådan, synlig.

Individuelle meningsforskjeller blir ofte kalt generasjonsforskjeller. De yngre medlemmene beskylder de eldre medlemmene for å ta i bruk kategorier og stiler som ikke er adekvate. Kritikken går også den andre veien, slik vi så i tilfellet med Dee Dee og Jamie. Imidlertid var det sann denne gangen, at det eldste og det yngste medlemmet laget sin egen versjon og det medlemmet som hadde vært med i 5 år, distribuerte sin egen versjon. Hun ble da også omtalt

som å ”ikke være et ordentlig Paper Tiger medlem” av det eldre medlemmet, noe skuffet.

Kommentaren handler vel så mye om at dette medlemmet hadde en tendens til å være mer opptatt av moteriktige sko og hårfrisyrer enn det som er vanlig blant de andre medlemmene.

5.2 Generasjoner eller diskusjoner

Randi følte seg etter hvert svært hjemme i Paper Tiger. Hun hadde jobbet på kontoret i ett og et halvt års tid, da hun i en frokostsamtale i East Village, oppsummerte erfaringene sine. Hun sa:

-I feel like Paper Tiger is my home.

Vi hadde snakket om ”generasjonene” i Paper Tiger, det at noen er langtidsmedlemmer som har preget kollektivet over mange år, og at de ofte har mer kunnskap og ressurser å bidra med enn andre medlemmer. Randi satte pris på at disse var flinke til å ivareta nye medlemmer, etter at hun selv hadde fått solid opplæring. Simin, som hadde jobbet på kontoret tidligere, svarte:

-I know. And many people have felt that way.

Både medlemmer og kontoransatte blir evaluert og differensiert av de andre medlemmene etter hvordan de utfører oppdragene sine. Kunnskap om ‘alternativitet’ er kunnskap om hvordan folk samarbeider, hvordan man deler kunnskap om dette, og hvordan man tar vare på hverandre. De eldre medlemmene er mer lojale til kollektivet. De snakker positivt om Paper Tiger i offentlige forum og henviser til tradisjonelle måtene å gjøre ting på. Kontoransatte er også medlemmer, og uavhengig av alder, har kontoransatte en tettere relasjon til kollektivet enn andre medlemmer. Simin hadde laget en genealogi av kontor personale, som i en familiær relasjon, når hun beskrev hvordan folk hadde overtatt jobben som kontoransatt.

Selv om de kontoransatte har like oppgaver, kan de fylle rollen på forskjellig vis, og noen arbeidsoppgaver kan de også bestemme selv. Som jeg foreslo tidligere, opparbeidet Randi seg kredibilitet, hun ble etter hvert en god alternativ journalist og aktivist.

Siden Paper Tiger startet på begynnelsen av 1980-tallet, har flere medlemmer kommet og gått. I kollektivet blir disse medlemmene omtalt som tilhørende forskjellige generasjoner.

Forandringene i kollektivet blir snakket om i forhold til generasjonene og showene de har laget.

I et intervju med Jessica, snakket vi om endring og hvordan folk blir enige i kollektivet, og om hvordan de individuelle medlemmene preger kollektivet. Hun sier:

.. the beauty of it [Paper Tiger kollektivet] is that there's nobody dictating what has to be done and what structure has to be maintained. It has to change with the group, as the group changes. There are people that stay for a long time but I don't get the sense that they want to change [kollektivets mål]. The people who want a change, leave. And Paper Tiger stays true to itself in a large degree in terms of its mission.

Med andre ord sier Jessica at de som er medlemmer i kollektivet, identifiserer seg med kollektivets mål. Gruppen forandrer seg over tid, men kollektivet forblir allikevel fokusert på sine mål og sin misjon. Paper Tiger forandrer seg altså som gruppen forandrer seg, men gruppen forandrer ikke sin misjon. De som derimot vil endre misjonen i Paper Tiger, forlater etter hvert gruppen. Dette handler også ofte om at yngre medlemmer vil lage show i en helt annen stil enn de eldre, men føler seg begrenset i det å måtte følge den "gamle" stilen. Jessica sa:

For better or for worse, newer people do not research the old, the former years, and take the concepts and ideas of media criticism and analysis and find the ways Paper Tiger tries to bring those ideas across. They give a more current documentary style to their productions.

Sannsynligvis ville yngre medlemmer vært mer mediekritiske om de hadde studert de gamle showene, ifølge Jessica. Forskjell i produksjonsstiler er som vi har sett et tema det forsøkes å

snakke åpent om, og medlemmene prøver å komme til enighet rundt samarbeidet. Produksjon av show det temaet som i størst grad synliggjør individuelle forskjeller.

Konflikter som dreier seg om redigering og vinkling av stoffet resulterer som oftest i enighet.

Den siste hendelsen jeg skildret, var laget i et dokumentarformat der redigeringsjobben var svært komplisert. Temaet var stort, og man avdekket individuelle forskjeller i måten man ønsket å vinkle temaet på.

Som en sammenlikning kan vi se på klipp fra Loudis animasjon, som ble tatt rett inn som en morsom illustrasjon til telecom showet:

Bildet viser en kjempende mann ridende på en tiger, som angriper telefonselskapet AT&T, i form av "pacman".

Animasjonen er det eneste segmentet i showet som er helt tydelig på hva man synes om de store medieselskapene. Den viser en klar 'plassering' av standpunktet som tas i forhold til de store medieselskapene. Pacman figuren representerer markedskreftene. Tigeren og mannen kjemper mot de store medieselskapene, her representert ved AT&T som ofte var på tråden hjem til forbrukerne for å tilby nye abonnement-typer for telefon og internett. I animasjonen har hvert store medieselskap fått sin egen pacman, og de 'spiser' hverandre opp i det som skal forestille fusjoner og sammenslåinger selskapene imellom. På slutten av animasjonen klarer tigeren og mannen å tilintetgjøre pacman. Loudi har identifisert klare motsetninger og skildret Paper Tiger som i en kamp. Av og til blir slike motsetningsforhold skapt, og de kan være morsomme, men ikke alle medlemmene er komfortable med å tabloidisere dem de kritiserer.

På et av orienteringsmøtene som Linda holdt, sa hun:

Our mission or overreaching goal is to democratize the media, and help people to understand how media is constructed in order to break down the producer / consumer constraints that we normally apply.

A lot of the shows are analysis of media, economic analysis, of corporate media, its structure, or issues of representations in the media.

But we actually do many things that are about current political or social issues, with some sort of relationship to the media, how they are covering it or not covering it.

Cause our whole... our mission, or our overreaching goal is about the media and helping people to understand how to be critical to media.

Like media's only made by these huge corporations, and we are the consumers: we are trying to break that down in the spirit of public access. Actually, this is where we are seeing the use of Public Access Tv. For us to say to anyone: hey, you can come down and make a live show.

Linda sier at det overordnede målet er å demokratisere mediene. Ved å hjelpe folk til å forstå hvordan media er konstruert, kan man bryte ned begrensningene som ligger i det å være produsent eller konsument. Ved bruk av public access, bryter man det gamle skillet mellom det at vi er konsumenter, og de er storprodusenter av media. For Linda innebærer en del av kritikken å lage "annerledes" media og å lage den selv. Dee Dee sa det samme, i planleggingen av den lokale kongressen om medier og demokrati i New York. Hun etterlyser en venstrebasert avis i Statene, og nevner et behov for å skille finansieringen av programvare fra programmene:

Back in 1978 and -79 we had a campaign to make public Tv public... textified in congress etc. One of our demands was non-specific corporate underwriting: separate the companies from the programs.

And the other demand was for the corporations to also donate a percentage to independent producers.

Why can't we have a left newspaper here in the US? La Jornada in Mexico, every weekday in whatever part of the country, you can buy a 100 paged left newspaper with everything from translations of Chomsky to literary articles by Elena Poniatowska and Carlos Monsivais... to the latest comminiques from Sub Commandante Marcos.. to very detailed and knowledgeable first hand reports from Zaire, all with a circulation @ 150,000. More now with the addition of the internet which allows people in Uruguay, for example, to log on every day. It's on the web with gorgeous visuals.

På radioen, WBAI, snakket hun om hvorfor hun synes Paper Tiger programmene er viktige.

Hun sa:

The mass media imagery try to detextualize everything and try to take away from it any kind of meaning. What we try is to put back.. to look at this in a larger sense. So we did, during the Gulf war, for example, we did ten programs that looked at the history of conflicts in the Gulf; It looked at the history of oil, and it looked at the truly amazing amount of rebellion that was going on around during the war.

One of the shows was about how American soldiers were a-walled in Europe. There were over five thousand, mostly black, soldiers, who were underground in Europe during the ground war. And they were housed and protected by the German peace movement, actually.

We just recently did two programs about the republican and democrat conventions ["Breaking Convention: an unconventional official coverage of the 1996 Republican National Convention"] and if you watch those tapes, you will see that there are things going on there that none of the networks covered.

Felles for deres motiv er å få en annen og bedre dekning av saker man vil snakke om. Av og til brukes teknikker der man setter ”setter seg opp i ansiktshøyde med” motparten man har bestemt seg for å kritisere. Mest handler det om å få tilgang på ikke-kommersielle medier. Å få produsere medier uten å betale masse for det, er et poeng. George Stoney, public access sin far, fortsatte talen sin med å si:

But the principle of all, Public Access and all electronic media. I think we're going in the right direction, in terms of all the community access centers. When I used to travel around to all the access centers I noticed that the ones that were most comfortable and that was doing the most useful work, were ones which were not in the conventional studios; those awful little places were the cable company used to come and dabble.. people didn't have any reason to use them. But in churches, or in school houses, the places like those Sue Basket adapted in Mindon Valley when the people adopted in church, where the people were comfortable to meet, and so forth.

And that I find is just as true today. In 1979-80ies, when we started to get a lot more money from the cable companies, then they said: oh, where are you getting all this money for equipment and studios and so forth, and they brought in the engineers. I used to have such a time trying to explain to the engineers that “no, we don't need a mini-studio”.

Why do we need all that kind of things? We need a place where people feel comfortable getting all they need and so forth. It has taken us... how many years to get that idea across? I think in many, many places we're doing that. You should see the plans for the new centre in Manhattan, and it's going to be very user-friendly, open.

Going in that direction, I said: “absolutely, you're doing the right thing.”

Han snakker om at tryggheten som skal til for å bruke utstyret er det viktigste. Man trenger ikke mye dyrt utstyr for å lage Tv.

Jamie informerte mye om telekommunikasjon i showet sitt uten å gjøre bruk av slike tydelige motsetninger som Loudi hadde gjort. Han forteller uten å gjøre bruk av en slik type eksplisitt kritikk. Senere i oppgaven skal jeg se nærmere på hvordan Paper Tiger produksjonene er kritiske; hvordan medlemmene håndterer kapitalismen og kommersielle medier i et ”vellykket” show.

Når vi dro for å demonstrere i gatene før “Free the Media” konferansen, oppe i Times Square, som kan sies å være der medie-monopolet på Manhattan ligger, alle de store medieselskapene har bedriftene sine her. Vi skulle “ta tilbake” gatene, på en parole sto det:

If they are Big Brother, we are the Bigger Sister.

Dette eksempelet viser at man måler seg opp mot noe mye større. Først har de kalt media selskapene ”big brother” ved å si ’hva de er’. Så har de inkludert ‘dem’, altså massemedia i samme setning som seg selv, og setter seg selv over ‘dem’, som noe enda større. Teksten betyr at man invaliderer trusselen Big Brother representerer, gjør det familiært og morsomt, ‘setter dem på plass’. Massemediene blir plassert som en (dårlig) makt, og de bruker et språk på dem som de bruker på seg selv. Slik blir massemedienes legitimitet seende ut som noe absurd.

Tidligere i oppgaven har jeg forsøkt å vise hvordan medlemmene definerer seg bort fra massemedienes tradisjonelle relevans, og samtidig balanserer mekanismen ved å forsøke å åpne opp for en ny relevans for mediet. Jeg skal i det neste kapittelet og særlig i den siste delen av oppgaven diskutere hvordan dette foregår.

Med Løfgren og Molander (1986) må jeg si at er det problematisk å lokalisere hvordan folk kan tilhøre og føle seg hjemme i tradisjoner som forkastes og lages på nytt, og i en temmelig vag idé om noe alternativt, i bindingen mellom konstante omskapinger og tradisjon. I postmoderne teori og praksis er å snakke om noe og å snakke i noe eller ut fra noe, et diskursivt problem. Ved

å snakke ut fra omskapingene fremkommer et epistem eller et øyeblikk som et faktum. Men å snakke om det som et faktum er ikke noe å stille spørsmålstegn ved. Har ikke det ikke-analytiske og ikke-avsluttende i dette fått mer legitimitet enn det som kan taes seriøst? (s. 13: *ibid*). Det er en tredje mulighet, sier de, når dikotomier oppløses. Spørsmål som handler om livskvalitet er uunngåelige i enhver situert filosofi og estetikk og inngår ikke nødvendigvis i en postmoderne diskurs (Wellmer i Löfgren and Molander 1986). Jeg mener at å tilhøre i Paper Tiger fremstår som noe som faller inn i en meningssammenheng der kommersiell og alternativ leses som rommets mulige meningskonstruksjoner.

Jeg har tatt utgangspunkt i at omskapingene av 'åpenhet' kan være vellykkede fordi jeg har gjort bruk av 'kommersiell' og 'alternativ' som om de står i en kontrastrelasjon. (Vike 1999) Det er ikke meningen å bruke dette som et paradigme som forstørrer relevansen av en symbolsk orden, heller ikke er det meningen å 'fiksere' en opplevd verden inn i stabile kategorier. Tegn (språk, for eksempel; uttrykk og referanse) er mye mindre komplekse enn verdenen de refererer til. Derfor er relasjonen mellom tegnet og referansen, eller meningen, asymmetrisk (Vike *ibid.*: 4,5). Det er måten kjernebetydningen av paradigmet brukes som hjelper til å belyse måtene medlemmene handler i samstemmighet med sosialt aksepterte praksiser.

For å nyansere bildet ytterligere er kritikken av massemedia slik den gjenskapes i Paper Tiger til enhver tid også kun relativt kategorisk. Den praktiske konsekvensen er avhengig av individene som er involvert og den (politiske) intervensjonen man mener behøves til enhver tid. *The New York Times* er en innflytelsesrik avis i Statene. Som andre New Yorkere leser medlemmene avisen for eksempel som en del av søndagsmorgen-ritualet. Kritikken av *The New York Times* (de første showene Paper Tiger laget) leder ikke nødvendigvis til at man misliker avisen nok til å slutte å lese den. Kritikken er viktig som en del av måten mainstream media og nyhetsdekningen lener seg på sin inntjeningssevne og sitt inntjeningsbehov. I mangel på bedre nyhetskilder er *The New York Times* et rimelig alternativ.

Det analytiske puslespillet som fremkommer av dette, er på hvilke måter det 'alternative' blir konseptualisert som forskjellig og samtidig inkorporert som noe selvforklarende, og et familiært, dagligdags foretakende. Jeg kommer i det følgende, med Giddens i bakhånd, til å foreslå at det handler om en "autonomiserings-prosess", som han kaller det. Autonomisering innebærer en dobbel prosess: mens vi er vant til at modernitet innebærer at ting delvis er tømt for mening, blir også ting re-kontekstualisert. Gjennom medlemmenes opplevelse av organisasjonen som et åpent sted, blir meningen av media-aktivisme konstant omskapt. Lakoff og Johnson foreslår at:

"[m]etaphorical imagination is a crucial skill in creating rapport and in communicating the nature of shared experience. This skill consists, in large measure, of the ability to bend your world view and adjust the way you categorize your experience." (231:1980.)

Gjennom bruk av kategorier som underbygger autonomien Paper Tiger har og skaper (det å lage forskjell), får man et sammenfall av den sosiale samhandlingen og bildet av Paper Tiger som et åpent sted.

Lyotard sier at identitet ikke er en relevant kategori fordi skal man forstå forskjellighetens natur, blir en slik kategorisering overgått i det sekundet ("moment") identiteten har utspilt seg.

Lyotards poeng er å inkludere tidens motsetning (før, nå og etter) istedenfor å ekskludere den. Jeg synes hans begrep om "le différent" er fruktbart fordi det hjelper meg til å belyse hvordan medlemmene i Paper Tiger på en "åpen" (open-ended) måte samhandler uten bestemte konklusjoner.

Navnet og opplevelsen av et lingvistisk kontrastparadigme er to forskjellige ting: selv om tegn står i motsetning til hverandre, betyr ikke det nødvendigvis at opplevelsen tegnet refererer til, er motsetningsfylt på samme måte (Bachelard 1994). Bildene av 'mainstream' og 'alternativ' adopteres ikke på en god måte inn i definitive ideer. Gjennom en løs tilknytning til det som fremstår som politiske muligheter, som en ikke nødvendigvis oppnåelig, faktisk størrelse, klarer

man å kontinuerlig skape autonomi, der 'forskjell' konstant kan konstrueres (jf. Berkaak 1989). Slik 'forskjell' skapes på forskjellige måter, og fremstår som noe familiært og samtidig ukjent. Rekonstruksjonen eller omskapingen forestår begynnelser og derfor også endelser, ifølge Lyotard. Det åpne rommet symboliserer det som er ubestemt og samtidig forskjellig, det som ikke nødvendigvis er knyttet til regulære klassifikasjonssystemer (Berkaak og Ruud 1992). Hvis kategorien om åpenhet med suksess gjenskapes kontinuerlig virker den støttende for individene og for gruppen. Det vil si at de forskjellige menneskene med forskjellige kvalifikasjoner deler temaene sine med de andre i gruppen, og blir inkludert på samme vis vi så Simin gjøre det ovenfor Randi.

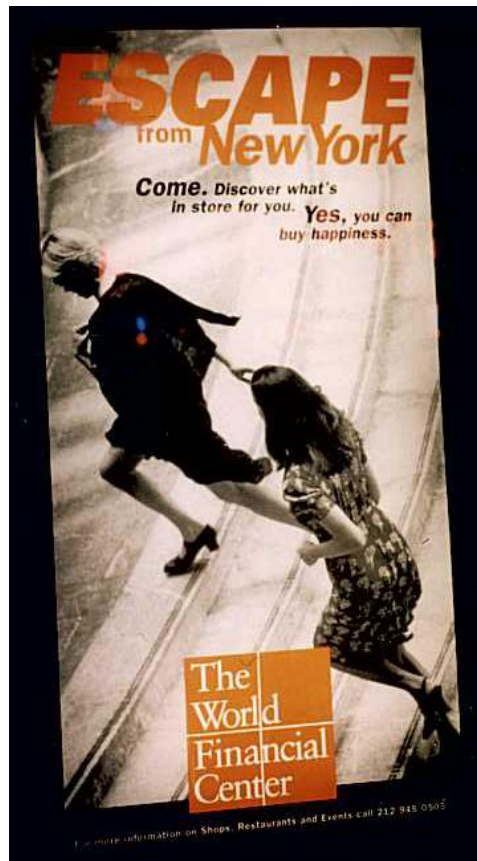
6. Om diskursen som fanger

6.1 Gode saker

Den ikke-kommersielle profilen til Paper Tiger har en total kvalitet; ikke-kommersialisme var nærværende i showtemaer, i produksjonsmåten og i public access distribusjonen. Medlemmenes deltakelse i diskusjoner, i arbeidsgrupper og på konferanser hadde alltid en ”nonprofit” status, man trengte ikke å betale for å delta. De har skapt en kontinuitet av ikke-kommersielle verdier som er forankret i idéen om å være åpen, og som oppleves som koherent.

Jeg viste i kapittel 2 at hovedgrunn for negativ sanksjon i fellesskapet er å hente ut ressurser, heller enn å bidra. Å ville tjene penger på kollektive prosjekter, faller innunder dette.

En kveld kom en kunststudent, Charlotte, på et møte og la fram en idé til et show. Hun ville lage en installasjon; en slags valgkampanje i hallen på Grand Central Station. Der kunne de reisende på togstasjonen melde sin interesse for hvilke politiske saker som opptok dem, komme med forslag og avlegge forhåndsstemmer på egne partier. Dette var i tiden rett før presidentvalget. Det skulle settes opp store projektorer, og alt skulle filmes. Det hele var ment som en motvekt til de politiske kampanjene på Tv der medlemmene mente at presidentkandidatene drev svertetekampanjer mot hverandre, istedenfor å diskutere politikk. Installasjonen ville også danne en motvekt til all reklamen som finnes på Grand Central Station, eksemplifisert med dette bildet, der det står ”yes, you can buy happiness”:

Flere medlemmer syntes prosjektet hørtet spennende ut, og meldte sin interesse. Vi hadde kommet langt i ”brainstormingen” og snakket om hvordan vi skulle gjennomføre det hele.

Charlotte sa:

We can ask for financial support from communications corporations, and I hope to finance my expenses, maybe you can help me with that?

Jessica, som et av de rutinerte medlemmene som var til stede på møtet, svarte på vegne av alle:

I have just one objection. Paper Tiger have never applied for corporate sponsorship before, and I think we never will.

På grunn av uenigheten rundt dette, falt hele samarbeidsprosjektet sammen. Jessica reagerte altså ikke først og fremst på at Charlotte selv ønsket betaling for jobben hun skulle gjøre, hun reagerte mer på tanken om å motta finansiell støtte fra kommunikasjonsselskapene. Charlotte argumenterte for at en kunne penger fra selskapene og likevel være kritiske ovenfor dem. Hun

ønsket ikke å gjennomføre prosjektet dersom hun ikke fikk betalt for å gjøre jobben. Å jobbe gratis som kunstner var ikke hennes ønske, hun ville livnære seg som kunstner.

Å få betalt for å lage et prosjekt faller ikke sammen med standard arbeidsprosedyre i Paper Tiger. Selv om en søker støtte til prosjekter går ikke denne støtten til å betale for arbeidstiden som en nedlegger i et prosjekt. Paper Tiger er halvveis avhengig av stipend og kulturstøtte.²⁵ I tillegg til stipendier, baserer Paper Tiger seg på salg av show. De samarbeider også med andre organisasjoner for bytte av like tjenester ("in-kind services"). Når medlemmene samarbeider med andre organisasjoner eller lager show som har fått støtte, tar de aldri betalt for arbeidet. Det går på tvers av frivillighets-prinsippet i kollektivet.

6.2 "The corporate agenda"

"Communication corporations" anses for å være kommersielle profitører av medlemmene av Paper Tiger. Disse er ikke akseptable samarbeidspartnere for Paper Tiger. Men støtten fra det nasjonale "Media and Democracy" styret, er sammenfallende med deres alternative ideologi og støtte fra dem bekrefter Paper Tigers posisjon som et alternativ til profitørene. Denne støtten går til innkjøp av materiell som trengs i produksjonen.

Finansieringen får sånn sett vidt forskjellig status der man skimter et motsetningsforhold.

"Media and Democracy" styret støtter uavhengige medieprodusenter som Paper Tiger. De er sånn sett ansett for å være del av samme "alternative" gruppe.

Det er sannsynlig at Paper Tiger avviser "corporate sponsorship" fordi de er ansett som noen som forsøker å øke ulikhetene ved folk. Som Wildavsky presiserte, avviser egalitarismen all slik

---

²⁵ DCA (Department of Cultural Affairs), Manhattan Neighborhood Network Producer stipend, National Endowments for the Arts, National Endowments for the Humanities, New York City Council for the Arts (NYSCA) og the Paul Robeson Fund for Independent Media er vanlige institusjoner å søke støtte fra, både for større prosjekter og enkeltshow. Økonomisk støtte til 'the Telecommunication series', to show laget i løpet av 1996 and -97, ble støttet av NYSCA.

kjøpslåing. Ut av dette genereres det noen type saker som er ansett for å være bedre for kollektivets beste enn andre. Mike nevnte at det er noen gode saker det er naturlig å samle seg om, og fronte og jobbe for i fellesskap. Jessica nevnte at Paper Tiger er skikkelig ”grass-roots”. Linda mente man likte “to flip that coin”. Hva innebærer disse utsagnene?

Det er ikke bare slik at Paper Tiger avviser kjøpslåing. De har også har gjort det til en egen Paper Tiger tradisjon, dette å også kritisere den kommersielle medieindustrien til enhver tid.

Loudi’s segment, for eksempel, viste seg å være midt i blinken for en Paper Tiger produksjon. Den var kritisk, morsom, selvlagt og enkel. Som andre medlemmer på produksjonsmøtet hadde Dee Dee vært glad for bidraget, men hun hadde ytret bekymring for det ferdige showet. Dee Dee ønsket at showet skulle være mye mer kritisk, og at man skulle bruke flere ekspertuttalelser for å få gode analyser av lovgivningen.

Scott (1990) lager et skille mellom offentlig og skjulte programmer for handling. Han bruker begrepet ”transcript”, der han sier at det er vanlig å ha en offisiell versjon av hva man skal gjøre og hva man driver med, og at det som skjer på bakrommet (”offstage”) er derivater av dette offentlige skriptet. Han sier at dette er noe både eliter og de undertrykte har felles, det at man tar i bruk gester og ord som både motgår, underminerer og bekrefter den offentlige versjonen. For å følge ham et stykke, skal jeg se på nærmere på den offentlige versjonen av Paper Tiger.

6.3 “What is Paper Tiger, anyway”?²⁶

Betegnelsen “Paper Tiger” kommer fra den engelske oversettelsen av Maos Røde bok²⁷. På kinesisk skrev Mao at imperialistiske land er som tofu (altså soyabønnekvark) på den måten at

---

²⁶ Tittelen er fra Adriene Jenik’s artikkel i “ROAR!” 1991, se “Walden” i kildehenvisninger.

²⁷ Takk til Trond Øgrim for denne informasjonen.

tofu ser solid ut, men faller sammen bare man stirrer hardt nok på den. Bildet han laget er også oversatt med ”å kjempe på leirfötter”. Idet oversetteren tok høyde for at tofu var ukjent for en engelsktalende befolkning, ble papirtigere brukt som referanse. Et bilde av en tiger kan se skremmende ut, men er bare laget av papir. På samme måte har kolonimaktene operert med skrevne kontraktbaserte overtakelsespapirer; disse kan bare rives i stykker, fordi koloniseringsmakten ikke har noen reell makt eller legitimitet i befolkningen²⁸. En papirtiger er altså noe som ser fryktinngytende ut, men som i realiteten er svakt og ineffektivt, som en oppblåst ballong (Brewer’s dictionary of phrase and fable). Webster’s Unabridged (1044:1996) eksemplifiserer med at: “The Chinese communists claim that the U.S. is a Paper Tiger”. Mike som er rutinert medlem av Paper Tiger mente navnet ble brukt som symbol på hva kollektivet tenkte om massemediens makt. Da er det slik å forstå at navnet på gruppen er navnet på ’fienden’, på hva de jobber imot. (Dette kan kanskje sees på som en type ”inversiv totemisme” (jmfør Levi-Strauss); å kalle seg for det man er imot, istedenfor å kalle seg for det man ”er”). Massemedia kan se truende ut, men er enkle å rive i stykker, og det er akkurat dette Paper Tiger jobber med: å ødelegge legitimiteten ”mainstream media” har i befolkningen, eller hos publikum. Dette er Paper Tiger sin offisielle presentasjon av seg selv. Ved å navngi ’fienden’ får de posisjonert seg og laget et slags media landskap. De er produsenter selv, men de er papirtigre, og de ønsker å underminere massemediens makt, i og med at denne makten er oppblåst og pompøs.

Paper Tiger–navnet i seg selv betegner hvordan gruppen ser på massemediens inntjeningsbehov. De er som store papirtigre uten kraft; informasjonen er preget av å skulle selge bra framfor å gi god informasjon. Avisene er enkle å rive i stykker; de er tannløse, lett salgbare medier, som ikke produserer med det for øye å lage gode medier. Ifølge gruppen skal mediene være slagkraftige;

---

²⁸ Mao argumenterte at den kinesiske revolusjon var en del av arbeidernes verdensrevolusjon mot imperialismen, enten denne var mot britene, tyskerne eller japanerne. Mao har også sagt: "The world is ours, the nation is ours, society is ours. If we do not speak, who will speak? If we do not act, who will act?" Kilde: Britannica Online: Mao.

Paper Tigers motto er: ”Smashing the Myths of the Media Industry”. Med produksjonen sin ønsker gruppen å slå i stykker medieindustriens myter.

Medlemmene definerer seg bort fra massemediens relevans og åpner samtidig opp for ny relevans. Navnet sier hva kollektivet ikke vil tolerere med mainstream media. Massemediene blir ned-evaluert; de fremstilles som noen som legger beslag på, og invaderer. ‘Vi’ er ofrene. Navnet Paper Tiger signaliserer ikke ønske om å kontrollere massemediene, de ødelegger ikke massemediens rom, noe som er en forskjell fra å forsøke å oppheve den andres grenser. Ved å ikke ville kontrollere ‘de andre’, men isteden knuse mytene og ødelegge legitimiteten de har, skaper Paper Tiger sitt eget rom for mediaproduksjon og for relevansen dette skal ha.

George Stoney, som sitter i styret på Manhattan Neighborhood Network og som er ansett for å være ”far av public access” i USA, omtaler public access på liknende vis som Paper Tiger underminerer massemedia. I talen han holdt på en public access-konferanse²⁹ ønsker han at public access skal være smalt, ukommersielt og tilgjengelig, at man skal drive med ”narrowcasting” istedenfor ”broadcasting”, at man skal se på Tv når man *trenger* å se på Tv, for å få informasjon. Han sa:

[to say that you can] watch when you need to watch. That, of course, is so uncommercial that [han navngir en politisk motstander av public access] can’t possibly understand. Narrowcasting. A contradiction in terms. But I think that the essence of access is right there, and the reason, why it has to be non-commercial is right in there.

Vi har sett at Paper Tiger forsøker å etablere alternativer til status hierarkier i sosial organisasjon og også til kommersiell Tv produksjon som sådan. Egalitære, åpne eller ”open-ended” måter å samarbeide på er ment å virke som en motsats til kommersiell standardisering. Slik har

---

²⁹ George Stoney, “Closing ceremony speech at the Alliance for Community Media National Conference, Washington, D.C., sat. 7. 20. -96.” Transkribert fra lydopptak. G. Stoney hadde i 1996 jobbet i 24 år med public access.

åpenheten hjulpet til å karakterisere et sett av sosiale relasjoner. Jeg kan ikke identifisere at Paper Tiger motgår, underminerer og bekrefter den offentlige versjonen, slik Scott sier, men det er tydelig en vanskelig diskusjon, man blir fanget av kategoriene idet man forsøker å stille spørsmål og være kritisk, heri ligger poenget med å åpne rommet for diskurs. Vi skal se nærmere på hvordan Paper Tiger organiserer seg i forhold til andre grupper og innholdet i de relasjonene. Først tar jeg et sideblikk på kategoriene ”independent”, ”public” og ”alternativ” Tv vs ”mainstream kommersielle stasjoner (network) i et forsøk på å klargjøre hva disse begrepene betyr.

6.4 Medielandskapet

Som jeg så vidt nevnte innledningsvis er det vanlig å skille mellom uavhengige (independent), offentlige (public) og kommersielle (commercial) medier i amerikansk kringkasting, disse er veletablerte kategorier for å spesifisere forskjellige typer media. I oppslagverk, eller kataloger (directories) som utgis på jevnlig basis som viser forskjellige media tilbud i New York (for eksempel Gale 1992) er oversikten delt inn i navnet på organisasjonen og hvilken type media det er snakk om (magasin, Tv, radio). I tillegg er tre kategorier tatt i betraktning: det listes opp mediets ”format”, som er navnet på programmets profil; som nyheter, musikk, religiøs programvare, lokaltilhørighet, etnisitet etc (“Talk”, “Public Broadcasting”, “Hispanic”, “Commercial Tv”, “News”, “Classical”, “Religious” (*ibid* s.1484)). Den andre kategorien er sendemåten eller nettet, som spesifiserer hva slags avtale organisasjonen har laget for å distribuere budskapet sitt (gjennom “CBS”, “ABC” etc., ”independent” eller ”public” nett) og den tredje spesifiserer organisasjonens eierstruktur (“independent”, “ABC Inc” etc.)

Public Broadcasting Service (PBS) fikk mandat fra myndighetene (Federal Communications Commission (FCC) i 70-årene for å betjene offentlige formål med sendingene sine. PBS tilbyr utdanningsprogrammer (historiske dokumentarer etc). og direkte sendinger fra kommunestyre,

etc. for å dekke behovet for det myndighetene mente skulle være et alternativ til ”mainstream commercial broadcasting”.

Mens betegnelsen “public broadcasting” dekker disse programtypene, er de mer kommersielt profilerte mediene kun betegnet som kommersielle i formål. Den finansielle avtalen er altså ofte også dekkende for programinnholdet, det vil si at de sier ikke at de har noe annet formål enn å være kommersielle innholdsmessig sett. Kategoriene brukes til å beskrive både eierforholdet og innholdet, fordi eieren har redaktøransvar (editorial control).

“Alternative” medier, på den annen side, beskriver seg som uavhengig av eierskap fra utsiden, og betegnelsen beskriver også originaliteten i innholdet. I motsetning til de som driver i profitt øyemed, er disse spesielle fordi de håndhever individets frie talerett.

Den viktigste forskjellen mellom kommersielle og ikke-kommersielle stasjoner, som PBS og Public Access, er at den siste ikke er reklamebasert. PBS lener seg på kommersielle sponsorer, mens ikke-kommersielle medier ikke har kommersielle sponsorer i det hele tatt. (Tidligere opererte man med ganske klare skiller også i nettadressene på denne måten, med endingene .org., net., edu., com. som beskrev organisasjonenes driftsform.) Slik er de ikke-kommersielle organisasjonene kandidater for stipendier fra statlige fond. Dersom de ikke mottar kommersiell støtte får de også tilgang på goder som er spesifikt tiltenkt en allmenn-nytte, som tilgang til å få sendt ut gratis post forsendelser (bulk mail).

Uavhengige media nettverk eller stasjoner har vel så gjerne et styre på et annet sted enn i selve organisasjonen, og i noen få tilfeller er eieren også organisasjonen. Uavhengige produsenter som “Hispanic contemporary Hit Radio” for eksempel, er eid av et styre utenfra, i dette tilfellet “United Broadcasting Co.”, men fordi de har ført seg opp som uavhengige, betyr det at de ansatte har redaktøransvar.

Ifølge Paper Tiger medlemmene behøver ikke uavhengige aktører å være alternative. Selv om en organisasjon oppgir at de er uavhengige, kan de vel så gjerne ha et ”mainstream” innhold. For eksempel er WHIZ radio station en uavhengig stasjon men de sender en Top 40 hit liste. Siden listen består av kommersielle hit'er fungerer de ikke som et alternativ til rent kommersielle aktører, og slik sett er uavhengigheten ikke-eksisterende. Medier som PBS tilbyr 'mainstream' media, eller 'middle of the road' ("MOR") programvare. De baserer seg på private kommersielle sponsorer og pengeinnsamlinger, i motsetning til de rent kommersielt drevne stasjonene.

En medieorganisasjon som er kommersiell sender vanligvis gjennom større nettverk som for eksempel ABC sitt. Selskapet er igjen eid av Capital Cities/ABC Inc. Siden styrene i organisasjonene er økonomisk ansvarlige utøver de som regel innflytelse på innholdet i sendingene.

Ifølge medlemmene har ekte uavhengige stasjoner ikke et moderkompani i ryggen men lener seg på sitt eget distribusjonsnettverk, eller de har inngått avtaler med andre uavhengige stasjoner for å distribuere eller kringkaste sendingene.

Alternative medier som Paper Tiger danner altså en nisje innenfor den uavhengige medie kategorien, og organisasjonene de samarbeider med beskriver seg også som uavhengig eller alternative. Disse kategoriene er for medlemmene synonyme enn så lenge organisasjonen er ikke-kommersiell og produsentene selv har redaktøransvaret. PBS i New York er offentlig og uavhengig men ikke egentlig alternativ siden de har kommersielle sponsorer. Slik klassifiserer og relaterer medlemmene seg til andre organisasjoner basert på organisasjonenes 'distanse' fra kommersielle medier. Produsenter som ikke har kontakt med de større kommersielle stasjonene velger eksplisitt å ikke ha slik kontakt, fordi de ønsker å være et tilbud til de kommersielle mediene. Slike produsenter er søsterorganisasjoner med Paper Tiger.

Produsenter som karakteriserer seg som uavhengige men som ikke kaller seg alternative anser alternative medier for å være mer uavhengige og politiske enn de liker å anse seg selv som.

Medier som ikke er avhengig av kommersiell støtte i det hele tatt, er mer tilbøyelige til å beskrive seg selv som alternativ enn andre profesjonelle medier som er avhengig av stasjonen og styret for å få finansiert sendingene sine. For eksempel er det vanlig at universitetsmediene (radio, internett og Tv er vanlige tilbud på campus) anser seg for å være alternative i innhold, selv om disse ikke behøver å bekymre seg om økonomi.

De alternative uavhengige medie organisasjonene, som Public Access, inngår av og til tidsbegrensede kontrakter med større stasjoner for å få tilgang til kabel, satellitt, FM og AM kringkasting. Men disse stasjonene er altså ikke alternative, ifølge Paper Tiger, dersom selskapene ikke garanterer for eget redaktøransvar.

Et større landskap

I oppsettet nedenfor har jeg forsøkt å synliggjøre det politiske landskapet fra et Paper Tiger ståsted, der mainstream og alternative egenskaper er fremstilt som referansepunkt på en horisontal akse som i et politisk kontinuum.

enheter / folk involvert:

format / egenskaper / kvalifikasjoner:

<u>Aktivist</u>	<u>Alternativ</u>	<u>Independent</u>	<u>Public</u>	<u>Commercial Media</u>
	video collectives	NGO's	Public Access Tv	PBS,CBS ABC
	The Nation		Ad Busters (<i>Mother Jones</i>)	Wired
artists	independent filmmakers			corporate film studios
demonstranter, organizers, teater trupper, musikere				

Refuse & Resist   intellektuelle, lærere, bibliotekarer

Green Party, Ralph Nader, Democrats

Christian Right

verdier / trekk:

anarkist   radikal/progressiv   sosialist   mainstream

(religious)

egalitær   hierarkisk kollektivism   konkurransepreget individualisme

relasjon til establishment:

avvisning   *opposisjon*   *re-allokering*   *konform*

(missionary)

status:

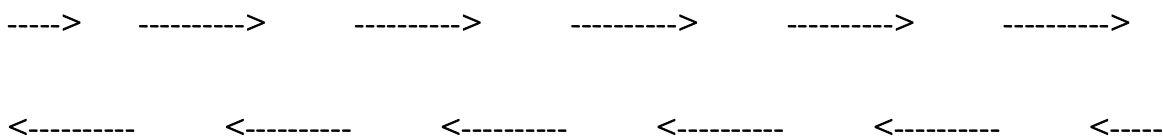
non-profit   **profit**   **gross profiteers**

missionaries community organizers   Public Access Tv, PBS, BBC   Disney/ABC, CBS,

health stores   Multicorps' som General Motors et.al

holdning:

akseptert   *delvis akseptert*   *avvist*

Oppsettet er tentativt og svært grovt skissert, ment for å synliggjøre samarbeidspartnere (se vedlegg I) og å plassere Paper Tiger som organisasjon i en større sammenheng. Kretsen av alternative organisasjoner deler den kulturelle kompetansen som muliggjør samhandling (Lien 92:2001) uten at større forhandlinger må involveres. Kompetansen er - på ulike nivå - kunnskap innenfor et alternativt verdisystem, der frihet fra samhandling med kommersielle systemer (non-commercial) er viktig. Som vi så var Charlotte et unntak i dette. Som andre samarbeidspartnere er mediene politiserte gjennom hva slags profil, eierskap og redaktøransvar de har. Paper Tiger, i bevissthet om at kommersialisme ikke er identifisert som en ideologi, bruker mediene som et viktig politisk kampmiddel. Paper Tiger forsøker å gjeninnsette mening i budskapet ved å synliggjøre kommersielle krefter, men i dette arbeidet er det vanskelig å bli forstått.

6.5 Optimisme, determinisme og tilgang

Når Paper Tiger reagerer på "mainstream" og definerer seg som motsats til denne kan det være fruktbart å se på hva som er alternativt også i forhold til en større debatt omkring medieteknologi og samfunn. Debatten har blant annet av akademikere blitt plassert i kategorier kalt teknologi determinisme og -optimisme. Debatten utviklet seg fordi samtaler om samfunn med henseende til kommunikasjonsteknologi har en tendens til å romantisere kapasiteten kommunikasjonsteknologien har til å desentralisere maktforhold og demokratisere sosiale forhold (den optimistiske, utopiske vinkelen). Eller, man er tilbøyelig til å fremheve måten teknologien "løper løpsk" og så vidt lar oss "henge med" når vi forsøker å "holde tritt med" virkningene av globalisering og tekniske nyvinninger. Sistnevnte vinkling er dystopisk eller deterministisk fordi den romantiserer makten eller evnen store internasjonale korporasjoner og medieselskaper har til å redefinere og styre markedet. Makten omtales som en autonom utvikling, der teknologien kjører sitt eget løp og påvirker vår generelle sosiale utvikling (Sejerstedt 1998).

For Paper Tiger er arbeidet med kommunikasjonsteknologi et politisk arbeid der utbredt bruk av kommunikasjonsteknologi sies å ha både positive og negative virkninger. Fremstår Paper Tiger som dystopiske anti-globalister når de hevder det er nødvendig å desentralisere multinasjonale selskapers innvirkning på publikum og på markedet? Er de ikke også teknologioptimister når de hevder at økt bruk av kommunikasjonsmedier (internett, radio og fjernsynsapparatproduksjon) bærer løfte om globale demokratiseringsmuligheter?

I begge kategorier betraktes teknologi som et objekt isolert fra menneskelig erfaring. Imidlertid er ikke teknologi bare en ting, og kan derfor ikke styre mennesker direkte (Eriksen 1996).

Teknologi er et sett av teknikker og teori om hvordan bruke dem. Teknologi er kunnskap, ikke artefakter (Ingold 1986). Teknologi er kunnskap om hvordan man håndterer et redskap.³⁰

Sosiale forskjeller; det vil si kunnskapen man har om sosiale forskjeller, kan alltid avbildes ved å forsterke eller invalidere dem. Dette faktum har i seg selv ingenting med tekniske nyvinninger å gjøre. Optimist- eller deterministkategoriene favner ikke de daglige erfaringene medlemmer av Paper Tiger har om medier og teknologi. Selv om Schiller, for eksempel, ofte blir plassert i optimist-kategorien, mener jeg å se at Paper Tigers showproduksjon favner diskusjoner som er mer kompliserer enn skissert ovenfor, der ingen av kategoriene er tilstrekkelige i seg selv (se også Sassen 1999). Bruk av teknologi har ikke i seg selv en demokratiserende kapasitet, men bruk av kommunikasjonsteknologi kan bedre eller minke folks livskvalitet. Som Sassen sier: "Both the utopian and the dystopian views rest on assumptions that limit our understanding of current conditions and development" (s. 51 : 1999).

---

³⁰ Uhyret av Frankenstein er et eksempel på en fabel der teknologien har løpt løpsk. Se Nielsen og Berg 2002.

6.6 'Oss' og 'dem'

Stoney uttalte at hans tanke bak public access er så ukommersiell at det er vanskelig å bli forstått. Hovedpunktet i den alternative bevegelsen er å beholde vanlige amerikanske verdier som frihet og individualitet, og samtidig å motvirke statusen pengeinntjening har. I dette arbeidet er det lett å bli fanget av kategoriene. Det å være en del av en større alternativ bevegelse, hadde Randi mye å si om:

- its a very small environment, again were talking progressive liberal I feel like were part of this circuit, I assume is because they're older, they have chosen people are like them, politically. And they don't have to deal on a personal level - with difference. Difference becomes those awful conservative people. And not just my friend Kay whose interested in art and also interested in politics but isn't part of this big progressive movement, you know. It's like the world isn't that simple. It's really stupid.

The kind of over-riding attitude becomes something like that: like there's **us** and then there's **them**. Bernard [journalist på WBAI] talks about *the community*, which is the black community. And has his little thing. And then Amy [kollega av Bernard, det er disse to som driver radiostasjonen] has *progressives*, you know. And by the nature of them being so active and doing so much, you know they do have a constituency.

Which is also interesting racially, in terms of race because this Ralph Naders³¹ thing at the Ethical Culture Society -remember where Jessica and I went and taped? It was all white. And I swear to God everybody got there because they heard it on WBAI. But the only people who went were white people.

I start to think: Who are they speaking to? You think they speak to two different groups but then they actually are just speaking to you.

And I think people just aren't involved in politics in that way because there's this great disconnection's, somehow. Between how things are spoken about politically, partially because they are being framed by the oppositions. If you talk about abortion, and you're fighting it with somebody who's anti-abortion, you have to fight it like you're completely, or not have to, but people end up acting like they're completely comfortable with abortion.

That kind of dynamics happen, which I think really also affect the lives of women, who have abortions. I was just talking with a friend who had an abortion, and she said: "I hate to sound conservative, but I don't want to have another abortion. I don't want to rely on abortion as birth control."

---

³¹ Ralph Nader ble av miljøet rundt valgt til å representere "The Green Party" mot sin vilje. Han er en svært dyktig politiker og en opplagt kandidat, men begrunnet det at han ikke ville stille med at han da måtte snakke på vegne av andre, ikke bare seg selv.

And I'm like: of course you don't want to have an abortion. Nobody should. And you shouldn't feel you have to excuse that as being conservative. Also I sense that there's not enough support for women who have abortions to go through whatever grieving there has to be. There are perhaps experiences of loss, guilt, all these emotions, but there's isn't the space, because of how the politics are framed, to go into that.

I tell my friend: I'm sure there is grieving to happen and you have to find space for yourself to do that as apart from feeling that you should be fine.

The fact that there is a debate, controls the experiences for the ones dealing with it.

I'm not blaming the pro-choice people for that. But I also think that there's a responsibility to deal with that and deal with that fear of being attacked. Yet it is exactly that kind of polarization which allows the right to grow stronger. Because it creates a very easily demonized villain. The unsympathetic woman feminist who's gone against all of her natural female whatevers to have children.

In Japan, they have these little dolls they pray to. Beautiful. Acknowledging the civil loss doesn't mean you're evil.

The other thing I thought was similar, was in terms of gay and lesbian politics. Gay and lesbian is kind of defined somehow by a gay and lesbian community and it's politicized. And bisexual is somehow not accepted in the gay and lesbian community and people don't believe that it exists.

People also believe in this idea that you are either gay or lesbian or straight, it is a very fixed identity. And I don't feel a part of any of those things. And I cant, I'm not interested in defining myself on those ways. And in a way I cant. I mean, what is it, its like no, I am not a lesbian, I never slept with a woman if that's how I'm going to answer it.

And my identity is not that simple. To answer a question in that way. And I don't think anybody is. Perhaps some people it is that clear to them. I think for many people it is not that clear.

I just feel that the way that politics end up defining peoples identities is just really tragic. That who you love shouldn't have to be political. Ever. That's the point. Because of the fact that we're just advancing as a culture and dealing with other things. People don't always fit into those labels.

Det er vanskelig å ikke bli fanget av en annen diskurs enn den man selv ønsker å føre. Det er mer eller mindre vellykket, hvordan man klarer å åpne opp et rom for felles diskurs. Randi hadde tatt "the Christian Right" showet til en visning i "the Gay Community House" i Greenwich Village der homoseksuelle medlemmer av det republikanske partiet hadde en samling den dagen. Det var et stort lokale, hun sto alene foran alle radene med stoler og satt opp en skjerm. Ca 50 mennesker samlet seg i lokalet. Randi fortalte litt om Paper Tiger, hvor gamle de er, og hva medie kritikk handler om. Showet blir vist og Randi åpner for diskusjon. Hun blir umiddelbart angrepet. En person sier at dette ikke er noe nytt, det er bare de samme argumentene man har hørt mange ganger før. Randi sa at ja, men de holder fortsatt på og jobber

seg inn i skolestyret, blant annet, er ikke det noe man burde jobbe med i fellesskap for å motvirke? Hun fikk ikke folk til å følge med på denne diskusjonen, det ble ikke noe snakk om temaene i showet. Folk så ikke relevansen temaene har for dem selv som republikanerne (som Christian Right er det) og som homofile. De mente bestemt at showet ikke hadde noe relevans i forhold til deres egen livsstil. Publikum satt spørsmålstegn ved om det ”the gay bashers” sa, var sant. De trodde ikke på at det var noe hold i argumentene til representantene i showet.

Ved å sette i bås, strander diskusjonen. Showet var altfor mye vinklet på å kalle representantene ’navn’, slik som ”gay bashers”, for eksempel. I større forum enn de ’alternative’, nådde Randi mindre fram med budskapet fordi vinklingen blir oppfattet som hat-propaganda. Som Lyotard sier lar autonome tegn uten originale referanser økonomi og politikk ligge i egne sfærer med sin egen logikk, som eksisterende autonomt som delvis eller helt uavhengig av sosiale relasjoner (Lyotard 1994).

Bildet viser Jessica med en Paper Tiger installasjon på Museum of Modern Art.

7. Rom og kamp

Del III

Uttrykkene til informantene og opplevelsene de har av dem, er ikke forenlig med at tegnene, bildene eller medieproduktene er skilt fra sitt meningsfelt. Oppfatningen om at mediene er meningsløse er derimot signifikant som et bakteppe til Paper Tiger sitt sosiale scenario; både som en forklaring på hvorfor folk velger å bli medlemmer, og også i forhold til hva Paper Tiger forsøker å motarbeide.

Mens konstruksjonsprosessene forsterker de symbolske meningene, heller enn å bli løsrevet fra sin sosiale kontekst, er prosessene viktige på måtene symbolikk brukes, og omskapes, og derfor totalt avhengig av sosiale relasjoner.

For Lyotard er postmoderne vitenskap en søken etter ustabiliteter, mens Giddens til sammenlikning verdsetter en "high-modernity" (s. 27: 1991), kritisk til tanken om en postmodernitet. Jeg ønsker ikke å føre diskusjonen om moderne og postmoderne 'faser' videre, men igjen vise til hvordan mening kan forstås som en dobbel prosess av fragmentering og sammenslutning ("unification"):

"It has become commonplace to claim that modernity fragments, dissociates. Some have even presumed that such fragmentation marks the emergence of a novel phase of social development beyond modernity - a postmodern era. Yet the unifying features of modern institutions are just as central to modernity - especially in the phase of high modernity - as the disaggregating ones. The 'emptying' of time and space set in motion processes that established a single 'world' where none existed previously. ... By contrast [to pre-modern 'world systems' (sic)], late modernity produces a situation in which humankind in some respects becomes a 'we', facing problems and opportunities where there are no 'others'".

Det er ingen 'andre' som sådan, i forhold til Paper Tiger. De 'andre' er i tilfelle store kapitalistiske selskaper, folk som kan anses som å lene seg på å skape forskjeller mellom seg selv og andre, og som eventuelt setter seg selv 'over' andre. Dette er generelle kategorier, det er ikke en fiende man kan peke på. Men man skaper et 'vi' i Paper Tiger som i noen tilfeller er del av noe større. Man kan si at gjennom show produksjonene, blir denne identiteten fremstilt og ritualisert på flere måter. Vi skal i det følgende se hvordan showproduksjonen er del av den konstante diskusjonen om politiske verdier i kollektivet. Showproduksjon er en måte å kollektivt omskape politisk identitet på. I vellykkede show omskaper Paper Tiger de kommersielle selskapene inn i bilder av "de andre" og styrker båndene for en "oss"-identitet.

Paper Tiger produserte en serie kalt "The Communication series"³². Et av disse showene handler om innføringen av "the Information Super-Highway" i Amerika. Dette er en nasjonal plan for hvordan utviklingen av media og allokering av båndbredde skal foregå³³.

Produksjonsserien ville kommentere hvordan internett tilgang blir fremstilt i mainstream media. Medlemmene mente det var mye 'hype' rundt det å få forbrukerne til å kjøpe Internett-tilgang. Det vil si en oppskrytt, falsk fremstilling av å skulle knytte seg til internett.

---

³² Showene inkludert i 'Communication series' er: tape # 196 Part 1 og tape # 197 Part 2 (1991): "Mutiny on the Corporate Sponsorship", tape # 195 (1991): "Operation Storm the Media", tape # 215 (1991): "Luis R. Beltran Tunes in to Bolivian Miners' Radio", tape # 229 (1992): "Video Dialtone: Malling Our Free Speech", tape # 231 (1992): "Low Power Empowerment: Neighborhood Radio in Ireland", tape # 236: (1993) "Staking a Claim in Cyberspace: Information Policy for the People", tape # 247 (1994): "NetRoots: Cultivating the Digital Park", tape # 266 (1996): "No Carrier: Accessing the Telecom Act of 1996", and tape # 267 (1997): "Robert McChesney Takes on Media Globalization". Den tidligere nevnte 'Telecommunication series' (tapes # 236, 247 and 266) er i denne nyere oversikten inkludert i en større 'Communication series' kategori. Kilde: Paper Tiger Catalog på nett.

³³ Det var blant annet snakk om å utvide antall Tv-kanaler fra 100 til 500. Når slike politiske omstruktureringer diskuteres, kjemper folk i de alternative miljøene for å bli hørt. De forsøker å beholde den 'stillingen' de har opparbeidet seg. Å beholde de 4 public access-kanalene på Manhattan, for eksempel, ble et viktig tema, samtidig som aktivistene helst skulle sett at antallet kanaler for offentligheten økte.

7.1 “NetRoots: Cultivating the Digital Park”³⁴.

På Tv på Manhattan på kanal 19, tirsdag kveld klokka halv ni, kan man se et bilde av en menneskelig hjerne laget av avispapir. Et håndlagd skilt vises på skjermen:

IT'S 8:30. DO YOU KNOW WHERE YOUR BRAINS ARE?

Vi ser så et bilde av New York Times og hører en saks som klipper i avisen, en bit kuttes ut fra midten, og tar form som en tiger i en animasjon som ender med et brøl. Et nytt skilt, med en tiger på, sier:

Splicing the cables for the Information Highway.

Vi er så ute på gata, der en jente filmer fotgjengere og forsøker å spørre dem:

What is the Information Super Highway?

Innimellom “sorry, have to run” -kommentarer, spør en mann:

Who are you guys anyway?

Hun som filmer, svarer:

Paper Tiger Television.

Mannen snur og rister på hodet. En annen fotgjenger tror hun som filmer spør om hvordan hun kommer seg til motorveien, og gestikulerende svarer han:

Three blocks down, make a left, and when you come to the big bend—then what do you do...

Han tenker seg om.

You cross over the street and make a right turn.

Neste bilde viser en bil som kjører ned en landevei. På et trafikkskilt står det:

Information Superhighway. S>MCI.

---

³⁴ I vedlegg IV er showet gjengitt på engelsk i sin helhet. Det er utklipp av showet som presenteres her. Bilde nr. 8, 9 og 10 bak i illustrasjoner er også fra showet.

Neste klipp er fra et Tv-opptak der visepresident Al Gore presenterer sin nye visjon for “the Information Super-Highway”, den politiske implementeringen av ”the telecommunications Bill”, kalt ”the National Information Infrastructure”.

Last January I outlined the administrations’ proposal to reform telecommunications policy. I challenge the telecommunications industry that every classroom, every library, every clinic and hospital in our nation are to have computers within the next 5 years. It is easily achievable. It can, and must, be done.

Rebecca, som var et medlem av Paper Tiger når showet ble filmet, sitter foran et håndmalt bakteppe, eller kulisse som viser en rørledning, en telekommunikasjons kabel, der kommersielle media selskaper er tegnet inn. Hun sier:

What is being hyped as the Information Superhighway is actually the proposed National Information Infrastructure, or the NII. The NII will determine the shape of the communications network of which we will all interact and exchange information. While the highway may be an inappropriate model for the commercial transport of products, truly democratic communications calls for more participatory spaces modeled after public parks. It is in these non-commercial spaces that information can be shared rather than solved. And where that shared knowledge will contribute to the development of communities.

Tekst på skjermen forteller at MCI, en av de største telekommunikasjons-selskapene, vant anbudsrunder og har fått statlig støtte for å bygge net nye høyhastighetsnettverket. Deres reklame ser vi på Tv som er plassert i en hage. En liten jente, kledd opp som om hun var fra 1920-tallet, står ved en vei i ørkenen, mens vi hører en voice-over, en stemme som sier:

“On the information super highway there are no hitch-hikers, there are no speed limits, there are no rests-stops, there are no troopers. But there will be a passing lane, a passing lane.”

Martha Wallner, presentert i teksten nede i hjørnet av skjermen med navn og arbeidssted, ”the Association of Independent Video & Filmmakers”, er også et tidligere medlem av Paper Tiger.

Hun sitter i parken og forteller:

We just really don't buy it! We can't possibly buy it. We have too much experience knowing that not only does it take funding. Not only does it take equipment. Not only does it take people to produce manuals that are user-friendly. It takes incredible amounts of time, within many communities; I mean it takes time to win trust, for people to feel comfortable around equipment, even younger people who are so much more used to it. It takes time for them to get over the paradigms of mainstream media that they have watched in order for them to start feeling they can create whatever media they want.

MCI-jenta snur seg mot kamera og sier:

“It connects all points. The speed-limit must be.. The speed of light.”

Vi blir klippet tilbake til intervjueren på gata, som spurte om folk visste om ”the information super highway”, som spør folk videre:

Hi, excuse me; tell me something about Universal Access, or how to get on-line?

Noen men i dress stopper opp og svarer:

You pay for it. And it is not cheap!

De ler og går videre.

Neste segment av showet starter. Bildet viser en grønn hage en tidlig vårdag. Med håndskrevet tekst på skjermen forteller:

“Information compost”

Linda sitter i hagen, hun er kledd for hagearbeid, med overall, hansker og hatt. Mens hun graver i kjøkkenhagen, blant lyspærene og Tv-ene som er plantet i jorda, sier hun:

Hi! Welcome to the Information Compost. The show that digs. We're going to shed a little light on how you and your grass-roots organization can get on-line.

Mary, skaperen av mange Paper Tiger logoer og kunst uttrykk, har også vært medlem i mange år. Hun er kledd i snekkerbukser, og har også hatt og hansker. Hun kommer inn i bildet i hagen, med en hagekurv full av datamaskin utstyr. Hun fortsetter Lindas presentasjon og sier:

And cheaply, too.

Linda henvender seg til Mary:

So, you know, Dick, I was thinking, it is really really great how grassroots organizations can use this communications technologies as an in-expensive and rather quick way to educate, inform and communicate with people.

Mary (altså Dick) nikker:

And you know one of the best things about this technology is that it doesn't have to be intimidating or expensive either.

Linda spør om kurven til Mary:

OK, so what do we have her today?

Mary (Dick) svarer:

Let's see, today we have here a very lovely computer with a hard drive. Very important, you want to get one of these babies.

Hun tar opp en harddisk og et tastatur fra kurven og setter dette ved siden av en dataskjerm på en hagebenk i nærheten. Hun sier:

This here is a Mac Plus. You can get them used for about 200 bucks. A good place to find them is maybe the classified section of your newspaper, or a computer magazine, or even a university surplus store.

Hun tar frem noen datamagasiner fra kurven.

Linda:

Yes. I guess the next we need is a modem.

Mary plukker fram et modem og datakabler fra kurven.

Linda sier:

This modem here we got for about 75 to a 100 \$, and it's about all you need. The important thing to really remember with this is that you don't need a expensive computer multi media equipment.

Mary:

All you need is a word processing program. And if you get a used computer, it probably has one in it already.

Linda:

Yes. And the modem comes with the soft-ware as well.

Mary:

Yepp. And the only other thing you need, is a phone line.

Hun viser frem en telefonledning.

And most of you already have one of those. So. Lets get on-line!

I raskt tempo ser vi hender som setter opp maskinen og kobler den opp til nett, mens vi hører en stemme si:

“§. 2195 The “Public Right of Way” bill was introduced by Sen. Daniel Inouye on June 15, 1994. “_

Martha i parken forteller:

“And what it calls for is that 20 % of the band-width capacity would be reserved for non-profit organizations to use at no cost. And also, very importantly, it calls for the establishment of a telecommunications infra-structure fund. And this fund would be available to non-profit organizations that were using the NII.”

Vi får se en annen ekspert, Love, som også kommenterer forslaget til lovgivningen:

“The 20 % were something that a lot of people rallied around because it was a simple concept, it was a simple number and everyone thought it made sense to describe it that way, they thought it is a good way to argue with because it is a metaphor for what we want to see which is some public space on the network itself.”

Vi ser bilder av barn som spiller basketball på en utendørs bane i byen, mens det kommer opp tekst på skjermen:

“A Communications Act for the People would include: Universal Service, Free or Low Cost Access, Non-commercial Channels, A Fund for Community Technology Centers.”

Analyse av showet

Som nevnt tidligere lager Paper Tiger koblinger der ett bilde kan ha lag på lag med referanser. I denne tolkningen av showet har jeg fokusert på teknikkene som tas i bruk for å skape forskjell.

”NetRoots” er ansett for å være et godt show blant medlemmene. Andre produksjoner som har fått status som gode, frontes som en god Paper Tiger tape ved å bli vist ofte. Man har for eksempel laget en ”smash hit”- liste der de beste produksjonene presenteres³⁵.

Paper Tiger sitt utgangspunkt er at formgivingen av det nasjonale internett-tilbudet har en udemokratisk struktur. NII selges som om den er en ”super-highway”. Produsentene tar utgangspunkt i denne metaforbruken. De trekker frem at det også finnes folk som ikke har bil, at det er hull i veien, et cetera. De bruker et bilde som de mener er mye mer fruktbart; en offentlig park som er tilgjengelig for alle. Nettopp derfor er ekspertene som brukes i showet, filmet utendørs, i parker. Segmentet til Linda og Mary er laget i en hage.

Først i showet ser de på hva ”mannen i gata” vet om The Information Super Highway. Så forklarer de hva NII innebærer. De bruker eksperter som kritiserer at et firma som er bygget på profitt, skal være ansvarlige for å sikre alle skoler og bibliotek ordentlig tilgang til internett. Så vises segmentet om hvordan man kan kultivere en digital park istedenfor å måtte stole på MCI. Så får man eksempler på hvilke organisasjoner som tilbyr ikke-kommersiell internett-tilgang.

Forskjellen mellom Paper Tiger og ’de andre’ vises blant annet med hvordan de portretterer kommersialismen:

- med skiltet som sier: S>MCI. (The Super Highway is greater than MCI). Implisitt betyr dette at internett er en for stor oppgave for selskapet MCI.
- Vise president Al Gore snakker på Tv som er plassert ute i parken. En autoritetsperson portretteres som om han ’gror opp av’ en grønnsakshage.

---

³⁵ På Paper Tigers nettside ligger hele katalogen med oversikt over alle showene som er produsert, tilgjengelig. Før hadde man noen få kataloger, som var dyre i opptrykk, og som tilhørte kontoret. Man laget derfor lister over ”Top Hits”. Vedlegg II viser en eldre oversikt og beskrivelse av showene slik Paper Tiger laget den.

- Man viser utdrag av en reklame (“no hitch-hikers, no speed limits, no rests-stops. But a passing lane.”) og kommenterer hvordan det er tilnærmet en fantasi for menigmann, bibliotekene, for eksempel, å skulle ha råd til slikt utstyr.

Videre brukes begreper som “the corporate sector” og “huge profits”. På den annen side snakker man om “poor areas”, “truly democratic communications calls for more participatory spaces modelled after public parks”, “I don't think people really are conscious” et cetera. Man snakker om de som er fattige, at man skal inkludere alle, i rom modellert som parker. Man fremstiller seg som de som vet bedre. De er inklusive når de henvender seg til: ”you and your grass-roots organization”, en tenkt seer og organisasjonen seeren er medlem av. ”Your local public library” er et annet eksempel. Begreper som ”Digital Park, Public Transportation (subway)” og segmentet der nettressursene gror som grønnsaker, lager bilder på arenaer som er åpne for de fleste.

Det er en visuell markering av hva Schiller sier i sin book "Information Inequality - The Deepening Social Crisis in America" (1996:79) i en respons til fruktbarheten av NII: “This is a social, not a technological issue.” I ”The National Information Infrastructure: The administration's Agenda for action" (Washington, D.C., September 15, 1993.) sies det:

“The private sector will lead the deployment of the NII: In recent years, U.S. companies have invested more than \$50 billion annually in the telecommunications infrastructure...businesses [are] responsible for creating and operating the NII.” (Agenda for action, op cit.)

The American Library Association svarte:

“This is the emerging infrastructure for communications - the activity that makes us human. The stakes for a democratic society are high, and market forces alone will not ensure that societal goals are met.” (ALAWON, American Library Association, Washington Office, Vol.2, No.38 (September 16, 1993).

I showet spekuleres det i om telekommunikasjonsindustrien gir kampanjebidrag tilbake til Clinton administrasjonen, som takk for 'gavepakken' de fikk med den nye lovgivningen.

Det skapes tydelige divisjoner mellom kommersielle og ikke-kommersielle grupper og produkter. Man kan si at Paper Tiger forsøker å ugyldiggjøre store media selskaper ved å vise til at det finnes bedre løsninger for å koble seg på nett. De tillegger "the Information Super-Highway" kommersielle, suspekter verdier og forsterker sin egen stilling som de som vet hva som er best for folk. Medlemmene bruker mange eksperter og mye kunnskapsbaserte utsagn i showet. I segmentet til Linda og Mary tar de i bruk 'hyggelige' bilder; de er gartnere i hagen. Mary trygger seerne med å si at internett ikke er skremmende, og det behøver ikke å være så dyrt. Samtidig får de gjort et lite poeng ut av at kjønn ikke er viktig, når Mary, som ser ut som en vanlig jente, har fått et mansnavn.

Jeg vil også vise et helt annet type eksempel på hvordan en aktivist snudde opp-ned på betydningen av en aksjon han var med i:

Free the media

I travelheten før forberedelsene til media og demokratikongressen i New York, skulle vi ut og henge opp 'flyers', altså plakater, om demonstrasjonen og kongressen. Amy var demo 'marshall', hun kontaktet politiet og ordnet med tillatelse til demonstrasjonen. Jessica leide en buss, en "double-decker" for å frakte folk opp fra kongressen på East Side, 8. gate til Times Square i Midtown.

På plakatene og invitasjonene vi delte ut i forkant av demonstrasjonen, sto det:

"The New York Free Media Alliance invites Media & Democracy Congress delegates and the public at large to join us as we "tour" and protest New York's "Theme Park" of Media Monopolies."

Plakaten viste slagord som:

“Tour the terrible Mogul World. Bust the media monopolies. Repeal the telecommunications act of 1996. Stop the spectrum give-away. Return the airwaves to the public. End corporate greed. The march towards privatized spaces moves on!”

Vi hang opp plakaten rundt i byen. Greg ble arrestert idet han klistret opp en plakat oppå en bill-board, nederst på en stor reklameplakat i byen. Han ble anklaget for fem lovbrudd, av disse inngikk forsøpling, graffiti, å ta seg inn på privat eiendom (“trespass”), og å true en politibetjent.

Folk forsøkte alt de kunne for å hjelpe mannen i fengsel. Det var en voldsom mobilisering av folk den kvelden, for å blant annet skaffe advokathjelp. Folk ringte hverandre og sendte ut meldinger på nett som lød: ”Free the media – free Greg!”.

Greg ble sluppet ut dagen etter, mest fordi han fikk hjelp av en onkel som jobber i politiet i Brooklyn, sa han. Han ble senere dømt til 10 dagers samfunnstjeneste og sonet når han hadde ferie fra jobb.

Alt han hadde gjort var å lime plakaten sin oppå reklamen. ”Slik reklame er jo det som privatiserer offentlige rom”, sa Greg etterpå. ”Det er jo ikke sånn at jeg har tatt det som er deres, det er de som har tatt det som er vårt. Jeg prøvde bare å ta det tilbake. Min informasjon var dessuten mye viktigere enn reklamen.”

Hendelsen ble viktig fordi den tydeliggjorde og tilspisset opposisjonen mellom det alternative og det kommersielle. Arrestanten fikk mye støtte i miljøet fordi det kommersielle fikk overgriperstatus og statsmakten på sin side. Hendelsen bekreftet at ’den vanlige borger’ ikke kan ytre seg som han vil.

7.2 Tegn og mening

Et sentralt aspekt ved det teknologiske språkspillet er kravet om å finne det mest effektive middelet til å realisere et gitt mål. Medlemmene bruker kroppsmetaforer og familiære bilder for å betegne Paper Tiger, og målet er å 'åpne opp' og 'gi tilgang til'. Paper Tiger forsøker å gjenreise betydningen i mediebildene ved å gi uttrykk for det sosiale meningspotensialet de refererer til. Paper Tiger viser solidaritet med de som er dårligere stilt (hjemløse, arbeider fagforeninger) til støtte for "grass-roots". Medlemmene tar kontroll over sin egen medievirkelighet og uttrykker meninger som ikke er særlig synlig ellers i massemediene. Medlemmene forklarer at kommersielle medier ikke er særlig interessert i hva slags problemer folk på "the Lower East Side", et fattigere strøk av byen, synes om å bo der de bor. Mainstream media produserer ikke show som viser hva unge sorte menn synes om å bli portrettert som kriminelle i *the New York Times*. Zapatistenes kamp for frihet i det meksikanske høylandet, og utnyttning av arbeidere i frihandelszoner er eksempler på saker som Paper Tiger show tar opp. Ved å se utover kommersielle interesser, mener jeg at Paper Tiger klarer å skape en autonomi: de posisjonerer seg slik at effektene av en kommersielt drevet medie-industri kan kritiseres. Giddens bruker også betegnelsen "autonomi" (213:1991) i beskrivelsen av hvordan interessefellesskap som Paper Tiger ("special interest" groups) har en tendens rette fokus mot temaer som avviker fra de dagligdagse (se også Selle 1996). Han skriver at dersom det er noe som er et mobiliserende handlings-prinsipp, så er det autonomi³⁶. Gjennom målet om å skape et alternativ til mainstream produksjoner, insisterer medlemmene på et radikalt skifte i mediebildet mot en større relevans for temaer som likhet ("equality") og borgerrettigheter.

---

³⁶ I et nyere arbeid, "Beyond Left and Right" (1994), gir Giddens retningslinjer for en tredje vei politikk ("third-way" politics), der han bruker autonomi-begrepet i mange kontekster; individuell autonomi i en "detradisjonaliserende" verden (s. 93, *ibid.*), en handlings-autonomi i forhold til valg-frihet, autonomi i sammenheng med velferdsstatens ressursfremmende produktivitet ("resources promoting productivity") (s. 96), og autonomi som kobler personlig og felles-ansvar. Larsen (i Culture & History nr 13) peker også på at Simmel brukte begrepet "autonomization" om det som er skilt fra konteksten det pleide å oppstå i. Larsen skriver: "individuals were torn loose from social categories from which they had previously derived their identity; activities were fragmented into small comparable units; and an internal experience - happiness - was promoted to a place on the political agenda." (s 98.)

Alternative nettverk

Tilhørigheten i Paper Tiger er uttrykt i relasjon til et felles sett av verdier som er individuelt fundert men som også kommer til uttrykk i Paper Tiger som kollektiv, og i en større transnasjonal sammenheng. Kollektivet og de individuelle medlemmene samhandler med folk og grupperinger i Minsk, Somalia, Johannesburg, Darwin, Øst-Timor, Teheran, Helsinki, Monterrey, Cobija, Havana, Chicago og Vermont, for å nevne noe steder. Bortsett fra å ha besøkt public access stasjonen i Vermont og hilst på folk fra Minsk, har jeg kun annenhånds informasjon om de andre kontaktene. Poenget jeg ønsker å dra ut fra de globale nettverkene som dannes er at de indikerer en overførbart tilhørighetsverdi. Det alternative, som en individuell moral, får en kapasitet til å "reise" (Archetti i Krogsmyr 2000). Mens folk drar på ressurser fra de geografiske områdene nevnt ovenfor, tilhører man i et globalt nettverk av venner og bekjente. Å være medlem i Paper Tiger blir uttrykt, symbolisert og forstått som noe som man har til felles med en global motstandsbevegelse, som er uttrykt lokalt gjennom egen motivasjon. Slik sett er fellesskapet imaginært (Anderson 1991), basert på kommunikative bilder for tilhørighet (Castells 1997, 2000), med folk som jobber i globale nettverk, i allianser med lokale medier, med folk som organiserer seg for å fremme forandringen av samfunnet til noe bedre. Rekrutteringen er basert på gratis kunnskapsoverlevering. I talen til George Stoney som jeg har referert til tidligere, snakket han om at han savnet å ha en stige for profesjonalisering. Han sa at han ønsket å beholde de folkene som har fått opplæring på public access stasjoner, til å jobbe for public access videre. Han sa:

One of the things I think we haven't done enough though, is to find some ladder of going up, for all of us who are in this profession. I was reminded of this when one of my daughters, she is in child-care, consulting and coordinating within the N.Y. State.

I said "Lulu, you're doing all this training people, get people to take these courses, and you pay so little money. How are you going to hold on to these people, how can you use this in training?" She

says “-well, they will be in childcare for a while, and then they’ll move on. But if we deal with them, train them and get them to be part of our mission, we don’t loose them. They’ll move on to other jobs, but whatever, they will still be with us.”

Man tenker at de som får trening i å produsere ukommersielle nyheter kan overføre denne bevisstheten mellom ulike kontekster.

Bilde fra inngangen til det improviserte hovedkontoret til de alternative journalistene under den republikanske konferansen i San Diego.

8. Etterord

Et viktig moment for oppgaven har vært å forsøke å la tematikken forme seg etter feltet. I utgangspunktet, og i prosjektbeskrivelsen, når jeg kun hadde beskrivelser av Paper Tiger å forholde meg til, ble produksjon av medier til en diskusjon omkring teknisk reproduksjon og meningsbæring på et temmelig abstrakt nivå. Jeg tok utgangspunkt i Baudrillards diskurs og planla å gjøre en studie omkring presentasjoner i media og opplevelser av dette. I oppgaven har jeg forsøkt å beskrive Paper Tiger som sosialt fenomen; hva slags samhandling de har og hva slags profil de har skapt seg, i et forsøk på å beskrive deres ”kultur”. Det har ikke vært et mål å klassifisere eller isolere en spesifikk, statisk typebetegnelse, men å kartlegge beslutningsprosesser og gruppeformasjons-prosesser. Ved å se på fellesskapet i Paper Tiger har den etablerte delen av fellesskapet og den vedvarende symbolske kapitalen som kollektivet forvalter, blitt synliggjort. Kapittel tre har et individuelt fokus. Her får et enkelt medlem komme mer til orde i forsøk på å belyse tydeligere motivasjoner for å være involvert og kunnskapen som opparbeides over tid. I del to av oppgaven viser jeg til to læringsprosesser som jeg mener er essensielle for å være en god Paper Tiger-aktivist. Jeg forsøker å synliggjøre at det ’alternative’ er en kunnskapsbedrift og et lærings-nettverk.

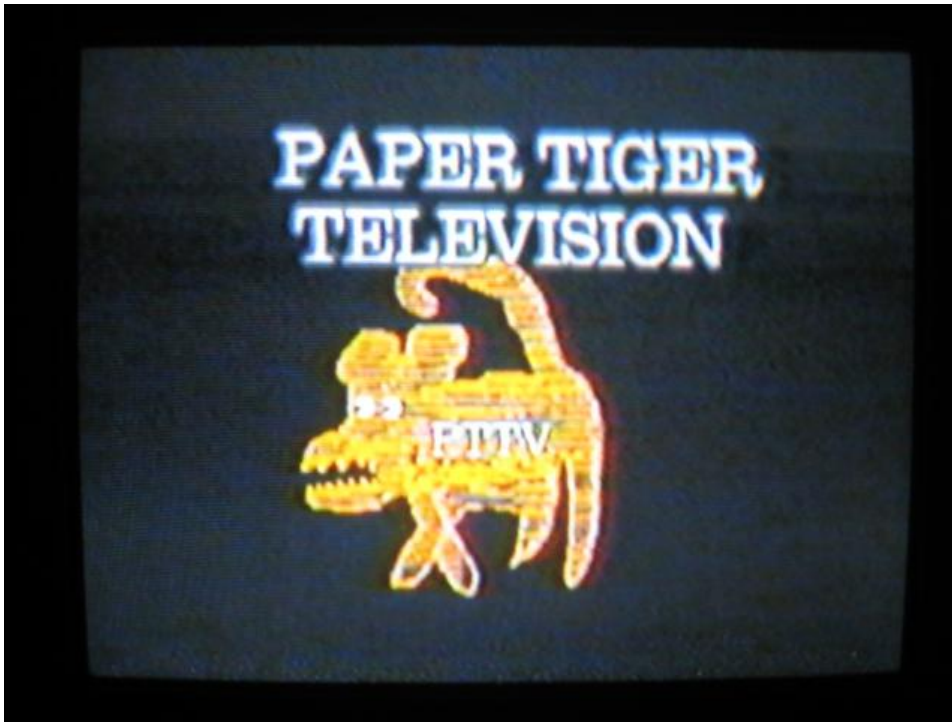
Ved å vise til vanskelige diskusjoner i gruppen og medlemmene imellom, forsøker jeg å beskrive kollektivet som en enhet der visse verdier overlever og blir holdt i hevd gjennom generasjoner. Tilsynelatende har medlemmene stor grad av frihet, og det er visse måter denne friheten utøves på og kommer til syne på. Generasjonene synliggjør samarbeidsproblemene i et uttalt meningskontrovers. Over generasjonene etableres nye regler for samhandling.

I kapittel fire tar jeg opp det jeg mener er det bestandige ved Paper Tiger. Paper Tiger er et sted der medlemmene ’gjør som de vil’ mens de kritiserer mektige medieselskaper. De bruker teknikker og lager praksiser som ekskluderer, underordner og invaderer det som er ’mainstream’ (Solheim 1999). Del tre har et utover-søkende perspektiv, der jeg tydelig beskriver kategoriene

som tas i bruk i et show, og retorikken som brukes av aktivistene når de beveger seg på gateplan. Paper Tiger er populære i de alternative kretsene i New York fordi de spiller på en utstrakt bruk av synliggjøring av å være forskjellig fra mainstream. De lykkes med å kategorisere kommersialismen på tydelige måter. Ved å vise 'vanlige folk' i showene sine forsøker de å invalidere massemediens 'glossy' bilder. Av og til lykkes de også med å inkorporere andre løsninger enn det kommersielle selskaper kan tilby.

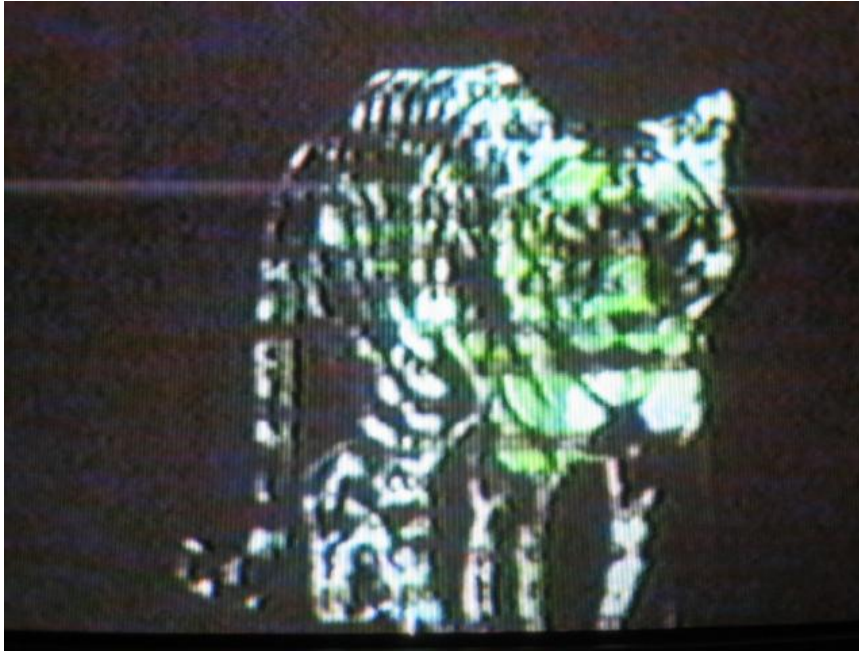
Jeg har forsøkt å vise at via showene er det vanskelig å overføre aktivist-kunnskapen utover det fellesskapet man er en del av. Det gjelder særlig for de showene som bruker skarpe, kritiske bilder for å fronte en sak. Rekruttering til gruppen foregår heller ikke primært via showenes distribusjonskanaler. Lærerkrefter og venner og bekjente spiller en større rolle for rekrutteringen til gruppen. Kunnskap som sådan er ikke et eksternt system for å beskrive verden, men en internalisert måte å håndtere verden på. Og når mennesker vet noe, kan det rimeligvis ikke anses som kun representasjoner av verden.

Illustrasjoner

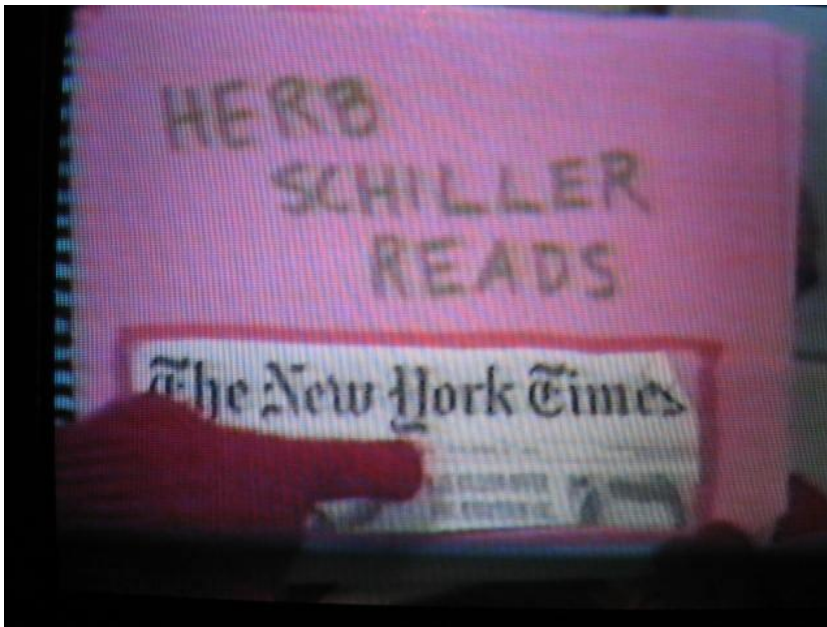

1. Bildene over og under viser del av logo, Paper Tiger, 1981.

2. Paper Tiger logo fra 1994.

3. Bildet over er klipp fra den første serien laget av Paper Tiger, "Herbert Schiller Read The New York Times", 1981. Håndholdt skilt viser hva som kommer på Tv.

4 .Bildene over og under viser Paper Tiger medlemmer som projekteer bilder på veggen på en skyskraper utenfor ABC bygget, Times Square, Manhattan. Fra demonstrasjonen mot Irak-krigen, vist i showet "Operation Storm the Media", 1991. Teksten sier: "CIA's Capitol City owns ABC".

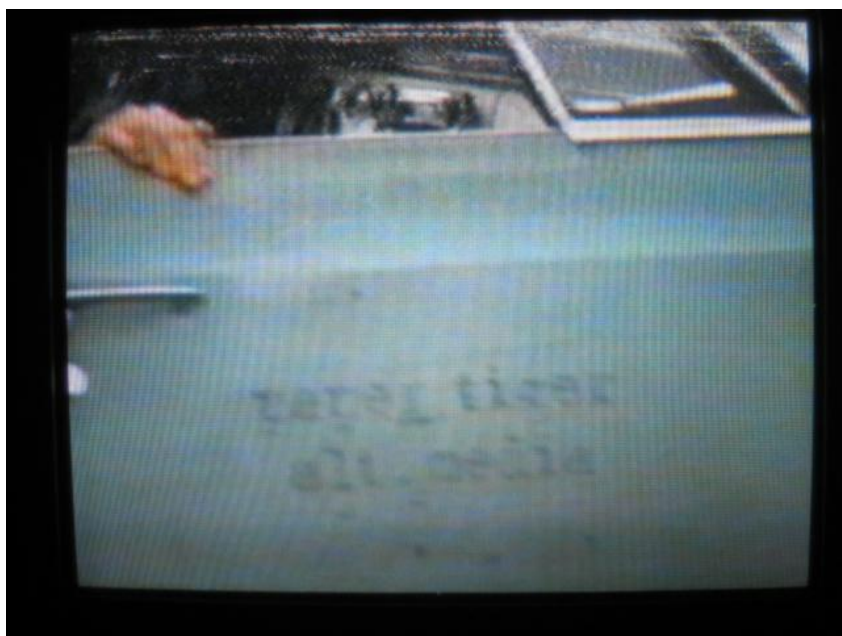
5. Bilder fra samme show (*Operation storm the media*): viser en teknikk som ble mye brukt på tidlig nitti-tall; å skrive kommentarer 'oppå' Tv bildet, i dette tilfellet en nyhetsreporter, ved å skrive speilvendt på kameranlinsen.

6. Dette bildet er også klipp fra samme show. Demonstranter tar seg inn i CBS sitt nyhetsstudio under direktesending, og roper "Fight Aids, not Arabs". Dette blir vist på Tv noen sekunder før sendingen gikk over til reklame.

7. Bildet viser Mary som "Cyberspace tour guide", hun optrer som forteller og informerer blant annet om medieselskaperens satelittsendinger, fra "Staking a Claim in Cyberspace" 1993, det første showet i Telecom-serien.

8. Bildet er fra "Netroots: Cultivating the Digital Park". I introen ser vi Mike sin bil kjøre på landeveien, i motsetning til "the high-way", og plukker opp haikere langs veien som holder skilt der det står navn på NGOs' som jobber med å "demokratisere" internett. På bildøren står det skrevet "Paper Tiger alt. media" i en skrift type som etterlikner en nettadresse.

9. Bildet viser klipp fra introen til segment i "Netroots" – "Information compost".

10. Fra Informasjons-komposten: Linda og Mary (Dick) i den 'digitale hagen'. Linda planter lyspærer og sier: "Hi, welcome to Information compost, the show that digs." Mary har hagekurven full av datautstyr. I bakgrunnen gror en Tv.

11. Bildet viser Al Gore som presenterer sin visjon om "the National Information Infrastructure", NII, på et Tv plassert i hagen.

Bilde fra slutten av segmentet "Information compost" fra showet "Netroots": Linda og Dick forteller hva som trengs av utstyr, hvordan man får tak i noe som er billig og bra, og viser hvordan man setter opp maskinen for å koble seg på nett.

Kildeliste

- Anders, Gunther 1956: "the Phantom world of Tv" *Dissent* Vol 3s. 14-24, *Dissent* Publishing Association. Også publisert i Der Merkur, tysk magasin.
- Andersbakken, Ola 2006: *Makt, motstand og etablering av symboler* Masteroppgave i sosialantropologi UiO
- Anderson, Benedict 1991: *Imagined Communities. Reflections on the origin and Spread of Nationalism* London, Verso
- Ang, Ien 1996: *Living Room Wars Rethinking media audiences for a postmodern world* Routledge London og New York.
- Bachelard, Gaston: *the Poetics of Space* Beacon Press Boston 1994. Oversatt av Maria Jolas.
- Baudrillard, Jean 1993: *Simulacra and Simulations* Ann Harbor: University of Michigan Press
- 1993: *The Gulf War Did Not Take Place* Bloomington: Indiana University Press
- 1988: *Selected Writings* Polity Press Cambridge, red: Mark Poster
- Bellah, Robert; Richard Madsen, William M. Sullivan, Ann Swidler og Steven M. Tipton (red) 1986: *Habits of the Heart- individualism and commitment in American life* Perennial Library Harper & Row Publishers New York
- 1991 : *The Good Society* Alfred A. Knopf New York
- Berger, Peter; Birgitte Berger and Hansfried Kellner 1974: *The Homeless Mind - modernization and consciousness* Vintage Books New York (1973)
- Berkaak, Odd Are 1989: *Erfaringer fra risikozonen: Opplevelse, utforming og traderingsmonster i rock and roll* Avhandling for den filosofiske doktorgrad, Institutt for sosialantropologi, Universitetet i Oslo
- Berkaak, Odd Are og Even Ruud 1992: *Den påbegynte virkelighet Studier i samtidskultur* Universitetsforlaget Oslo
- Brøgger, Benedicte 1996: "Det moderne er et annet sted" *Norsk Antropologisk Tidsskrift* 3/7.
- Cannon, Lou 1998: *Official Negligence – how Rodney King and the Riots changed Los Angeles and the LAPD* Times Books / Random House New York
- Castells, Manuel 1997: The Information Age: Economy, society and culture Vol. II *The Power of Identity*
- 2000: Materials for an exploratory theory of the network society *British Journal of Sociology* Vol. No. 51 Issue No. 1 (January/March 2000) s. 5-24 LSE 2000
- Cohen, Anthony P. 1994: *Self Consciousness An Alternative Anthropology of Identity* London/New York: Routledge Kap. 4: "Social transformations of the Self" (s.80-106).

- Connerton, Paul 1989: *How Societies Remember* Cambridge University Press
- Eidheim, Harald 1971: *Aspects of the Lappish Minority Situation* Universitetsforlaget Oslo
- Ellen, R. F.(red) 1984 (1993): *Ethnographic Research A guide to general conduct* Academic Press London.
- Eriksen, Thomas Hylland 1993: *Kulturterrorismen Et oppgjør med tanken om kulturell renhet* Spartacus forlag AS Oslo
- 1996: ”Globaliseringens diabolske reversering: hva McLuhan ikke så” i I J.W. Bakke and T. Julsrud (red) *Den dekonstruksjonelle Norge* Oslo, Spartacus
- Fiske, Jon 1992: *Television culture* London, Methuen
- Foucault, Michel 1994: *The Order of Things An archaeology of the human sciences* Routledge London (1970)
- Fox, Richard G. (red) 1991: *Recapturing anthropology Working in the present* School of American Research Press Santa Fe, New Mexico.
- Game, Ann 1995: “Time, Space Memory, With Reference to Bachelard” s. 192-209 i Mike Featherstone, Scott Lash and Roland Robertson (red): *Global Modernities* TCS series Sage Publications London
- Giddens, Anthony 1991: *Modernity and Self-identity Self and Society in the Late Modern Age* Polity Press Cambridge.
- Gullestad, Marianne 2001: ”Likhetens Grenser” i Lien, Marianne, Lidén, Hilde og Vike, Halvard (red): *Likhetens Paradokser Antropologiske undersøkelser i det moderne Norge* Universitetsforlaget
- Gupta, Akhil and Ferguson, James 1992: Beyond Culture: Space, Identity and the Politics of Difference. *Cultural Anthropology* 7 (1):6-23.
- Halleck, Dee Dee: *Time Line: Technology and Alternative Media*, unpubl. artikkel.
- Harvey, David: Penger, tid, rom og byen (1997) i Andersbakken, Ola 2006: *Makt, motstand og etablering av symboler masteroppgave* SAI, UiO.
- Haugen, Ingrid 1978: ”Om forvaltning av utilgjengelighet. Et perspektiv på studiet av boligmiljø og samværsform.” *Tidsskrift for Samfunnsforskning* 19 (5-6) s. 405-414.
- Hebdige, Dick 1983: *Subculture The meaning of style* Methuen London
- Ingold, Tim 1986: *the Appropriation of Nature: essays on human ecology and social relations* Manchester University Press Manchester
- Johnson, Haynes 2005. *The Age of Anxiety: McCarthyism to Terrorism* Harcourt.
- Kapferer, Bruce 1988: *Legends of People, Myths of State Violence, Intolerance, and Political Culture in Sri Lanka and Australia* Smithsonian Institution Press Washington
- Klein, Naomi 2001: *No Logo* Flamingo London

- Knudstad, Taran 1998: *Mrs. Jones goes public Public access Television in New York, Manhattan Creating social spaces in an Urban Environment* Hovedoppgave i sosialantropologi UiO
- Kondo, Dorinne K. 1990: *Crafting Selves Power, Gender, and Discourses of Identity in a Japanese Workplace* University of Chicago Press
- Krogsmyr, Kari 2000: *Et lite stykke Norge* Hovedoppgave i sosialantropologi UiO
- Lakoff, George and Mark Johnson 1980: *Metaphors We Live By* University of Chicago Press Chicago
- Larsen, Tord: "Identity and Modernity" in *Culture and History*: "The individual in European culture" nr 13.
- Lyotard, Jean-François 1994: *The Postmodern Condition: a Report on Knowledge* University of Minnesota Press Minneapolis
- 1992: *Forflytninger- Lov Form Begivenhet* Spartacus Forlag AS Oslo, oversatt fra "Peregrinations", Columbia Univ. Press 1988 av Nina Refseth
- Mauss, Marcel 1995 (1950): *Gaven. Utvexlingens form og årsak i arkaiske samfunn* Paris 1950 Oversatt til norsk av T. H. Eriksen, Gyldendals U populære skrifter Oslo
- Miller, Daniel: *Material Culture and Mass Consumption* Blackwell Oxford 1992 (1987)
- Minh-Ta, Trinh 1991: *No Master Territories* s. 65-78 kap. 4: "Outside in Inside out" Routledge
- Negroponte, Nicholas 1995: *Leve Digitalt* oversatt av Henning Kolstad Tiden Oslo
- Nielsen, Torben Hviid og Siv Berg 2002: *Goethe's Homunculus and Shelly's Monster On the Romantic Prototypes of Modern Biotechnology* Center for technology, innovation and culture UiO Reprint No. 9/2002
- Salomonsen, Jone 1996: "I am a witch – a healer and a bender" An expression of women's religiosity in contemporary USA, doktoravhandling i teologi, UiO.
- Sassen, Saskia 1999: "Digital Networks and Power" i Featherstone, Mike and Lash, Scott (red): *Spaces of Culture City, Nation, World* Sage Publications Limited London
- Schaanning, Espen 2000: *Modernitetens oppløsning Sentrale skikkedser i etterkrigstidens idehistorie* Spartacus Oslo (1992)
- Scott, James C. 1990: *Domination and the art of resistance Hidden Transcripts* Yale University Press New Haven
- Sejersted, Francis 1998: *Teknologipolitikk* Universitetsforlaget AS Oslo
- Selle, Per 1996: *Frivillige organisasjoner i nye omgivelser* Alma Mater Bergen
- Solheim, Jorunn 1999: "Makt som grense" artikkel til konferansen "Usynlige grenser – kjønn og makt" Oslo 11.-12. November 1999
- Strathern, Marilyn 1996: "Cutting the Network" s. 517-535 i *Journal of the Royal Anthropological Institute* (N.S.) vol 2 no 3

Vike, Halvard 1991: *Contested signs Political discourse in a Norwegian industrial community*
hovedoppgave UiO.

----- 1999: Semantikk og politikk Tegn og handling i lokalpolitiske prosesser Tegn og handling – om semantisk teori og metode *Sosilogisk Årbok*, red: Otnes et.al. 4.årgang del 2.

Walden, John 1991: "Unpacking the Revolution in a Box" i ROAR! a guide to media activism. Walden and Diana Agosta, Fiona Boneham, Joan Braderman, Daniel Brooks, Lauren-Glenn Davitian, Helen DeMichiel, Jesse Drew, Mary Feaster, Isabelle Graw, Bill Horrigan, Adriene Jenik, Xav Leplae, Daniel Marcus, Sherry Millner, Herbert L. Schiller, Jason Simon, Laura Stein and Martha Wallner. Publisert av Paper Tiger Television Collective 339 Lafayette Street, NY 10012 New York. På nett @ [http://www.Paper Tiger.org](http://www.PaperTiger.org) under 'additional articles'.

Wildavsky, Aaron 1996: "Dei tre kulturane: Å forklare anomalier i den amerikanske velferdsstaten" i *Kultur som Læremåte* Grendstad, G. og Selle, P. (red) Samlaget Oslo

Winston, Brian 1998: *Media Technology and Society – a History: from the telegraph to the internet*. Routledge London & NY.

Andre kilder:

Aviser og oppslagsverk:

New York Times New York 07.12.96

Gale Directory of Publications and Broadcast Media, 1992

Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary Gramercy Books New York 1996

Elektroniske kilder:

Paper Tiger catalog @ [http://www.Paper Tiger.org](http://www.PaperTiger.org)

Manhattan Neighborhood Network: <http://www.mnn.org/>

Subcommandante Marcos: Video Statement to Freeing the Media Teach-In group organisert av "The Learning Alliance, Paper Tiger Tv, og FAIR i samarbeid med the Media & Democracy Congress, January 31 & February 1 1997, NYC.(i vedlegg III)

CNN interactive @ <http://www.cnn.com>

The Library Advocate's Guide to Telecommunications, publisert av Libraries for the Future @ [http://www.Paper Tiger.org/legacy/telecom/summary.html](http://www.PaperTiger.org/legacy/telecom/summary.html)

Vedlegg I

I tillegg til å jobbe som kunstnere, pedagoger, teknikere eller akademikere, karakteriserer medlemmene seg som aktivister og uavhengige film – og videoprodusenter. Noen av medlemmene deltar i andre organisasjoner i tillegg til medlemskapet i Paper Tiger. Dette bidrar til flere produksjonsressurser og ideer til kollektivet. Andre medlemmer er involvert i prosjekter som ikke har noe med Paper Tiger å gjøre. Disse prosjektene er ikke inkludert i denne oversikten.

Nedenfor kommer en framstilling av de enkelte medlemmene i Paper Tiger. Disse er gruppert inn i 'aktive medlemmer' og 'ordinære medlemmer'. Innenfor disse gruppene er 'nyere' og 'rutinerte' medlemmer (older members) en vanlig måte betegne hvor lang tid folk har vært aktive i Paper Tiger. Videre er "frynsemedlemmer" (i mangel på et bedre ord) rutinerte medlemmer og folk som har flyttet ut av New York. Disse er ikke aktive medlemmer, men holder kontakt som venner og/eller fagpersoner. Et par av disse er involvert i "Paper Tiger West", en liten gruppe produsenter med hovedbase i San Francisco og San Diego. Flere av de som er nevnt under, arbeider i eller samarbeider med andre uavhengige mediaorganisasjoner. Disse er listet opp til slutt. Folk i andre interessegrupper/NGOs, og folk som arbeidet i andre offentlig fjernsynskanaler, har ofte vært medlemmer i Paper Tiger på et tidligere stadium.

Informasjonen som gis er basert på alder, kjønn, bosted og deres engasjement i Paper Tiger i feltarbeidsperioden. Framstillingen er ment å illustrere de forskjellige arbeidsprosessene som angår organisasjonen. Det er også ment å gi inntrykk av medlemmenes utdannelse og personlige interesser. Kunnskapen, de kunstneriske uttrykkene og grad av frivillig arbeid som medlemmene bidrar med, vurderes som ressurser i Paper Tiger og jeg har derfor inkludert noe av denne informasjonen. Noen av medlemmene gjorde forarbeid til showene, noen laget rekvisitter, noen filmet og noen produserte. Andre var hovedsakelig aktive i diskusjonsgrupper, strategi planlegging

og 'networking', og alle aktive medlemmer bidro på et eller annet tidspunkt til diskusjoner om fremtidige aktiviteter i kollektivet, og bidro dermed til at kollektivet fortsatte på regulær basis.

Det er tilsiktet å gi et bilde av gruppens geografiske utstrekning og bevegelighet. Folk kommer og går kontinuerlig, og selv om de involverte holder Paper Tiger kontoret som et sentralt møtepunkt, beholder folk kontakten og medlemskapet selv om man ikke er direkte tilstede på møtene. Paper Tiger er en del av et større nettverk, organisasjoner som er resiprokt avhengig av hverandre gjennom bytte av informasjon og tjenester. Foruten møtevirksomhet, holdt medlemmene og nettverkene kontakt via telefon, fax, e-post og diskusjon fora og informasjonslister på nett.

Aktive medlemmer i 96-og 97:

Randi: Tjuetre år gammel, og en av de yngste personene i kollektivet. Hun vokste opp i Philadelphia med mor, far og søster, og ble fortalt av foreldrene at hun var "half Italian, half Jewish". Hun flyttet til Brooklyn etter avsluttet 'high-school' og studerte film på City University of New York. Hun delte leilighet med Jamie, et annet medlem, i Brooklyn en stund, før hun flyttet til sin egen leilighet. I Paper Tiger jobbet hun som kontorpersone og distribusjonskoordinator i tre år. Kontorjobben var en deltidsstilling, men grunnet mye arbeid, var hun mye av uken på kontoret. Hun har også samprodusert show og var et stabilt medlem av studio-mannskapet. Hun deltok på konferanser, innledet møter, startet diskusjoner og viste videoer på adskillige offentlige arrangementer. I fritiden likte hun å jobbe med video og "super-8", et svart/hvitt- åtte-millimeter filmkamera. Hun laget adskillige uavhengige filmer og dokumentarfilmer. Hun bor i skrivende stund på Manhattan, jobber som video- og film skaper og underviser i medieteorier på University of Staten Island.

Rachel: tjueseks år gammel, bor i Brooklyn. Hun var en av de nyere medlemmene i-96, aktiv i et par år, men tenkte å slutte fordi hun skulle flytte til Philadelphia. Rachel innledet et par prosjekter, og hun viste videoer på Blackout Books på the Lower East Side hvor hun arbeidet. Et av prosjektene er bl.a. en 'Steal this Radio' dokumentarfilm og hun samarbeidet også med Mike på temaer for "the Hacker-show", en Paper Tiger produksjon.

Mike: Langtids-medlem, aktiv i over fjorten år. Mike var trettifem år, født i Kentucky, og hadde bodd i New Jersey med Linda i ni år. Han arbeidet som professor i grafikk på Rutgers Universitet, og tok i 2004 over Lindas jobb i "Outreach and Teaching Department" på MNN. Han laget grafikk, Paper Tiger nett-sider, oppdaterte informasjonen der, og drev stort sett Paper Tiger-nettverket på web. Han var godt informert om ny teknologilovgivning, deltok i paneler, diskusjoner på konferanser, og inviterte alltid nye medlemmer med på prosjekter. Han og Jamie arrangerte høringer og diskusjoner på biblioteker, som bl.a. omhandlet demokrati, deltagelse og "the super-highway".

Jessica: Tretti år gammel kvinne som har vært aktiv i Paper Tiger siden 1990. Hun er utdannet cinematograf, studerte film og video på Wesleyan University, og arbeidet på the Film og Tv Museum og Antology Film Archive. Begynte siden som tekniker i "Education and Media Departement" på Metropolitan Museum, som hun ledet i 2004. Hun bodde på Upper West Side av Manhattan med kjæresten i mange år. Jessica har vært med-produsent i mange show, og arrangerte den lokale varianten av en nasjonal kongress ("Media and Democracy"); "Free the Media" sammen med Greg fra "the Learning Alliance". Hun produserte showet "the Christian Right" sammen med Jamie og Randi i 1996, og hadde en Paper Tiger utstilling på Metropolitan

Museum. Hun hjalp til med bestillinger til kontoret, formaterte video for salg og undervisning, og hadde utstyr til disposisjon der hun fikk lagt digitale tekstlinjer i showene som ble produsert i Paper Tiger.

Dee Dee : er født i New York, en kvinne tidlig i femtiårene. Hun har tre barn, en datter på seksten og to sønner på tjuette og trettito. Hun er professor, forfatter, filmskaper og kunstner. Dee Dee har laget filmer siden 1961, og vunnet flere priser, blant dem en "Academy Award" i 1965. Hun er aktiv som styremedlem og har vært leder i adskillige uavhengige medieorganisasjoner over flere år. Som tenåring flyttet Dee Dee til Cuba med familien fordi faren jobbet som ingeniør for et amerikansk selskap der. Oppholdet inspirerte henne senere til å lage film om dominante representasjoner av sør-amerikanere i Hollywoods filmindustri, kalt "Gringo i Mañanaland – a Musical" (1995). Denne ble belønnet med to "Rockefeller Media Fellowship" priser. Dee Dee var ansatt som professor i Medier og kommunikasjonsstudier på Universitetet i San Diego, og sa opp stillingen for å arbeide fulltid med et uavhengig mediasenter i San Diego. I 1996 hadde hun et friår fra Universitetet, og bodde med mann og datter på sin gård i Upstate New York (nord i staten New York). Som andre aktive medlemmer ivret Dee Dee for å starte nye prosjekter og var en sentral kilde for informasjon, bakgrunnstoff og støtte. Hun hadde også en spesiell evne til å sette folk i forbindelse med hverandre i hva som synes å være et enormt sosialt nettverk. I løpet av hennes tid i New York i 1996, drev Dee Dee "Deep Dish", og deltok også på noen møter og show i Paper Tiger.

Linda: en tjueen år gammel kvinne som vokste opp i New Jersey med familien, tysk mor og italiensk far. Senere bosatte hun seg i Jersey City med kjæresten. Linda hadde vært aktivt medlem i over åtte år. Hun var utdannet futon maker før hun begynte på kunststudiet på

Rutgers Universitetet. Hun drev også med teater, og denne gruppa hadde tidligere samarbeidet med Paper Tiger. Linda jobbet på Paper Tiger kontoret sammen med Simin. Hun hjalp til, og lærte opp Randi som ny kontorpersone, og fungerte som rådgiver når vanskelige avgjørelser skulle tas. Linda jobbet som pedagog på "Outreach and Teaching Department" på Manhattan Neighborhood Network (MNN), Manhattans Public Access stasjon. I den forbindelse hadde hun adgang til utstyr som tittelgeneratorer, fotoapparater, studioer, redigerings-systemer, og oversikt over lokale begivenheter organisert på MNN, slik som en direkte-sendt "community soapbox" –et show hun ledet og produserte, samtidig som hun inviterte medlemmer av Paper Tiger til å delta. På konferanser presenterte hun seg som både Paper Tiger medlem og MNN ansatt. Linda og Mike, skjønt de ikke var involvert i de samme produksjonene i Paper Tiger hele tiden, syntes å utgjøre kjernen av Paper Tiger under feltarbeidsperioden. De hadde begge vært aktive i Paper Tiger over en lang tid, og innledet og drev mange kollektive prosjekter.

Jamie: Tjuesju år gammel mann. Vokst opp i Santa Barbara, California, og Nebraska. På videregående skole jobbet han i en gruppe kalt Ungdom for Fred, en studentorganisasjon mot atomvåpen, der han produserte sin første video. Etter fire år på high-school flyttet Jamie til New Orleans hvor han produserte sitt første Public Access show (kalt "Hey, you Big Queer!"). Han kom til New York sommeren -94, tjuetvå år gammel. Han søkte jobber i "non-profit" organisasjoner, og jobbet med data i en organisasjon som lærer barn å filme, før han fikk fast jobb i "Libraries for the Future" (LFF). De arbeider for å forbedre offentlige biblioteks ressurser innen teknologi og datastøtte. På grunn av hans ferdigheter i kommunikasjonsteknologi, avanserte han raskt i bedriften. Sammen med Mike jobbet han med å arrangere offentlige debatter, han jobbet som showprodusent, filmet, redigerte og inviterte nye medlemmer. I 2004 jobbet han i tillegg mye med å sette opp nettsider og koordinere

informasjon for protest-nettverket som ble etablert i forkant av republikanernes konvensjon som skulle gå av stabelen i New York.

Ian: kom fra San Francisco i oktober 1995 etter å ha bodd på vestkysten i over ti år. Han hørte om Paper Tiger fra Paper Tigeren West produsentene, og satt seg i forbindelse med Paper Tiger da han ankom i New York. Ian var en mann i førtiårene. Han studerte historie og engelsk og arbeidet som lærer. Han bodde i Astoria, Queens, og syklet til og fra Manhattan. Ian var også involvert i organisasjoner for miljø og natur. I løpet av 1996 utdannet Ian seg som produsent på MNN. Han ble del av det regulære kamera mannskapet, deltok på møter og bidro i produksjonene.

Ny medlemmer som kom med i løpet av 1996-1997 :

Sam: ca tretti år gammel mann. Han bodde i Queens, arbeidet som tekniker, og studerte kybernetikk på fritiden. Han overvar et par møter og utdannet seg som produsent på MNN. Han samarbeidet på et par show-produksjoner og bidro i klippe-studio.

Berit (forfatteren): tredve år gammel, norsk, bodde i New York i to perioder på et og et halvt år tilsammen, gjorde feltarbeid og fulgte to kurs i medier og antropologi på NYU under Faye Ginsburg. Jeg tok produsentsertifikat på MNN studio sammen med Ian og Jocelyn, der Linda underviste. Jeg hjalp litt til på kontoret med distribusjon, deltok i Tvproduksjonen, og var med på møter og konferanser. Etter å ha delt husvære med venner, fikk jeg bo i Dee Dee sin leilighet på Upper East Side sammen med sønnens familie noen måneder i -96, og med Randi i Brooklyn i -97. Flyttet til Norge, kom tilbake i korte perioder i 2004 og -05 og bodde besøksvis med Jessica, Jamie og Amy.

Heather: kvinne i tredveårene, bodde Upstate og arbeidet som lærer på Amherst College. Hun laget ”Mighty Morfin Censorship” showet om barn, reklame og Tv med kollektivet i begynnelsen av 1997, hvor hun også fungerte som en ”ekspert”. Heather ble aktivt medlem en periode etter denne produksjonen.

Carlos: fra Mexico, kom til New York ett år tidligere. Han var ca tretti år gammel. Carlos ble mer involvert på slutten av -97, og fikk senere jobben som kontorperson i Paper Tiger.

I gjennomsnitt kom fire nye personer til informasjonsmøtene hver måned. Noen ble med i kortere perioder, eller tok opp kontakten på et senere stadium. På en periode over to år med månedlige informasjonsmøter, ble ca ni personer medlemmer av Paper Tiger.

Frynsemedlemmer

Lyell : Trettitre år gammel mann. Lyell studerte kunst på City College, Manhattan. Født av irske foreldre i New York. Bodde flere år i Irland, og dro tilbake til New York med sin daværende kjæreste, Naomi, som også hadde vært medlem tidligere. Han jobbet deltid som maler, og pusset opp leiligheter. Var bl.a. opptatt av irsk politikk og lokal-aktivisme på Lower East Side i New York. Naomi og Lyell delte en leilighet i East Village i åtte år. Lyell kom en sjelden gang på onsdagsmøtene, hadde sitt eget access show, hjalp til på kontoret og produserte atskillige show, blant annet ”the Christian Right” show med Jessica og Randi.

Simin: Tysk mor og iransk far. Vokste opp i Tyskland med sin far. Hun ankom New York seksten år gammel og delte leilighet med to samboere i Alphabet City, Lower East Side på Manhattan. Simin arbeidet som pedagog på Hunter College, og utdannet fagforenings folk til å håndtere kamera og lage film. Simin hadde vært aktiv i Paper Tiger i tolv år, og hadde jobbet som

kontorperson. Simin drev også “labor at the X-roads”, et internasjonalt samarbeidsnettverk med fagforeninger og ansatte over hele verden, for å få fram og “present international news that would not be broadcast on CNN”, som hun sa. I 1996 innledet hun for eksempel et debattforum med fagforeningsarbeidere i New York og viste dokumentarfilm som brasilianske, koreanske og sørafrikanske fagforeningsansatte hadde laget. Simin deltok i konferanser, produserte show, arrangerte fester, var med på middager, og hjalp til på kontoret i Paper Tiger.

Mary: også tidligere medlem av Paper Tiger over lang tid og et rutinert medlem. Mary var med på noen av de første Paper Tiger produksjonene. Hun er en kvinne i trettiårene, bosatt på Manhattan. Hun deltok i det meste av showproduksjonene, og har produsert mange av Paper Tiger logoene og mye annet grafisk materiale. Mary spiller bassgitar i atskillige band og teateroppsetninger. Mary var med på middager, selskaper og turer, og stilte opp når hektiske show produksjoner skulle gå av stabelen.

Johanna : norsk- svensk mor, cubansk-guatemalsk far. Tjueåtte år gammel kvinne, også langtidsmedlem. Hun leide redigeringsrommet i Paper Tiger for å lage egne ting for seg og andre venner, blant annet jobbet hun med Xavier på hans Cubatape, et show som tok to år å lage. Johanna bodde delvis på Manhattan hvor hun delte leilighet med en venn, og delvis hos sin mor på Long Island. Hun arbeidet freelance som ”production and location manager”. Hun var med på et par av Paper Tigers produksjonsmøter, og tok bl.a. ansvar for å ivareta en tysk medie-klasse som kom på besøk. Johanna bidro med filming på et par show, og laget også sitt eget segment i en av produksjonene.

Genieve: Franskamerikansk, trettini år gammel kvinne, også et rutinert medlem, som hadde jobbet mange år med video. Hennes kontakt med kollektivet var temmelig sporadisk; hun kom til kontoret et par ganger for å redigere sin venns musikkvideo. Hun var opptatt med å søke jobb og hadde ikke mye tid til Paper Tiger, men ble med på noen fester og middager.

Xavier: Cubansk mann i trettiårene, kunstner og intellektuell, bodde på Manhattan og passet sin gamle mor. Xavier var også et rutinert medlem som tidligere hadde vært mye involvert i Paper Tiger. Han var med på fester og middager sammen med andre eldre medlemmer.

Amy: Også medlem over lang tid, en kvinne i midten av trettiårene. Hun arbeider som pedagog på Educational Video Center (EVC), som utdanner lærere og klasser i videoproduksjon. Amy vokste opp med familien i Upstate New York. Hun ble av og til spurt om å representere Paper Tiger på konferanser, og Amy bidro mye på "Media and Democracy" konferansen som ble arrangert i byen. Hun var "MC" (master of ceremony) på demonstrasjonene, ordnet lydanlegg og buss for å frakte alle demonstrantene opp til Times Square. Hun spilte en aktiv rolle på noen møter, men engasjementet hennes minsket etter hvert.

Cathy: flyttet hjem til sin familie og venner i Australia i 1997 etter å ha bodd i New York i ca ti år. Hun var en tretti år gammel kvinne, og bodde i Brooklyn når hun var i New York. Hun er venn av Simin, Linda og Mary og de andre langtidsmedlemmene. Cathy arbeidet nært med Dee Dee. på et par filmprosjekter. Hun jobber profesjonelt som freelance produsent og uavhengig filmskaper, og bidro til en dokumentarserie om Public Access Tv ("Signal to Noise" 1996) som ble produsert av "PBS" (Public Broadcasting System).

Naomi: en kvinne i tredveårene. Som nevnt flyttet Naomi tilbake til Irland etter åtte år i New York. Hun var langtidsmedlem, og var bare med på ett møte i -96. Hun er blant andre venn av Linda, Lyell, Mary og Martha.³⁷

Fiona og Daniel, et gift par, flyttet til Australia, Fionas hjemland, med sin datter. De pleide å drifte kontoret i flere år.

Catharina, som pleide å gjøre Paper Tigers regnskap, flyttet til Italia hvor hennes familie bor. Susan, en tidligere kontorpersone og langtidsmedlem, flyttet til Nova Scotia, Canada, hvor hennes kjæreste arbeidet som datatekniker.

I tillegg til frynsemedlemmene nevnt ovenfor, betraktes 19 andre som langtidsmedlemmer av Paper Tiger, 11 kvinner og 8 menn. Disse var ikke på møter i løpet av 1996 og -97 bidro heller ikke i produksjoner i denne perioden. De arbeidet som pedagoger, filmskapere, bykommunepolitikere, universitetsstudenter eller kunstnere. De har tidligere produsert flere Paper Tiger show og har vært aktive i lengre perioder. Noen av langtidsmedlemmene arbeidet med Deep Dish. Som vi har sett over, forble disse ofte venner med folk i kollektivet, og gjorde eget media relatert arbeid eller var aktiv i andre likesinnede organisasjoner, nevnt nedenfor.

---

³⁷ også tidligere medlem, ikke nevnt i denne oversikten fordi hun ikke hadde noe med Paper Tiger å gjøre i perioden. Martha er en av de som startet opp Paper Tiger, og er anerkjent filmskaper og produsent i New York.

Organisasjoner i tett samarbeid med Paper Tiger:

Noen av organisasjonene nevnt her er forskjellige grupper mediaprodusenter, noen er produksjonssteder, noen er organisasjoner som primært jobber vis--a-vis myndigheter og politikere, og andre kombinerer alt av dette arbeidet, slik som Paper Tiger gjør.

Alliance for Community Media driver på regional og nasjonalt nivå, som en interesseorganisasjon for Public Access produsenter og arbeidstakere.

DCTv (Downtown Community Tv Center) er en produksjonsenhet for tenåringer, lokalisert i China Town, Manhattan.

Deep Dish (der Carlos, Cathy, Loudi og Dee Dee jobbet), nabokontoret til Paper Tiger, er et nasjonalt film produsent nettverk som bl.a. arbeidet for å etablere en satellitt sender for uavhengige Tv produsenter.

EVC (Educational Video Center) koordinerte videoutdanning i New York (Amy arbeidet der på daglig basis).

Fairness and Accuracy in Reporting (FAIR) arbeidet som en "media watchdog"; overvåket og laget statistikk av mediedekningen i USA. Folk fra Fair ble ofte brukt som eksperter i Paper Tiger shows.

Free Speech Tv er enda en uavhengig medieprodusentgruppe.

Institute for Alternative Journalism er en organisasjon for profesjonelle uavhengige medie og filmskapere, som var hovedarrangør av Media and Democracy konferansen i New York i -97. Deltakerne av IAJ er også i styret i mange andre medieinstitusjoner, og har stipend-ordninger.

The **L**earning **A**lliance, rett nede i gata for Paper Tiger kontoret, leier ut lokaler til forskjellige grupper, møter og konferanser, og Greg., som arbeidet der, organiserte en konferanse "Free the Media New York" i samarbeid med Jessica og andre medlemmer av Paper Tiger i løpet av 1996-98.

Manhattan **N**eighborhood **N**etwork (MNN): den lokale public access stasjonen på Manhattan, med fire kanaler tilgjengelig for lokale produsenter, har kameraer og utstyr, studioer og redigeringsutstyr tilgjengelig, og utdanner produsenter. I tillegg arrangerer de tilstelninger og lager sendinger for lokalbefolkningen. Linda og Rick (tidligere medlem av Paper Tiger, som senere begynte i jobb på EVC med Amy som kollega) arbeidet der.

Media **N**etwork er en paraplyorganisasjon for uavhengige produsenter og organisasjoner, som blant annet samordner årsregnskap og beskatning for media NGOs. Paper Tiger ordnet det skattemessige med regnskapet sitt der.

Paper **T**iger **T**v **S**outh **W**est er et lite produksjonsnettverk på vest-kysten, som noen tidligere Paper Tiger medlemmer driver. De teller kun få personer, har ikke eget kontor og hadde ingen produksjon i 1996-97. Paper Tiger i New York distribuerte deres tidligere videoproduksjoner.

Steal **T**his **R**adio **S**tudio er en interessegruppe som jobber med å fjerne monolet av radio kringkastere; de produserte sin egen mobile piratradio på Manhattan. Rachel filmet noen av deres aktiviteter og laget et show med Mike.

Videoazimut er et verdensomspennende medlemsnettverk av videoprodusenter som Simin jobbet med.

Andre organisasjoner som tidvis jobber med Paper Tiger :

AdBusters, Alternative Radio, Association of Independent Video and Filmmakers, Bread and Puppet Theater, Center for Human Rights Education, Counter Spin, Cultural Environment Movement, Dyke Tv, Earth Sacore, Enviro Video, Flying Focus Video Collective, Global Village Community Access Television, Globalvision, Green Island Spoken Audio Cooperative Library (Greenfield, Massachusetts), Independent Media Center, Independent Television Service: Public Television for a Change, JusticeVisions: Your Source for Socially-Conscious Videos, KPFA (San Francisco Bay Area Pacifica Radio), John Hopkins Univ., Labor Beat, Libraries For the Future, MacBride Roundtable on International Communication, Manufacturing Consent, The Nation, National Congress for Puerto Rican Rights, The National Newspaper Guild, NY Daily News, New York University Libraries, New York University, OnlineTv, Pacifica radio - democracy Now!, People's Decade for Human Rights Education, Radio Broadcaster, Radio for Peace International, Radio Free L.A., Radio Free Maine, Radio Free Press (formerly Radio Resistor's Bulletin), Radio Havana Cuba, Rights & Wrongs: Human Rights Television, Smash the State: A Weekly Tv Show of Political Satire and Commentary, Temple University, University of Wisconsin, Vancouver Cooperative Radio, Virtual Radio WBAI (New York City Pacifica Radio), WGDR (Plainfield, Vermont Community Radio), Women Make Movies, Z Magazine, Z Media Institute.

Vedlegg II

Det som følger, er en oversikt over Paper Tiger “subject guide” til show, det vil si korte presentasjoner av showene slik de ble beskrevet i ”the Paper Tiger Cat-a-log”, publisert av kollektivet i 1993. Av 227 show som var produsert opp til det tidspunktet, viser oversikten bare til 78, fordi showene er inndelt i temaer, og showene er presentert som ’slagere’ eller “Smash hits”. Smash hit’sene ser ut til å være listet opp på grunnlag av at showene er samarbeidsprosjekter, der eksperter bidratt, eller at showene har vunnet priser (dekorert med tiger-pote i katalogen, markert nedenfor med *), som regel på uavhengige dokumentarfilm festivaler. I tillegg er en del favoritter show som ble laget like før 1993, altså rett før trykkingen av katalogen. PTTv er forkortelse for Paper Tiger Tv.

SUBJECT GUIDE:

Advertising

Ads, Ads, Ads (1990) Mark Crispin Miller journeys through the expanding geography of American advertising. Tape # 192, 28 min. color video.

Judith Williamson Consumes Passionately in Southern California (1988) Judith Williamson is the author of several books including *Decoding Advertisements* and *Consuming Passions*. Tape # 127, 26 min. color video. (See further description under “Women”.)

Kathleen Hulser Debones the Poultry Industry (1987) Hulser looks at the chicken farming industry, chicken product development and the marketing of these yuppie fowl. Tape # 129, 28 min. color video.

Central / South America

Charlos Fernando Chamorro Reads Barricada (1991) Chamorro is the editor of Barricada. Tape # 212, 28 min. color video.

Fred Landis Digest Selecciones (1988) Tape # 139 28 min. color video.

Luis R. Beltran Tunes in to Bolivian Miners' Radio (1991) South American scholar looks at alternative communications. Tape # 215, 28 min. color video. (See the same entry for further description, listed under "Labor".)

Martin Lucas Watches "No Video": The Chilean Presidential Plebiscite on Tv (1989) Lucas covered the plebiscite for European Tv. Tape # 164, 28 min. color video.

Michele Mattelart Reads the Chilean Press Avant-Coup: "Every Day It Gets Harder to Be a Good Housewife" (1986) Michele Mattelart is a French communications theorist and author of *Women, Media & Crisis: Femininity and Disorder*. Tape# 103, 28 min. color video.

Nancy Peckenham Reads the U.S. Press on Nicaragua: The Credibility of Cratologists (1985)
Nancy Peckenham is an organizer and activist. Tape # 65, 28 min. color video.

International Politics

The Bicentennial Will Not Be Televised (1988) A Collaboration with TAPS and Radio Redfern, an aboriginal station, in a critique of the Aussie Bicentennial. For the indigenous population the celebration means the triumph of imperialism and the 200 year persecution, of the land and the people. This video documents the many groups staging interventions into the mainstream fanfare. * Electronic Media Arts, Australia Video festival, 1989. Tape # 154, 28 min. color video.

Collateral Damage (1991) U.S. media and the Gulf War. Tape # 216, 28 min. color video. (See further description below, listed under “News and Information”.)

From Woodstock to Tienanmen Square (1989) Our host, Dan Rabbit, is a big furry white guy. Tape # 168, 28 min. color video. (See further description below under “News and Information”.)

The Gulf Crisis Tv Project (1990) Ten part series on the Gulf War. All are 28 min. color videos:

War, Oil and Power (#200): Investigates the role of the military and energy industries and explores the interlocking interests between the two.

Operation Dissidence (#201): Describes the influence of the press over public opinion.

Getting Out of the Sand Trap (#202): Looks at U.S. foreign policy in a post-cold war world and its relation to U.S. energy politics.

Troops Out Now (#203): Documents grassroots organizing and military resistance throughout the country.

News World Order (#204): The role of corporate media in the information of public consent around the war. Disinformation, censorship, ownership of the information industry and how to become a camcorder activist and take control of your TV set.

Manufacturing the Enemy (#205): Stereotypes of the Middle East, anti-Arab racism and state repression and surveillance against Arab Americans in the United States.

Lines in the Sand (#206): History of colonialism and intervention in the Middle East, the Palestinian and Israeli conflict, Pan-Arab self-determination and the devastating environmental repercussions and human costs of war.

Global Dissent (#207): Reports from anti-war movement around the world, north/south relations, and the construction of the “New World Order”.

Just Say No! (#208): Military resisters conscientious objection, sanctuary movements and resister counselling networks in the U.S. and Germany and how to find them. Veterans and the Military Family Support Network. The links between recruitment, race, class, education and poverty.

War on the Home front (#209): War and the decline of U.S. economy, labor, housing, healthcare, racism in relation to the military industrial complex. Ways to change the spending priorities and join the fight for justice at home.

How History Was Wounded: An Exclusive Report on Taiwanese Media (1990) How Taiwanese news media covered the Tiananmen Square massacre. The tape compares coverage of the mainland clampdown with Taiwanese coverage of their own government’s suppression of

political movements. * Women in the Directors Chair Festival, 1991. Tape # 167, 28 min. color video.

Operation Storm the Media (1991) In the media coverage of the Gulf war, even the pretence of a separation between the press and state was abandoned. This show explores the relationship between corporate sponsorship and media censorship via coverage of the “Challenge the Media” demo in NYC Jan. 1991. * 7th Annual Visions Festival, 1991 (sponsored by Sony and the American Film Institute). Tape # 195, 30 min. color video.

The MacBride Report and The New World Information Order: DouDou Dienne & Claude Robinson Read (1985) DouDou Dienne is UNESCO’s representative at the UN and Claude Robinson was the UN correspondent for Interlink Press Service. Tape # 80.

Noam Chomsky Reads the NY Times on the Middle East: “Seeking Peace” (1986) Noam Chomsky is a social critic, linguist, educator at M.I.T. and author of several books including *The Fateful Triangle* Tape # 88.

San Francisco Says “No” to the New World Order (1991) Produced by Paper Tiger West. Tape # 210, 28 min. color video.

Television Across Borders with Michael Silverman (1989) How capitalism and technology supercede national cultures. Tape # 166, 28 min. color video.

Under Siege: Palestinians in the U.S. Media, with Rashid Khalidi (1986) Rashid Khalidi posits that the U.S. media does not seriously discuss Palestinian self-determination. Instead, they prefer to focus predominantly on the issues of terrorism, leaving portrayals of Palestinians distorted by a media onslaught of ignorance, stereotyping and fear-mongering. Khalidi teaches Middle Eastern history at U. of Chicago. Tape # 108, 28 min. color video.

Weekly Mail: Kelly Anderson, Neil Lazarus and Catherine Saalfield Read (1987) Weekly Mail readers learn to read between the lines of a paper that works around legal constraints to oppose the South African government and apartheid. Anderson, Lazarus and Saalfield have taught and studied at Brown University. Tape # 150, 29 min. color video.

World? What World?: Keeping America Disinformed, the World according to U.S.

Media (1987) Compilation tape of info and opinions on the U.S. media's world perspective. Tape # 120, 15 min. color video.

Labor

Drawing the Line at Pittston (1990) PTTv documents the 11 month coalminers' strike in Virginia, West Virginia and eastern Kentucky in 1989. This strike proved to be a dramatic symbol for unions as supporters from around the world rallied behind the United Mine Workers. Tape # 174.

The Lie Machine: British Mineworkers Take on the Media (1985) Made during the 1985 British Miners' strikes by N.U.M. and several British media collectives. Tape # 78.

Luis R. Beltran Tunes in to Bolivian Miners' Radio (1991) Produced in collaboration with Paper Tiger Columbus. South American scholar looks at alternative communications; a 20 years old miners' radio station poised in the Andes Mountains. Tape # 215, 28 min. color video.

New York's Hometown Strike (1990) Labor, media and the Daily News strike. Tape # 190, 29 min. color video.

Serafina Bathrick Reads *Working Woman: Women in Grey Flannel Stifle their Rage* (1983)

Serafina Bathrick teaches at Hunter College. Tape # 24.

News and Information

Brian Winston Reads Tv News: Live and on Tape (1983) Winston looks at the news as a unique institution, governed by its own conventions and constraints. How does the news use pictures, body language, narrative, and dream logic? What is its role in setting the social agenda of the nation? Brian Winston is dean of the School of Communications at Penn State University. Tape # 22.

CBS Tries the NY3: Racist Lies on Prime-Time Tv (1988) Safiya Bukhari-Alston and Brian Glick discuss the CBS docu-drama “Badge of the Assassin” and the conviction of the NY3 (members of the Black Panther Party), and how an extensive series of covert operations were able to undermine a movement. After more than 20 years, the NY3’s conviction is now being reviewed in the courts. Tape # 152, 28 min. color video.

Collateral Damage (1991) U.S. media and the Gulf war. Including analysis by communication experts such as Noam Chomsky, this work carries the viewer through pre-war, war and post-war time periods, deconstructing the various aspects of mainstream media: the journalism, the advertising and the visuals and graphics. Issues such as media ownership and sponsorship are addressed, making this program as essential tool for those interested in the intersections of politics, media and corporate America. Tape # 216, 28 min. color video.

Dan Hallin Watches CBS News: Spackling the Cracks in the Tube (1987) Hallin is the author of *The Uncensored War*. Tape # 124.

The Devil and Mr. Moyers: Joel Kovel Tweaks the Halo of PBS (1991) Produced by Paper Tiger South West. Kovel exposes Mr. Moyers as a journalistic angel whose wings have been fluffed by the likes of LBJ and Johnson & Johnson Co. This program gets to the heart of the problems in the Public (?) Broadcasting System. Tape # 213, 28 min. color video.

Eric Barnouw Looks at Television and the Elections: Is U.S. Democracy Going Down the Tubes? (1992) Media historian Eric Barnouw traces the development of the election campaign through the early days of radio to today's big \$ Tv campaigns. The roles of media companies, sponsors, government, and the candidates are addressed. Tape # 222, 28 min. color video.

From Woodstock to Tienanmen Square: Ted Koppel's Long March (1989) Produced by Paper Tiger South West. Chock full o' glamorous very special low-tek effects "FWTTS: TKLM" examines the post massacre "spin" that Koppel & Co. put on the 1989 uprising of students and workers in mainland China. Our host, Dan Rabbit, is a big furry white guy. * Hiroshima International Film / Video Festival, 1989. Tape # 168.

Murray Bookchin Reads TIME: History as a Television Series (1982) Murray Bookchin is an anarchist & author of *Ecology and Freedom* Tape # 20.

News World Order (1991) Part of the Gulf Crisis Tv project series, tape # 204. (Listed above under the "International politics" entry.)

Stuart Ewen Reads The New York Post: Fantasy, Morality, and Authority (1982)

Disaster, frenzy, war and chaos headline the front pages of the *New York Post*. Stuart Ewen examines the sensationalistic journalism of this paper and the image of the world it represents.

In the *Post*, says Ewen, the police blotter is the lens through which we view the city. Ewen teaches at Hunter College, and is author of *All Consuming Images* and *Channels of Desire* Tape # 14.

Tompkins Square Park: Operation Class War on the Lower East Side (1992) The NYC government, police, developers and the local mainstream media are caught in the act of forcibly gentrifying New York's Lower East Side. This tape highlights the homeless problem of the neighborhood, the Riot of '88 and events leading to the closing of the park, through local radio, video and community activists. Tape # 225.

Transformer AIDS (1988) Produced by Paper Tiger South West. At the end of his second term Ronald Reagan finally addressed the issue of AIDS. Or did he? Surely not without the homophobia, insensitivity and blatant lack of knowledge which so plagues the government around such issues. Tape # 156, 28 min. color video.

Pop Culture / Images

Animals in Mass Media: Images of a Schizophrenic Society (1987) John Sanbonmatsu forges the link between the stereotyping of animals in the mass media, and the commodification, exploitation, categorization, and regulation of animals by certain very powerful forces in society. This tape also contains factual information on the use and treatment of animals. * 11th Annual NFLCP Hometown USA Video Award winner. Tape # 137, 28 min. color video.

Desperately Seeking Reality: Herb Schiller Reads Trash Tv (1989) Produced by Paper Tiger South West. It's "our post-modern review of what some call 'trash Tv', 'tabloid Tv' or 'reality Tv'." Herb probes the nether region of "homogeneous diversity," democracy and consumption, and the marketing and sponsorship of Trash Tv as he maps out the what's, how's, why's and where's of this compelling genre. Tape # 158, 29 min. color video.

Donna Haraway Reads the National Geographic on Primates (1987) How does the "cultured" gorilla, i.e. KOKO, come to represent universal man? Author and culture critic Donna Haraway untangles the web of meanings, tracing "what gets to count as nature, for whom and when, and how much it costs to produce nature at a particular moment in history of a particular group of people." Haraway is author of *Simians, Cyborgs and Women* Tape # 126, 29 min. color video.

Herb Schiller vs the Batlords of the Global Village (1990) Produced by Paper Tiger South West. Gotham City, where millionaire vigilantes fight against the corruptive power of cartoon villains while an alienated and somewhat apathetic public rests its steel grey hopes on the collapse of moral evil. Whew! Did Hollywood make this up? Herb Schiller takes on the marketing strategies of Gotham's megavillains, the Time-Warner behemoth. Tape # 177, 29 min. color video.

Fighting the Fundamentalist Fig Leaf (1989) The Mapplethorpe/Serrano controversies sparked a pressing debate on censorship of the arts. Artist David Avalos, Washington Project for the Arts' Philip Brookman, critic Coco Fusco, poet Allen Ginsberg and painter Leon Golub discuss the issues at stake. What is the conservative agenda behind arts censorship and what can we do to combat it? Tape # 165, 28 min. color video.

Intervention in the "Field of Dreams", with Ariel Dorfman (1990) Dorfman points out the "bogus" of a movie that presents history, in this case the 1960s, in a non-controversial and

mythical way. The viewers of *Field of Dreams* are made to feel that they do not have to change history because it can be changed for them...magically, on the playing field. Ariel Dorfman teaches literature at Duke University and is the co-author of *How to Read Donald Duck*. Tape # 183, 28 min. color video.

Natalie Didn't Drown: Joan Braderman Reads *The National Enquirer* (1982) Artist and educator Joan Braderman flips the pages of the supermarket tabloid. Tape # 12, 28 min. color video.

Renee Tajima Reads Asian Images in American Films: *Charlie Chan Go Home!* (1984) This video traces the images of Asian women, from Geisha girl to dragon lady, in Hollywood productions. Film and television help to promote the myth of Asian women as passive, thoughtless beings available for sexual consumption or as obedient servants. Renee Tajima is co-director of *Who Killed Vincent Chin?* Tape # 55, 28 min. color video.

Rereading the "Year of the Dragon" (1985) Hollywood's version of Chinatown - Watch out! With Renee Tajima, Amy Chen and Emily Woo Yamasaki, activists in the national boycott of this film. Tape # 92.

Richie Perez Watches "Fort Apache: The Bronx" (1983) Fort Apache continues in the Hollywood tradition of portraying Puerto Rican men as criminals and parasites while stereotyping Puerto Rican women as either virginal beauties to be protected or hot blooded prostitutes who are turned on by the mere sound of the conga. Richie Perez is an activist with Latinos for Racial Justice. Tape # 42. 28 min. color video.

Toys R U.S. (1989) Mark Dion explicates the Smurfonomics of Smurfs. Transforming himself into a cartoon character, dissident smurf Dion analyzes the hierarchical nature of Smurfland, where value in society is based on one's ability to play an assigned role and know one's place.

Among the questions posed: “Why is there only one woman in Smurfland?” Tape # 169, 8 min.
(See description also under “Pop Culture / Images”)

World War III Illustrated (1991) The new journal for “The Masses”, *World war III Illustrated* is well known for its dynamic graphics of life in the city, above and below the ground. Graphics, art and politics. Tape # 194, 28 min. color video.

Youth

Lauren Shulman Watches Beverly Hills 90210 (1992) Aaron Spelling, producer of Beverly Hills 90210, once said that “television is cotton candy for the mind”. High School student Lauren Shulman analyzes the appeal of Spelling’s “Teensomething” success. The show’s creators claim that they produce a realistic show about what life as a teenager is like, but how far are they willing to go? Shulman also examines the history of the Fox Network in relation to the rising phenomenon of marketing to the teen audience. Shot on location at a New York City High School. Tape # 219, 29 min. color video.

Torn Between Colors (1990) Produced with the Through Our Eyes Video History Project. Black and Latina high school students look at the media portrayal of defendants in the Bensonhurst murder and Central Park rape cases. What role does the use of language and image have in constructing public opinion around racially charged cases, and more importantly, how do these representations mirror a racist system which continually denies minorities access to equal justice? A dynamic demonstration of how youth are using media production to take control of their own images. Tape # 170, 23 min. color video.

Toys R U.S. (1989) Mark Dion explicates the Smurfonomics of Smurfs. Tape # 169. (See further description in the “Pop Culture / Images” entry.)

Whose War is it Anyway? (1991) Produced with students at the Central Park East High School. Tape # 198.

Women

Born to Be Sold: Martha Rosler Reads the Strange Case of Baby M S (1988) Watch as eagle eye Martha Rosler tackles the case of surrogate mother Mary Beth Whitehead as represented in the mainstream media. This tape uncovers the class and gender bias of the media coverage and the courts. X-tra inventive graphics and kooky dress-up illustrate Rosler’s insightful analysis of the court battle, waged within the tricky issues of contemporary reproductive control in America. ** 13th Annual Atlanta Film Festival, 1989 and the 1989 AFI Video Festival. Tape # 151, 35 min. color video.

Elayne Rapping on Soap Operas (1985) Writer and journalist Elayne Rapping analyzes the most denigrated and yet most popular and profitable mainstream television product, the daytime soap opera. The power of fantasy meets the power of advertising. This video looks at how the real concern of women addressed in the soaps are sidetracked into household cleansers rather than effective solutions. Tape # 85, 28 min. color video.

Felt Evidence: Investigating Reproductive Technologies (1989) Produced by Paper Tiger South West. This video examines abortion, surrogate motherhood, and childbirth in the context of new medical industry technologies. From a feminist perspective, “Felt Evidence” looks at

how these technologies, dominated and controlled by men, render women invisible, while the child, commodified and divorced from the mother's body, becomes the only concern. Tape # 155, 29 min. color video.

Joan Does Dynasty (1985) Hampshire College professor and stand-up theorist Joan Braderman takes on power and desire in Tv's campiest series. "Joan Does Dynasty", a classic in feminist media deconstruction, is a hilarious look at the materialistic 80s in the context of the ordinary working person's life. Super-imposing herself over portions of *Dynasty* and into the bedrooms, office suites and maid's quarters of the super rich, Braderman asks the question: "Why do 100 million people in 78 countries welcome this department store of dressed-to-kill aliens into their homes every week?" Tape # 105, 31 min. color video.

Judith Williamson Consumes Passionately in Southern California (1988) Judith Williamson examines consumer culture in America, from the multiplication of products and their functions to capitalism's colonization of the body. What is the meaning of freedom in modern day America? Is it the freedom to change the world or the freedom to change our socks? Judith Williamson is the author of *Decoding Advertising* and *Deadline at Dawn*. Tape # 127, 26 min. color video.

Just Say Yes (1989) "Just Say Yes" offers a look at the marketing of legal drugs and the power of multinational pharmaceutical companies. Kathy High analyzes the classist and sexist attitudes of this powerful industry. High is the producer of a video series on women and health and the editor / publisher of the media arts journal *Felix*. Tape # 161, 28 min. color video.

Martha Rosler Reads Vogue: Wishing, Dreaming, Winning, Spending (1982) Martha Rosler is a video and performance artist living in NYC. Tape # 25.

Muriel Dimen Reads Cosmopolitan: Heart's Curse (1983) *Cosmo* the ultimate come-on yet the ultimate lie. *Cosmopolitan* magazine presents an image of the powerful, free woman. She is

able to live as she will, dress as she will and be as sexual as she will. Is she? Or is this image flatter than the pages it was printed on? Muriel Dimen espouses her thoughts about this glamour rag. Dimen is the author of *Surviving Sexual Contradictions*. Tape # 32, 28 min. color video.

This is a Sex Ad (1990) An expose of the Catholic Church's anti-choice PR campaign. Tape # 180.

U.S. Bans Abortion? Title X Restrictions: A Policy That Kills (1991) Family planning clinics receiving Title X funding provide primary health care for many poor and minority women. "U.S. Bans Abortion?" takes a close look at the Title X gag rule that would deny counselling on the legal right to an abortion. A collaborative effort of Women's Health Action Mobilization (WHAM) and Paper Tiger Tv, this video features testimony from health care providers, interviews with demonstrators and the personal perspectives of the women themselves. What is the legality of these restrictions? Who do they effect? Tape # 182, 28 min. color video.

Varda Burstyn Reads Playboy: Doing the Bunny-Hop the All-American Way (1984)

Varda Burstyn hosts a Canadian radio program called "Public Sex" and is editor of the book *Women Against Censorship*. Tape # 61.

Ynestra King Reads Seventeen: Selling the All-American Girl (1982) What's the difference

between going too far and going all the way? Teens read *Seventeen* to get answers to their questions. Ynestra King looks at the kinds of responses the magazine gives them. Questions of identity, health and social interaction are answered with information about fashion, beauty, decoration, food and a host of other consumer goods. Find out why feminism is a challenge to the agenda of the *Seventeen* editors. Tape # 19, 28 min. color video.

Vedlegg III

"We're in the mountains of Southeast Mexico in the Lacandon Jungle of Chiapas and we want to use this medium with the help of the National Commission for Democracy in Mexico, to send a greeting to the Free the Media Conference that is taking place in New York, where there are brothers and sisters of independent communication media from the US and Canada.

At the Intercontinental Encounter for Humanity and Against Neoliberalism we said: A global decomposition is taking place, we call it the Fourth World War-- neoliberalism: the global economic process to eliminate that multitude of people who are not useful to the powerful-- the groups called "minorities" in the mathematics of power, but who happen to be the majority population in the world. We find ourselves in a world system of globalization willing to sacrifice millions of human beings. The giant communication media: the great monsters of the television industry, the communication satellites, magazines, and newspapers seem determined to present a virtual world, created in the image of what the globalization process requires.

In this sense, the world of contemporary news is a world that exists for the VIP's-- the very important people. Their everyday lives are what is important: if they get married, if they divorce, if they eat, what clothes they wear and what clothes they take off-- these major movie stars and big politicians. But common people only appear for a moment-- when they kill someone, or when they die. For the communication giants and the neoliberal powers, the others, the excluded, only exist when they are dead, or when they are in jail or court. This can't go on. Sooner or later this virtual world clashes with the real world. And that is actually happening: this clash produces results of rebellion and war throughout the entire world, or what is left of the world to even have war.

We have a choice: we can have a cynical attitude in the face of the media, to say that nothing can be done about the dollar power that creates itself in images, words, digital communication, and computer systems that invades not just with an invasion of power, but with a way of seeing that world, of how they think the world should look. We could say, well, "that's the way it is" and do nothing. Or we can simply assume incredulity: we can say that any communication by the media monopolies is a total lie. We can ignore it and go about our lives.

But there is a third option that is neither conformity, nor skepticism, nor distrust: that is to construct a different way-- to show the world what is really happening-- to have a critical world view and to become interested in the truth of what happens to the people who inhabit every corner of this world. The work of independent media is to tell the history of social struggle in the world, and here in North America-- the US, Canada and Mexico, independent media has, on occasion, been able to open spaces even within the mass media monopolies: to force them to acknowledge news of other social movements.

The problem is not only to know what is occurring in the world, but to understand it and to derive lessons from it-- just as if we were studying history-- a history not of the past, but a history of what is happening at any given moment in whatever part of the world. This is the way to learn who we are, what it is we want, who we can be and what we can do or not do. By not having to answer to the monster media monopolies, the independent media has a life work, a political project and purpose: to let the truth be known. This is more and more important in the globalization process. This truth becomes a knot of resistance against the lie. It is our only possibility to save the truth, to maintain it, and distribute it, little by little, just as the books were saved in Fahrenheit 451--in which a group of people dedicated themselves to memorize books, to save them from being destroyed, so that the ideas would not be lost. This same way, independent media tries to save history: the present history-- saving it and trying to share it, so it will not disappear, moreover to distribute it to other places, so that this history is not limited to one country, to one region, to one city or social group. It is necessary not only for independent voices to exchange information and to broaden the channels, but to resist the spreading lies of the monopolies. The truth that we build in our groups, our cities, our regions, our countries, will reach full potential if we join with other truths and realize that what is occurring in other parts of the world also is part of human history.

In August 1996, we called for the creation of a network of independent media, a network of information. We mean a network to resist the power of the lie that sells us this war that we call the Fourth World War. We need this network not only as a tool for our social movements, but for our lives: this is a project of life, of humanity, humanity which has a right to critical and truthful information.

We greet all of you, recognizing the work you have done so that the struggle of indigenous people is known, and that other struggles are known, so that the great events of this world are seen in a critical form. We hope your meeting is a success and that it results in concrete plans for this network, these exchanges, this mutual support that should exist between cultural workers and independent media makers. We hope that one day we can personally attend your meeting, or perhaps that one day you can

have your conference in our territory, so we can listen to your words and you can hear ours in person. For now, well, we take advantage of the help of the National Commission for Democracy in Mexico (NCDMUSA) to use this video to send a greeting. This section in English: I don't know if my English is OK but good luck and so long."

Cut.

Vedlegg IV

The Show:

"NetRoots: Cultivating the Digital Park".

Placed in front of a Tv set in Manhattan, tuned in on channel 19 prime time Tuesday night, you might spot the usual Paper Tiger introductory image of a brain³⁸:

"IT'S 8:30. DO YOU KNOW WHERE YOUR BRAINS ARE?"³⁹.

followed by an image of the New York Times newspaper while we hear the sound of scissors at work. A paper bit is cut out from the middle, it takes the shape of a tiger with bushy tale and ears. It moves and becomes alive, looks around and gives out a fiercely roar. The animator artist is Naomi, an older Paper Tiger member.

Another animated tiger image carry the message:

"splicing the cables for the Information Highway".

We are out on the Manhattan streets. A girl in the Paper Tiger film crew interview pass-
byers:

---

³⁸ I use quoted types to clarify what parts that are direct transcripts of text and speech in the show.

³⁹ a play on words of a popular 70'ies children's Tv programming introduction "It's 6 o'clock: Do You Know Where Your Kids Are?"

- "What is the Information Super Highway?"

In-between the "sorry, have to run" -answers, one replies by asking:

- "Who are you guys anyway?"

She answers:

- "Paper Tiger Television."

He turns to leave while shaking his head. Another interview subject starts telling her the directions, misinterpreting her question:

- "Three blocks down, make a left, and when you come to the big bend -- then what do you do..."

He pauses to think.

"You cross over the street and make a right turn."

A car drives down a country road. A sign that looks official, but actually is processed Paper Tiger graphics, says

"Information Superhighway. S>MCI."

The car picks up three Paper Tiger people along the way. Their hand-decorated cardboard says:

"peacenet", "environet" and "labournet".

Next to the road we drive down there are five more signs put up. We read them from the POW⁴⁰ of a passenger inside the car:

---

⁴⁰point of view.

"Paper Tiger Tv" "presents" "NetRoots;" "Cultivating the" "Digital Park."

We skip over to a broadcast of Vice President Al Gore.

All names of featured persons and their organizations in this show are titled on the screen.

We get the information that this is a news clip from Washington DC. 29th of March, 1994.

It is brought to us by a Tv placed outdoors, in what is a garden or a park. Gore states:

- "Last January I outlined the administrations proposal to reform telecommunications policy. I challenge the telecommunications industry that every classroom, every library, every clinic and hospital in our nation are to have computers within the next 5 years. It is easily achievable. It can, and must be done."

Karen Scheider of Newark Free Public Library is interviewed and edited in straight after Gore's statement:

- "What I know of the giant well-paved Information Super Highway is that it is slowly rolling virtual asphalt across America. But I also know something else: When I drive in to Newark every day (we see images of the highway with holes in it), as soon as I get into Essex county on Highway 21 I hit the potholes, I see the weeds, I see the under-developed highway. In the same way, we have got a few potholes ahead of us in the Information highway. It is paving its way around the poor areas."

Rebecca, a member of Paper Tiger at the time, sits in front of a hand-painted backdrop of a map on commercial media industry: a big painted tube visualizes a telecommunications cable. She says:

- "What is being hyped as the Information Superhighway is actually the proposed National Information Infrastructure, or the NII. The NII will determine the shape of the communications network of which we will all interact and exchange information. While the

highway may be an inappropriate model for the commercial transport of products, truly democratic communications calls for more participatory spaces modelled after public parks. It is in these non-commercial spaces that information can be shared rather than solved. And where that shared knowledge will contribute to the development of communities."

Martha Wallner, presented as Association of Independent Video & Filmmakers, is also a Paper Tiger member over several years. She informs us:

"We hear all this hype about the new Information Infrastructure and what all this new technologies are going to do for people, and that what you need is basically an on-ramp (which is what the public interest aspect have been relegating to up to this point). You know, we just really don't buy it!"

On-screen text tells us that MCI, one of the biggest telecommunications corporations, was awarded government subsidy to build the new high speed communications network. We see their commercial on the Tv placed in the garden. A little girl, standing in a junction, dressed up in a early century look tells us in the MCI commercial:

"On the information super highway there are no hitch-hikers, there are no speed limits, there are no rests-stops, there are no troopers. But there will be a passing lane, a passing lane."

We skip back to Martha in the public park:

"We just really don't buy it! We can't possibly buy it. We have too much experience knowing that not only does it take funding. Not only does it take equipment. Not only does it take people to produce manuals that are user-friendly. It takes incredible amounts of time, within many communities, I mean it takes time to win trust, for people to feel comfortable around equipment, even younger people who are so much more used to it. It takes time for them to get over the paradigms of mainstream media that they have watched in order for them to start feeling they can create whatever media they want."

We see the corporate advertisement played again, and then a short statement of the founder of "Playing to Win", Antonia Stone, who follows up on the Super Information Highway characteristics:

"I don't think people really are conscious when they talk about this business of: "it must be open and free and available to everybody." By "everybody", they mean everybody in the technology world. Everybody who have already made it within that circle."

The MCI-girl says:

"It connects all points. The speed-limit must be.. the speed of light."

Andrew Jay Schwartzman, of the Media Access Project, says:

"there is a danger of jumping too fast and assuming that decisions need to be made right away. In this regard I think that some of the people who are pressing for very rapid decision-making are playing it to the hands of the corporate sector and of Wall Street. Which is very anxious to have it all locked up early and often,

(We see the road signs of Nassau and Wall streets on Manhattan.)

for a stable investment environment."

We clip back to the information super highway interviewer on the streets who asks:

"Hi, excuse me, tell me something about Universal Access, or how to get on-line?"

Some suit-dressed men answers:

"You pay for it. And it is not cheap!"

In the office with the backdrop, Rebecca says:

-"The communications industry are poised to make huge profits from the proposed NII. The NII is currently being defined by an advisory council appointed by the Clinton administration."

We see the Yellow Pages phone book where there are made-up sections. One is labelled under the title:

"NII advisory council members"

where icons of telecommunications corporations like

AT&T Network Systems, NYNEX, Silicon Graphics, Network MCI, Microsoft, Vanguard cellular systems, Inc., Disney, CBS (Cellular Broadcast International), Bellcore (Bell Communications Research).

The Paper Tiger member continues:

-"This NII advisory council is heavily represented by industry. 21 of its 33 members are head of major technology corporations."

The Yellow Pages illustrate the figures of telecommunications corporations contributed to the Clinton administration:

Entertainment and broadcasting corporations: political contributions: 9.3 Million \$.

A new listing says:

Cable-Tv Corporations: Political Contribution: 7 Million \$.

Rebecca says:

-"These same corporations have waged the largest congressional lobbying campaign in history.

The telephone companies alone spent over 20 million \$ in political campaign contributions."

The last listing says:

Local and Long Distance Telephone Companies: Political Contributions: 24.2 million \$.

A new expert, Linda Tarr-Whelan of Center for Policy Alternatives says:

- "The private sector is making its voice heard loud and clear. We really feel that there needs to be a much larger public voice that says that "if this is going to influence everything in our communities, influence the very jobs we have, and how they pay and what conditions we work under, we want to have a voice in how this system is put together."

Lauren Glenn-Davitian has been in touch with Paper Tiger for several years. In the show she is representative of Chittenden Community Television. She sits in front of the hand painted backdrop in the office and says:

- "We need to look at: not the technology, but how we organize in our communities. And how we bring people together. And how this technology, whether it is computer, whether it is a public access channel, whether it is a source of information on teen pregnancy that is available from the kiosk in a public location or a city hall -- we need to organize people to identify what it is they want to accomplish in their community. What information that they cannot currently get that they want to get more easily. And organize the local community to give us input and information on how to design an information network that really meets their needs and interests."

We see images of public meeting.

The next section of the show starts. It is the image of a green garden an early autumn day.

Hand-written on-screen text says:

"Information compost"

Linda, an active member of Paper Tiger for about ten years, looks ready for a good day's work in the garden, dressed in a overall, gloves and a hat. While she digs around among Tv's and light bulbs planted in the cultivated soil she says:

-Hi! Welcome to the Information Compost. The show that digs. We're going to shed a little light on how you and your grass-roots organization can get on-line."

Mary, the creator of the Paper Tiger logo art style, also an active member over many years, is dressed up in blue bib overall trousers, gloves and a hat. She arrives with a basket full of computer necessities and says:

-And cheaply, too."

Linda continues (she refers to Mary):

-So, you know, Dick , I was thinking, it is really really great how grassroots organizations can use this communications technologies as an in-expensive and rather quick way to educate, inform and communicate with people."

Mary nods:

-And you know one of the best things about this technology is that it doesn't have to be intimidating or expensive either."

Linda agrees and continues:

-OK, so what do we have her today?"

Mary (Dick) answers:

-Let's see, today we have here a very lovely computer with a hard drive. Very important, you want to get one of these babies."

She takes up a hard drive and a keyboard from the basket and place them next to a computer screen onto the garden bench.

- "This here is a Mac Plus. You can get them used for about 200 bucks. A good place to find them is maybe the classified section of your newspaper, or a computer magazine, or even a university surplus store."

She holds up a few magazines from the basket.

Linda:

- "Yes. I guess the next we need is a modem."

Mary picks up a modem and the computer cables from the basket.

Linda says:

- "This modem here we got for about 75 to a 100 \$, and its about all you need. The important thing to really remember with this is that you don't need a expensive computer multi media equipment."

Mary:

- "All you need is a word processing program. And if you get a used computer, it probably has one in it already."

Linda:

- "Yes. And the modem comes with the soft-ware as well."

Mary:

"Yepp. And the only other thing you need, is a phone line."

She holds up a phone jack to show.

"And most of you already have one of those. So. Lets get on-line!"

Hands setting-up the computer and connecting it to the internet-process is shown fast-speed while a voice-over speaks:

"Once your equipment is up and running, you can explore the valuable access to on-line communications in your community. Look for a Freenet or Civic Network working in your area. You should also inquire at your local public library. A few are beginning to offer a free internet access. Other options are bulletin board systems, local schools and universities . There are also low-cost, non-profit networks such as Peacenet. As a last resort, go to one of the commercial internet providers, but make sure they provide full access."

Titles on the screen says:

"Freenet or Civic Network" "Public Library" "BBS (Bulletin Board Systems), schools, universities".

Back on normal speed, with the computer properly set up, Mary says:

-"That's it for the information compost. And we will see you on-line!"

Linda smiles while pressing a tab on the key-board. The computer starts playing a beeping computerized song as it calls up the server and goes on-line, connecting to the internet.

The voice-over says:

-"The best models for the NII are those that serve the communities in which they exists and fill the gaping holes left behind by the profit-driven communications industry. Here are just a few of the grassroots models developing around the country:"

We go back to the two computers placed in the flower bed and the tilled soil. While we hear the birds and crickets of the park, one computer has an image saying:

"Freenets and Civic Networks".

The other computer shows an interview with the representative of the

organization "National Public Telecomputing Network", Thomas M. Grundner:

- "We created the first free public access community computer system in Cleveland, Ohio and that initiative developed into something of a movement which is now in about six countries and growing. (we see a map of Ohio. A hand circles out the areas on the map with a marker) What we are trying to do with community computing is to occupy a new middle ground between two inserts of a continuum where we've got multi-user systems, that have got, hopefully, anyway, some of the power and sophistication of a copy-serve or prodigy or whatever. But these inserts are locally operated and designed to wrap itself around the information needs of a community. And it is also free to the user. In the same way most bulletin boards are free to the people who want to use them. That's what we are trying to do with community computing systems. Some people believe that what we need to be doing is to drop people into the internet: "to give people access to the quality resources of the internet" given towards schools, libraries and all sorts of people that their mission ends once wires have been hooked up. (we see a "Cable Television Ad" shot in a school play-ground saying: cable Tv- more than a wire")

Our success in entering the information iniquity in this century is not determined by the number of people you can make dependent upon the internet. Its the reverse. Its the number of local systems that you can build, using local people, (a hand draws lines between the geographical spots on the map, connecting them) to gather local resources, to meet local needs. That is going to provide fair and equitable access and give people access to the resources they need."

The screen says:

"Build Locally, Connect Globally".

We hear the sound of birds and crickets, we are back in the garden again. One of the screen says

"Alternative News",

the other shows a map over Central America. Jane Guskin of Nicaragua Solidarity Network, a neighbor to the Paper Tiger office, says:

- "Within Nicaragua Solidarity Network, we started publishing a weekly news update that covers all of Latin-America and the Caribbean and focuses on the American intervention in the region. And focuses on popular movements in the regions. And news that doesn't get covered here. That's basically what we do. We put out information. We use e-mail a lot, we distribute the news through e-mail and we get a lot of our source material from e-mail. Something that I think the internet has been especially useful for is rapid response. In any kind of situation that requires rapid response, there it is. All you have to do is put it up there, and within 24 hours, you have people faxing, or doing whatever is required. If there is a situation where someone's life is in danger, for example in Guatemala, people will post things from Guatemala, saying: urgent action alerts, a unionist has been threatened with death. We need immediate faxes sent to here and here, saying do not let this person be harmed."

Back in the park, the screen says:

"Cultural Resources".

The other screen has an interview with Randy Ross of the American Indian Telecommunications:

"We are looking at ways trying our communities to become more informed and help them understand and advocate the possibilities and potential that new telecommunications bring to reservation community development.

(We see a map of the Great Plains of the US).

We are looking forward to the idea of implementing what was tagged as "The Fourth Museum". Right now, the Fourth Museum is a concept of an electronic outreach to reservation and rural areas, how can we share the rich museum resources with the populations that might not have the opportunities to travel to Washington, or to New York City. I think we feel very strongly that cultural patrimony and cultural property is something that travelling nations very much need access to, and museum developments, exhibitions and programs and so forth, certainly can play a big part of this re-writing our histories. And now we share that with a larger American public."

Sanyakhu-Saeps Amare of the Sphinx Communications Group, says:

"We sat up a national black communications network. We call it NABCON. And through NABCON we give our services, and grants to different people to use our services. We don't give away money, but we give away our network. So people can use it and be exposed to the system. We want to move our services more into education and coalitions. Coalitions link themselves for this type of technology. Their members are geographically distributed, they are all over the place. And through a network they can stay in touch and move information a lot quicker."

The computer says again:

"Community Training".

Patti Lee says:

"Sommerville Community Computing Center was started about three and a half years ago. It is a collaboration between "Playing to Win" and the "SCALE" program which the Sommerville Community Adult Learning Education established, in collaboration with the Sommerville schools. What we are going into now

(she gives a tour around a room filled with computers and people)

is one of three areas that are open to the community for public access, and it is also site for a lot of training programs that are done for non-profit and other community based service organizations. We believe very much that technology can further the distances between populations rather than bringing people together, and it's very important that people from all walks of life have an opportunity to have access to technology. Sommerville has a very diverse population. We have a high degree of people that come from another country and English is not their first language, and so we want to make ourselves available to folks like that, who need opportunities to practice their English skills or further develop their language skills. So it is very important to us as a community, that a resource like this be available."

Kate Snow, also of Sommerville Computing Center, shows us a bill board with photos of the centers' different volunteers put up:

"Among this group we have people that originally came to learn computer skills themselves, we have a high-school student who are going to be helping in the parent education class with her Creole skills, we have folks who are really technically able, and folks that are incredibly good at teaching and making people feel comfortable around technology."

Antonia Stone, the founder of "Playing To Win" is back, saying:

"It was back in 1980, I guess, when the idea of "Playing to Win" first occurred. The reason came out of my teaching math in school, and teaching computers as part of math education, and realizing how important they were to kids as a way of producing themselves; publicizing

themselves, publishing themselves, creating information. And I couldn't stand the idea, at that point, that only rich schools would be able to teach kids this stuff and only people with a lot of money would be able to buy the equipment to have it at home, and something had to be done about it.

There is many things about the analogy of the super-highway that I don't like, but one of the things I do like about it, is that it helps me to express my concern. And my concern is that using that analogy, people are talking about a highway for people who have cars. There are a lot of people that don't have cars. And what happens when you develop an auto-motive society to people that can't afford the cars, you have to develop mass transportation. And that's what "Playing to Win" is about. Because a neighborhood technology learning center is a method of introducing mass transportation or a mass transit to the electronic highway."

Mike, also an active member of Paper Tiger for many years, sits on the subway reading a State legislation advertisement on technological improvement in a newspaper where it says:

"HR 3626 The Right Road to a better America."

The voice-over speaks again:

-"Public access and universal access to the NII will not be guaranteed by increased corporate competition in the marketplace. Yet most of the current legislation in congress are directed toward that goal. If we are to have an equitable communications system, we must directly address the true needs of the public with new legislation."

We see the subway take off from the platform. James P. Love of the Taxpayer Assets Project says:

- "There are a variety of things that are being done to try to get so-called "public spaces" on the new networks. And this has all been driven by the original idea, that networks met the goals to

provide all these interactive pay-per-view, so that you can get Seinfeld at ten o'clock instead of the nine o'clock schemes, and home-shopping and everything."

The camera focus on the backdrop that has a cut-off cable line painted on it, while the on-screen text says:

"It is 100% Commercial. For 500 Channels of..? Demand Non-Commercial Space for Public Use!"

The expert continues:

"And people ask what the good part of the NII is going to be. The non-profit community much wants choice to do programming or use it for publishing activities, they want some kind of a set-a-sider, some kind of a free-raid or price-right, a discount on their rate-size."

Ralph Nader, a consumer advocate and also an expert in the show, says:

"So I think we need a numerical set-a-side. Say, 20%, of the space⁴¹, for non-commercial purposes, that's educational, civic, cultural, et cetera. I don't think it's going to happen unless there is a law that requires that kind of set-aside. Because the commercial imperative tends to devour everything. It tends to override non-commercial values. And with giant multi-media corporations merging with one another to dominate this new technology, we'd better have these legal safe-guards. For other values than business and profit."

Another newspaper headline Mike reads, tells us:

"Groups seek info-highway right of way."

We go back to Martha in Thompkins Square Park:

---

⁴¹ the "space" Nader refers to is the broadcast band-width. Unspecified, band-width is the whole range of telecast channels, radiowaves and digital phone signal lines used for communication.

"There is this one bill, it is a public right of way-bill. And its entire focus is on facilitating public access to the new information infra-structure."

While Martha speaks, the screen informs us in red text:

"§. 2195 The "Public Right of Way" bill was introduced by Sen. Daniel Inouye on June 15, 1994.

"⁴²

Martha goes on:

"And what it calls for is that 20 % of the band-width capacity would be reserved for non-profit organizations to use at no cost. And also, very importantly, it calls for the establishment of a telecommunications infra-structure fund. And this fund would be available to non-profit organizations that were using the NII."

Back to Love:

"The 20 % were something that a lot of people rallied around because it was a simple concept, it was a simple number and everyone thought it made sense to describe it that way, they thought it is a good way to argue with because it is a metaphor for what we want to see which is some public space on the network itself."

We see shots of kids playing in a ball-park while the on-screen text goes:

"A Communications Act for the People would include: Universal Service, Free or Low Cost Access, Non-commercial Channels, A Fund for Community Technology Centers."

Laura Glenn-Davitian continues:

---

⁴² The reference to former Sen. Daniel Inouye's "Public Right of Way"-bill is an issue that have been elaborated on in earlier Paper Tiger shows. It's a popular image of what democracy in the media picture ideally would look like. Martha also mentions this aspect of the political struggle for a democratic right implemented in national legislation. The bill has not gone through successfully, and people engaged in telecommunications policies still struggle for a public "right of way" on the super highway.

-"Once you have set aside the capacities and in effect liberated the means of distribution, you have to get your hands on the means of production. And we need to have equipment, and we need to have facilities, and we need to have funding for training. So that people can understand how to use this and the implications of using resources of -quote - the Information Super highway."

The librarian who we saw first in the show, Karen Scheider, says:

-"If we are going to get funded anywhere, if we are going to have to make decisions, we want to provide it to the people who need it most, first. Rich people will always find a way to find the resources they need. I suppose that's a fairly radical statement to make. But I did not get to be in a wealthy community that couldn't be able to find a way to dry its ponds or buy its library books or buy its fire trucks. In Newark we have to be a little more creative and a little more pro-active than that. We have to work harder with community organizations and find out what to do."

We see Al Gore again with the same statement about shaping of the National Information Infrastructure. Love is cut in right after, as if responding to Gore:

-"There are a lot of bogus things going on. They have this idea that they are going to hook up the schools and libraries for free. That's one of my favorites. I was talking to someone about a Jersey school that he claimed was offered a free hook-up high-speed network that would cost them 17.000\$ a month to use. Its a little bit like if HBO⁴³ comes along and says we will waive the hook-up fee. Well that's nice, it will make it easier to get into the service. But its not going to help the person who cannot afford the monthly fee of using it. Most people don't realize that

---

⁴³ HBO is a network and cable company, provider of cable Tv access.

the so-called free hook-ups to the schools and libraries does not involve the free operation of the services. It is just basically waiving installation fee."

The librarian Karen says:

"Yes if someone right now pays for the installation charges for us to get on the internet, it would be of no use to us. It would be of absolutely no use. What we need is, first of all, to train our own staff to train the people. Cause people don't learn the internet on their own. They can't pick it up by osmosis. They need librarians to do that and that has traditionally been one of our strongest areas of performance in public service, teaching people how to use resources. And those resources are changing and we need to learn how to teach them. If someone were to provide us with an internet connection, change all our terminals so that they were VT100 compatible, train all our staff, and then provide us with the 10.000\$ a year line maintenance fees, and then add connect charges, then maybe we could talk. And those are the kinds of resources that we are going to be needing if we are going to be providing the services."

Amare of the Sphinx group says:

"You have to train people. You have to stop what you are doing to make money right now, for a minute, and jump back and train somebody. Take them by their hand, bring them along, and show them: this is what I do. This is how it's done. That leaves an ingullible mark on someones spirit, this hands-on⁴⁴ kind of thing."

An interview of the users of the Playing to win in Harlem follows. Then the show close up with Rebecca, turning off the Tv after Gore repeats his statement:

"It can, and must be done." "It can, and must be done."

She says:

---

⁴⁴ hands-on means a basic workshop method, where in this case people get to try out technical equipment themselves.

-It's time to turn off the rhetoric and demand action. The possibilities of the new technology will only be as good as the policies that include real access. Including facilities and training for everyone. If the Information Super Highway becomes just another larger pipeline for Tv reruns, home-shopping, electronic games and advertising, then every community will loose. We need to re-think what communications means in our society. Can market-forces devoted to profit really be entrusted to provide for the public interests? We cannot yield to the corporate lobby on these issues. We need to act now. And demand that our elected officials pursue public interests legislation that guarantees an equitable communication future -- for everyone."

The screen goes black, a song is played and the credit titles says:

"This show was made by Paper Tiger Television. Michael Eisenmenger, Mary Feaster, Rebecca Haggerty, Linda Iannacone, Susan Levine, Freddy Molina.

Additional footage by: Daniel Del Solar, Cathy Scott, Kym Maxwell.

Music by: Mary Feaster, Woody Guthrie.

Special thanks to: American Indian Community House, Benton Foundation, Chittenden Community Tv, Jessie Drew, Dee Dee Halleck, Deep Dish Tv, Peter Shelton of Shelton Editorial, Duscha Rosen, PTTv West.

Partial Funding Provided by: NY State Council on the Arts and NYC Dept. of Cultural Affairs.

If you like the show, let us know:

Paper Tiger Tv, 339 Lafayette Street, New York, NY 10012. (212) 420-9045.

For more information:

Computer Professionals for Social Responsibility (415)322-3778. cpsr@cpsr.org.

Taxpayer Assets Project. (202) 387-8030. love@essential.org

Center for Media Education. (202) 628-2620. cme@access.digex.net

The song fades, the show is over.